Orice sfârșit are un început.

TOTUL ÎNCEPE CU NOI

Roman

COLLEEN HOOVER

AUTOAREA BESTSELLERULUI INTERNAȚIONAL

TOTUL SE TERMINĂ CU NOI

ÎNAINTE DE *TOTUL SE TERMINĂ CU NOI*, POVESTEA A ÎNCEPUT CU ATLAS.

Lily și Ryle și-au găsit, în cele din urmă, echilibrul în viață și împart, în mod civilizat, custodia asupra fiicei lor, Emerson. Acum, la doi ani după ultima lor discuție, Lily îl întâlnește pe Atlas din întâmplare. El e în culmea fericirii pentru că, în sfârșit, pare să fie momentul potrivit ca sentimentele dintre ei să înflorească într-o relație adevărată. Prin urmare, Atlas o invită pe Lily la o întâlnire.

Însă bucuria pe care o simte Lily se transformă în neliniște și groază. Deși Ryle nu-i mai este soț, el încă face parte din viața ei și ar avea resentimente față de orice bărbat cu care ea ar alege să se întâlnească. Pur și simplu detestă gândul că Atlas Corrigan ar putea face parte din viața lui Lily și a lui Emerson.

Scris din perspectiva lui Lily și a lui Atlas, romanul *Totul începe cu noi* face o incursiune în trecutul lui Atlas, pe măsură ce el și Lily își redescoperă legătura și reaprind flacăra dragostei din adolescență. În același timp, sunt nevoiți să se confrunte cu fostul soț al lui Lily. Ryle, un bărbat impulsiv, crede că Atlas e unul dintre motivele destrămării căsniciei sale.

Povestea începe în punctul în care se încheie epilogul cărții *Totul se termină cu noi* și le oferă cititorilor mult așteptata continuare a acestui roman-fenomen, bestseller internațional.

COLLEEN HOOVER este autoarea a peste douăzeci și trei de bestselleruri internaționale, dintre care nu mai puțin de zece figurează în topurile publicației *New York Times*. Printre ele amintim: *Totul se termină cu noi*, *Ugly Love* și *Verity*. În 2015, Colleen împreună cu familia ei au pus bazele asociației nonprofit The Bookworm Box, prin care cititorii primesc cărți cu autografe și multe alte surprize. Ea locuiește în Texas, împreună cu soțul ei și cu cei trei băieți ai lor. Puteți afla mai multe informații accesând site-ul www.colleenhoover.com.

Ficțiune contemporană. + 17 ani
www.edituraepica.ro

EPICLOVE

ISBN: 978-606-9713-29-7

COVER DESIGN BY DANIELLE MAZZELLA DI BOSCO
COVER PHOTO BY ADOBE STOCK

TOTUL ÎNCEPE CU NOI

COLLEEN HOOVER

Editor: Anca EFTIME

Redactor: ANCA EFTIME
DTP: Simona BĂNICĂ

It starts with us, Colleen Hoover
Copyright © 2022 by Colleen Hoover

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurii Epica.
© 2023, Editura Epica.

București, 2023

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOOVER, COLLEEN
Totul începe cu noi / Colleen Hoover; trad. din limba engleză: Ioana Socolescu. - Bucureşti : Epica, 2023

I. Socolescu, Ioana (trad. ; note)

TOTUL ÎNCEPE CU NOI

COLLEEN HOOVER

Traducere din limba engleză și note de
IOANA SOCOLESCU

Editura Epica, București, 2023

Această carte este dedicată curajoasei și îndrăzneței
Maria Blalock

Dragă cititorule,

Această carte este continuarea romanului *Totul se termină cu noi*, iar pentru o experiență de lectură reușită, *Totul începe cu noi* trebuie citită prima.

După publicarea cărții *Totul se termină cu noi*, nu mi-am închipuit că, într-o zi, voi scrie continuarea cărții și nici că volumul avea să fie primit cu atâta entuziasm de către atâția cititori. Vă sunt nespus de recunoscătoare vouă, cei care ați considerat că povestea lui Lily este la fel de inspirațională și de plină de forță precum mi se pare mie povestea de viață a mamei mele.

Când cartea *Totul se termină cu noi* a luat avânt pe TikTok, am fost inundată de cereri din partea cititorilor care doreau să citească mai mult despre povestea lui Lily și a lui Atlas. În definitiv, cum aș fi putut refuza rugămintea unei comunități care mi-a schimbat viața? Romanul de față se dorește a fi un „mulțumesc" pentru sprijinul imens de care m-am bucurat. Tocmai din acest motiv am dorit să ofer o experiență de lectură mai puțin apăsătoare.

Lily și Atlas o merită.

Sper că veți savura călătoria lor.

Cu toată dragostea,
Colleen Hoover

Capitolul unu
Atlas

Cuvintele *ass*[1] *whole*[2] sunt scrise cu vopsea roșie, pe ușa din spate a localului Bib's. Greșeala de ortografie îmi aduce aminte de mama, care avea obiceiul să o facă. Îmi venea să râd de fiecare dată când le pronunța așa, dar când ești copil și te trezești că ție ți se adresează aceste cuvinte, nu prea ți se mai pare amuzant.

— *Whole... ass*, mormăie Darrin. Sigur a scris-o vreun puști. Majoritatea adulților știu cum se scrie corect cuvântul ăsta.

Îi zic:

— Ai fi surprins să afli câți adulți îl scriu aiurea.

Ating vopseaua roșie. Nu-mi rămân urme pe degete. Individul probabil c-a făcut isprava azi-noapte, după ce am închis.

— Crezi c-a făcut-o dinadins? mă întreabă Darin. O fi vrut să-ți transmită că ești așa un mare nesimțit, încât ești un cur de-a-ntregul?

Darin își scoate geaca. O folosește ca să desprindă un ciob mare de sticlă din fereastra spartă.

---

[1] Fund (din engl.)

[2] Întreg, tot, adesea confundat cu *hole* — gaură. (din engl.)

— Și, mă rog, de ce presupui că se referă la *mine*? Poate că ținta erai tu. Ori Brad.

— E restaurantul tău, Atlas. Poate c-a făcut-o vreun angajat nemulțumit.

— Păi, am angajați nemulțumiți? mă minunez.

Nu-mi vine în minte nici măcar un singur angajat de-al meu care ar avea motiv să facă așa ceva. Ultima dată când cineva și-a dat demisia de aici, s-a întâmplat acum cinci luni. Iar fata a plecat de la mine în termeni amiabili, după ce a terminat facultatea și și-a luat diploma.

— Înainte să-l angajezi pe Brad, aici a lucrat tipul ăla care spăla vasele. Cum îl chema? Avea nume de mineral sau ceva de genul ăsta. Un nume superciudat.

— Cuarț, îi amintesc eu.

Nu m-am mai gândit la Cuarț de un car de ani. După atâta amar de vreme, mă-ndoiesc că încă îmi poartă pică. L-am dat afară aproape imediat ce am deschis restaurantul, fiindcă am aflat că nu spăla vasele decât dacă vedea pe ele urme de mâncare. Indiferent ce era adus de la mese — pahare, farfurii, tacâmuri —, dacă arăta cât de cât curat, Cuarț îl punea direct în suportul cu vase curate.

Dacă nu l-aș fi dat afară, Departamentul de Protecție a Consumatorului mi-ar fi închis restaurantul.

— Ar trebui să suni la poliție, mă sfătuiește Darin. Dacă vrei să primești banii de asigurare, va trebui să faci dovada c-ai depus plângere în mod oficial.

Nici n-apuc să protestez, că Brad apare la ușa din spate. Pantofii lui scrâșnesc pe cioburile împrăștiate pe podea. A fost înăuntru, să verifice dacă ni s-a furat ceva.

Brad se scarpină în bărbie și zice:

— A luat crutoanele.

Urmează o tăcere plină de nedumerire.

Darin cere o confirmare:

— Ai zis „crutoane"?

— Da. A șterpelit toate crutoanele pe care le-am pregătit aseară. Dar nu pare să fi luat altceva.

Informația asta mă ia complet prin surprindere. Dacă un om intră prin efracție într-un restaurant, însă nu ia ustensile de bucătărie scumpe sau alte obiecte de valoare, probabil că face așa ceva pentru că e flămând. Iar eu cunosc foarte bine genul ăsta de disperare.

Le zic:

— N-o să depun plângere la poliție.

Darin se răsucește spre mine și întreabă:

— De ce nu?

— Fiindcă s-ar putea să prindă făptașul.

— Tocmai asta-i ideea, insistă Darin.

Scot din tomberon o cutie goală, de carton, și încep să adun cioburile de pe jos.

— Odată, și eu am intrat cu forța într-un restaurant. Am furat un sendviș cu șuncă de curcan.

Darin și Brad se zgâiesc la mine.

— Erai beat? vrea Darin să știe.

— Nu. Eram flămând. Nu vreau să fie arestat cineva pentru că a furat crutoane.

Darin nu se dă bătut:

— Bine, dar poate c-a fost doar începutul. Dacă data viitoare o să fure ustensile? Camera de supraveghere e tot defectă, nu?

Darin mă tot bate la cap de luni întregi s-o repar.

— Am avut prea multe de făcut.

Darin îmi ia cutia din mâini și se apucă să strângă restul cioburilor.

— Ar fi bine să chemi pe cineva să repare camera de supraveghere. Din moment ce Bib's a fost o țintă așa de ușoară, poate c-o să-ncerce să intre pe șest și în Corrigan's.

— La Corrigan's avem paznici. Pe deasupra, mă-ndoiesc că hoțul o să-mi vandalizeze noul restaurant. A fost ceva spontan, o chestiune de oportunitate, nu ceva plănuit dinainte.

— Așa *speri* tu, îmi zice Darin.

Dau să-i răspund, însă telefonul meu mă întrerupe, anunțându-mă că am primit un mesaj. Nu cred c-am întins vreodată atât de iute mâna după telefon. Când văd că mesajul nu e de la Lily, mă dezumflu puțin.

Azi-dimineață aveam treabă în oraș și m-am întâlnit cu ea, din întâmplare. E prima oară când ne vedem, după un an și jumătate. Însă n-am apucat să vorbim mult, fiindcă era în întârziere la muncă, iar Dean tocmai îmi trimisese mesaj cum că cineva a intrat prin efracție în Bib's. Ne-am despărțit puțin stânjeniți, iar ea a promis c-o să-mi dea un mesaj după ce ajunge la serviciu.

A trecut o oră și jumătate de-atunci, dar n-am primit nimic de la ea. O oră și jumătate e o nimica toată. Și totuși nu-mi pot ignora apăsarea din piept; ceva îmi spune că Lily are îndoieli cu privire la ce s-a spus între noi, pe trotuar, în conversația aceea de cinci minute.

Eu, unul, cu siguranţă nu regret nimic din ce-am zis. Da, poate că m-am lăsat dus de val când am văzut cât de fericită pare şi când am aflat c-a divorţat, dar am vorbit serios.

Sunt pregătit pentru noi doi. *Mai mult* decât pregătit.

Îi caut numărul de telefon în agendă. În ultimul an şi jumătate am vrut de nenumărate ori să-i trimit un mesaj, însă la ultima noastră discuţie am lăsat-o pe ea să decidă ce va fi între noi. Pe atunci avea atâtea pe cap, încât n-am vrut să-i complic şi mai mult viaţa.

Însă acum s-a despărţit de el. Din câte mi-a zis azi, e pregătită, în sfârşit, să dea o şansă unei relaţii cu mine. Dar a avut la dispoziţie o oră şi jumătate ca să cugete la conversaţia noastră; o oră şi jumătate e timp destul ca să înceapă să-şi regrete cuvintele. Fiecare minut care trece fără să primesc un semn de la ea mi se pare lung cât o zi de post.

În agenda telefonului, numele ei e înregistrat drept „Lily Kincaid". Modific informaţiile de contact şi înlocuiesc numele ăsta de familie cu „Bloom".

Simt că Darin îmi suflă în ceafă. Se uită peste umărul meu, la ecranul mobilului.

— Asta-i Lily *a noastră*?

Brad ciuleşte urechile şi zice:

— Îi scrie lui Lily?

— „Lily *a noastră*"? îi întreb nedumerit. Aţi întâlnit-o doar o dată.

— Mai e măritată? se interesează Darin.

Clatin din cap, în chip de răspuns.

— Bravo ei! Parcă era însărcinată, nu? Are fată sau băiat?

Nu vreau să discut despre Lily, fiindcă deocamdată nu e nimic de discutat. Nu vreau ca situația să pară mai mult decât e în realitate.

— Are o fată. Și să știi că e ultima întrebare la care răspund.

Mă răsucesc spre Brad și întreb:

— Theo vine azi aici?

— Azi e joi, deci o să vină.

Intru în restaurant. Theo e singurul om cu care sunt dispus să discut despre Lily.

Capitolul doi
Lily

Chiar dacă au trecut aproape două ore de când eu și Atlas ne-am intersectat din întâmplare, mâinile încă îmi tremură. Nu-mi dau seama dacă am reacția asta pentru că m-am fâstâcit sau fiindcă n-am mâncat nimic de dimineață. Sunt prea ocupată ca să mănânc. Abia dacă am avut parte de cinci secunde de liniște, ca să analizez ce s-a petrecut adineauri; cu atât mai puțin să mănânc micul-dejun pe care l-am adus cu mine.

Chiar s-a întâmplat? Chiar i-am pus lui Atlas niște întrebări așa de stânjenitoare, că o să-mi crape obrazul de rușine două săptămâni de-acum înainte?

Și totuși, nu mi-a lăsat impresia că era jenat. Părea foarte fericit că mă vede, iar când m-a îmbrățișat, am simțit cum o părticică din mine — una adormită de mult — s-a trezit deodată la viață.

De când am ajuns la muncă, abia acum am puțin răgaz să merg la toaletă. Stau în fața oglinzii. După ce m-am privit în ea, îmi vine să plâng. Am pete roșii în obraji, bluza mi-e împroșcată cu piure de morcovi, iar oja de pe unghiile mele e ciobită de-o veșnicie, fiindcă n-am avut deloc timp s-o șterg.

Atlas nu dorește să fiu perfectă. Nu are asemenea așteptări. Însă, când îmi imaginam cum ar fi să ne-ntâlnim din întâmplare — și am visat de nenumărate ori la scenariul ăsta —, niciodată nu se întâmpla în toiul unei dimineți foarte aglomerate, după ce un bebeluș de unsprezece luni m-a luat la țintă cu mâncarea.

Atlas arăta și mirosea așa de bine!

Eu probabil că miroseam a lapte de mamă.

Întâlnirea noastră de azi m-a tulburat așa de mult, încât mi-a luat de două ori mai mult timp să organizez totul pentru șoferul care face livrări. Nici măcar n-am verificat site-ul florăriei, ca să văd dacă am primit comenzi noi. Arunc o ultimă privire în oglindă. Tot ce văd e o mamă epuizată, care muncește prea mult.

Ies din baie și mă întorc la birou. Scot din imprimantă un formular de comandă completat și citesc mesajul pe care clientul îl vrea scris pe cartonaș. Am mare nevoie să-mi distrag atenția de la gândurile despre Atlas. Prin urmare, mă bucur că dimineața asta e superaglomerată.

Comanda e din partea unui tip numit Jonathan: un buchet de trandafiri pentru o femeie numită Greta. Iar mesajul lui este: *Îmi pare rău pentru aseară. Mă ierți?*

Scot un geamăt de iritare. Nu-mi place să pregătesc buchete care vor fi dăruite în chip de scuze. De fiecare dată, mă gândesc obsesiv pentru ce anume își cer scuze clienții cu pricina. Oare tipul n-a venit la întâlnire? S-a întors târziu acasă? Poate că s-au certat?

Oare el a lovit-o?

Câteodată, îmi vine să scriu pe cartonaş numărul de telefon al adăpostului pentru victimele violenţei domestice, dar trebuie să-mi reamintesc că nu toate mesajele de scuză au legătură cu fapte atât de cumplite precum scuzele care obişnuiau să-mi fie adresate mie. Poate că Jonathan e amicul Gretei şi vrea să-i ridice moralul. Poate că e soţul ei şi a cam exagerat cu vreo glumă proastă.

Indiferent de motivul pentru care buchetul ăsta va fi trimis, sper că e ceva de bine. Pun cartonaşul în plic şi îl strecor în buchetul de trandafiri, pe urmă îl aşez pe raftul cu buchete care urmează să fie preluate de şofer. Tocmai scot din imprimantă următorul formular de comandă, când primesc un mesaj pe telefon.

Mă reped la telefon de parcă mesajul urmează să se autodistrugă, iar eu am la dispoziţie doar trei secunde ca să-l citesc. Când mă uit la ecran, mă simt dezamăgită. Nu e de la Atlas. Mi-a scris Ryle.

Are voie să mănânce cartofi prăjiţi?

Îi răspund rapid. **Da. Dar să fie moi!**

Las telefonul să cadă pe tejghea, cu un zgomot înfundat. Nu-mi place ca fetiţa mea să mănânce des cartofi prăjiţi. Ryle are drept de vizită două zile pe săptămână, aşa că mă asigur că fetiţa primeşte mâncare sănătoasă când e cu mine.

A fost plăcut să nu trebuiască să mă gândesc la Ryle pentru câteva minute, însă mesajul mi-a reamintit de existenţa lui. Atât timp cât Ryle e prin preajmă, mă tem că între mine şi Atlas nu poate exista niciun fel de relaţie. Nici măcar una de prietenie. Dacă încep să mă văd cu el, oare cum o să reacţioneze

Ryle? Cum ar reacționa dacă el și Atlas ar fi nevoiți să petreacă timp unul în prezența celuilalt?

Poate că mă ambalez cam mult.

Mă uit lung la telefon, întrebându-mă ce să-i scriu lui Atlas. I-am zis c-o să-i trimit un mesaj după ce deschid florăria, dar când am ajuns aici, deja aveam clienți la ușă. Acum, după ce mi-a scris Ryle, mi-am adus aminte că și el e prezent în această ecuație. Tocmai de asta ezit să-i scriu lui Atlas.

Ușa de la intrare se deschide. Apare Lucy, una dintre angajatele mele. E întotdeauna aranjată din cap până-n picioare, chiar și atunci când e în toane proaste.

— Bună dimineața, Lucy!

Își dă la o parte părul din ochi, apoi își pune poșeta pe tejghea, cu un oftat.

— Chiar e bună? vine replica ei.

Lucy nu-i tocmai o persoană matinală. Din acest motiv, fie eu, fie Sarah — cealaltă angajată a mea — stăm la casa de marcat până pe la ora unsprezece. În acest răstimp, Lucy pregătește aranjamente florale, în partea din spate a florăriei. După o ceașcă de cafea — sau mai degrabă vreo cinci —, devine mult mai prietenoasă cu clienții.

— Tocmai am aflat că nu ne-au fost livrate cartonașele cu numele invitaților, pentru că modelul ăla nu se mai produce, iar acum e prea târziu ca să comand altele. Nunta e peste *o lună*!

Pregătirile pentru nunta ei au întâmpinat atâtea probleme până acum, încât mai că-mi vine să-i sugerez să nu se mai mărite deloc. Dar nu sunt superstițioasă. Sper că nici Lucy nu e.

Îi dau o idee:

— Acum sunt la modă cartonașele hand-made.

Lucy își dă ochii peste cap și declară:

— Urăsc lucrurile hand-made. Nici nu mai vreau nuntă. Am senzația că planificăm nunta asta de mai mult timp decât durează relația noastră.

Are dreptate.

— Poate ar trebui să anulăm totul și să mergem în Las Vegas, adaugă Lucy. Tu ai fugit de-acasă ca să te măriți, nu? Ți-a părut rău după aia?

Nici nu știu la ce întrebare să răspund mai întâi.

— Cum adică urăști chestiile hand-made? Doar lucrezi într-o florărie. Sunt divorțată, deci da, mi-a părut rău.

Îi întind un vraf de formulare de comenzi, de care n-am apucat să mă ocup, și adaug:

— Dar recunosc că *la început* a fost distractiv.

Lucy se duce în spate și începe să se ocupe de comenzi. Eu mă gândesc iar la Atlas. *Și la Ryle.* În mintea mea, parcă s-a dezlănțuit Apocalipsa. Așa mă simt gândindu-mă la amândoi în același timp.

Habar n-am cum și dacă o să funcționeze treaba asta. Când eu și Atlas ne-am ciocnit unul de celălalt, azi-dimineață, a fost ca și cum totul în jurul meu a dispărut; până și Ryle. Dar acum fostul meu soț mi se strecoară iar în gânduri. Adevărat, nu *ca altădată*; acum, gândul la el e ca un ambuteiaj pe șosea. După ce n-am avut deloc o viață amoroasă în ultimul an și jumătate, acum, în sfârșit, existența mea se îndreaptă în direcția cea bună, pe o șosea fără hârtoape sau curbe. Însă în clipa asta am senzația că în față mă așteaptă un drum neasfaltat, plin de obstacole și de bolovani.

Oare merită efortul? Bineînțeles că *Atlas* merită.

Dar oare merită atâta bătaie de cap? Merită stresul pe care o relație cu Atlas l-ar aduce în celelalte aspecte din viața mea?

De mult nu m-am mai simțit atât de sfâșiată între două porniri. Mi-ar plăcea s-o sun pe Allysa și să-i spun despre întâlnirea cu Atlas, dar nu pot. Ea știe ce simte Ryle pentru mine. E conștientă de cum s-ar simți fostul meu soț dacă Atlas ar apărea mai des în viața mea.

Cu mama nu pot vorbi despre el, tocmai fiindcă e mai-că-mea. Deși în ultimul timp am devenit mai apropiate, tot nu aș discuta cu ea despre bărbații cu care mă întâlnesc.

Cu o singură femeie m-aș simți în largul meu discutând despre Atlas.

— Lucy!

Își face apariția din spatele florăriei, scoțându-și o cască din ureche.

— M-ai strigat?

— Poți să stai la casa de marcat, te rog? Am ceva de făcut. Mă întorc peste o oră.

Lucy trece la casă, iar eu îmi iau poșeta. De când am născut-o pe Emerson, nu prea mai am timp doar pentru mine. Prin urmare, fur câte o oră-două în timpul zilelor lucrătoare, atunci când mai lucrează cineva cu mine, în florărie, așa încât poate să-mi țină locul.

Din când în când, simt nevoia să stau de una singură, doar cu gândurile mele — un lucru imposibil de făcut în prezența unui copil. Chiar și când Emmy doarme, sunt atentă doar la ea. Iar la florărie avem de lucru aproape în permanență.

Rareori se întâmplă să treacă o perioadă ceva mai lungă fără să fiu întreruptă.

Am descoperit că, uneori, să stau singură în mașina mea, ascultând muzică — și, ocazional, savurând o felie de tort cumpărat de la Cheesecake Factory — mi-e de ajuns ca să-mi limpezesc mintea.

Am parcat. De aici am vedere directă asupra Golfului Boston. Îmi înclin scaunul pe spate, iau carnețelul și pixul pe care le-am adus cu mine. Nu știu dacă mă va ajuta la fel de mult ca o felie de tort, dar am nevoie să-mi exteriorizez gândurile așa cum făceam altădată. Metoda asta m-a ajutat în trecut, atunci când doream ca ideile mele să se cearnă, să prindă contur. De data asta, sper că a nota totul pe hârtie mă va ajuta să nu se ducă totul pe apa sâmbetei.

Dragă Ellen,

Ia ghici cine s-a întors!
Eu.
Și Atlas.
Amândoi.
Azi-dimineață, eu și Emmy ne duceam să ne întâlnim cu Ryle. Mi-a părut așa de bine să-l văd pe Atlas! Dar, chiar dacă a fost plăcut să-l reîntâlnesc și să aflu în ce ape ne scăldăm amândoi în acest punct, mica întrevedere s-a încheiat oarecum stânjenitor. El avea o urgență legată de restaurantul lui și era pe fugă. Eu încă nu deschisesem florăria. Ne-am despărțit, dar nu înainte să-i promit c-o să-i scriu un mesaj.

Vreau să-i scriu. Chiar vreau! Mai ales că, văzându-l, mi-am adus aminte cât de mult îmi lipsește senzația pe care o am în preajma lui.

Mi-am dat seama cât de singură mă simt abia după ce am petrecut câteva minute cu el. Și, din moment ce am divorțat de Ryle...

A, ia stai!

Uau! Nici măcar nu ți-am povestit despre divorț.

A trecut mult prea mult timp de când nu ți-am mai scris. Hai să-ți fac rezumatul.

După ce am născut-o pe Emmy, am decis că trebuie să mă despart permanent de Ryle. I-am cerut divorțul imediat după ce am născut. Nu am vrut să fiu crudă; pur și simplu n-am știut ce aveam să fac decât atunci când am ținut-o în brațe pentru prima dată și am simțit cu toată ființa mea că voi face orice e necesar ca să întrerup ciclul abuzului.

Da, a fost dureros să-i cer divorțul. Mi-a frânt inima, dar nu-mi regret decizia. Alegerea asta m-a ajutat să înțeleg că, de multe ori, cele mai dificile hotărâri au cele mai bune rezultate.

Nu pot să mint; Ryle îmi lipsește. Mi-e dor de ceea ce a fost cândva între noi. Mi-e dor de familia pe care noi doi i-am fi putut-o oferi lui Emerson. Și totuși, sunt convinsă că am ales corect, chiar dacă din când în când povara acelei decizii mă copleșește. E greu, pentru că încă sunt obligată să interacționez cu Ryle. Nu și-a pierdut calitățile frumoase de care m-am îndrăgostit. În plus, acum, când relația noastră s-a terminat, rareori îi văd latura negativă, care a dus la încheierea căsniciei noastre. Bănuiesc că asta are de-a face cu faptul că se simte presat să se poarte frumos. A fost nevoit

să fie amabil și să nu se împotrivească prea mult divorțului. Știa că aș fi putut depune plângere la poliție, din cauza episoadelor de violență pe care le-am îndurat. Deci ar fi putut pierde mai mult decât o soție. Așadar, când s-a pus problema împărțirii custodiei, lucrurile s-au rezolvat mai amiabil decât îmi închipuisem.

Una dintre posibilele explicații este că m-am împotrivit mai puțin decât el. Când i-am zis că vreau custodie exclusivă asupra lui Emmy, avocatul meu a vorbit fără ocolișuri: dacă nu eram dispusă să scot la iveală, în sala de judecată, cele mai sordide părți ale căsniciei mele cu Ryle, nu prea aveam cum să-l împiedic să obțină drept de vizită. Chiar dacă aș fi jucat cartea violenței domestice, avocatul mi-a explicat că se întâmplă foarte rar ca un tată iubitor, care își întreține familia și care are o carieră de succes să fie lipsit de orice drept părintesc.

Aveam de ales: să depun plângere împotriva lui și să-l târăsc prin tribunale, cu toate că, foarte probabil, mi s-ar fi impus împărțirea custodiei, sau să încerc să ajung la o înțelegere cu Ryle — una care să ne convină amândurora. Și am decis să împărțim sarcina creșterii lui Emerson.

Se poate spune că am ajuns la un compromis, deși niciun fel de înțelegere de pe lumea asta nu m-ar face să mă împac cu gândul de a-mi lăsa fiica singură cu un om care știu că e impulsiv. Tot ce pot să fac este să aleg răul mai mic, în speranța că Emmy nu va vedea niciodată acea latură a lui.

Îmi doresc ca Emmy să aibă o relație cu tatăl ei. Niciodată nu mi-am propus să o țin departe de el. Vreau doar să mă asigur că e în siguranță. De asta l-am rugat pe Ryle

să accepte doar vizitele de zi, măcar în primii ani. Nu i-am zis niciodată în față adevăratul motiv: n-am încredere că Ryle nu-și va pierde cumpătul când Emmy e cu el. Atunci când mi-am justificat rugămintea, am dat vina pe faptul că încă alăptez și că el trebuie să fie disponibil pentru jobul lui la orice oră din zi și din noapte. Dar sunt convinsă că, în sinea lui, Ryle știe de ce nu vreau s-o las pe Emmy să stea cu el peste noapte.

Nu vorbim deloc despre abuzurile fizice. Discutăm despre Emmy, despre muncă, zâmbim atunci când fiica noastră e de față. Câteodată, interacțiunile noastre mi se par forțate, false. Cel puțin asta simt eu. Oricum, tot e mai bine așa decât dacă am fi ajuns amândoi la tribunal, iar eu aș fi pierdut procesul. O să zâmbesc forțat până când Emmy împlinește optsprezece ani, dacă asta îmi garantează că nu voi fi nevoită să împart cu el custodia și să risc ca fetița mea să fie expusă mai des laturii întunecate a tatălui ei.

Deocamdată, aranjamentul nostru funcționează, dacă nu pui la socoteală tendința lui Ryle de-a minimaliza gravitatea faptelor lui din trecut și momentele în care — spre neplăcerea mea — flirtează cu mine. Deși pe tot parcursul divorțului i-am spus foarte clar ce simt și care-mi sunt intențiile, Ryle încă speră că ne vom împăca. Uneori, ceea ce spune îmi dă de bănuit că nu a renunțat la speranța că totul va fi ca înainte. Mă tem că, în mare parte, cooperarea lui Ryle se sprijină pe speranța lui că, dacă se poartă bine îndeajuns de mult timp, o să mă recucerească. E convins că, odată cu timpul, o să mă înduplec.

Dar n-o să se întâmple așa, Ellen. În cele din urmă, îmi voi vedea de viață. Sincer vorbind, sper să se înfiripe ceva între mine și Atlas. E prea devreme ca să-mi dau seama dacă sunt șanse mari să se întâmple; cu toate astea, am cel puțin o certitudine: n-o să mă întorc niciodată la Ryle.

A trecut aproape un an de când i-am cerut să divorțăm și s-au scurs aproape nouăsprezece luni de la cearta care a dus la despărțirea noastră. Deci de un an și jumătate nu am avut niciun iubit.

Nouăsprezece luni e un interval de timp îndeajuns de lung între două relații. Cum să procedez? Ce mă fac dacă-i trimit mesaj lui Atlas, iar el mă invită să luăm prânzul împreună? Cum să reacționez dacă întâlnirea ar fi foarte plăcută — și nu mă-ndoiesc că așa ar fi —, iar prânzul ar duce la o cină în doi? Ce să fac dacă pe urmă ne vom întoarce în punctul în care s-a încheiat relația noastră, când eram mai tineri? Ce mă fac dacă o să fim fericiți și o să ne îndrăgostim din nou, iar el o să facă parte permanent din viața mea?

Știu, pare că m-am ambalat cam mult, dar îți reamintesc că vorbim despre Atlas. Ellen, în afară de eventualitatea în care a făcut un transplant de personalitate, amândouă știm cât de ușor îmi este să-l iubesc. Tocmai de aceea ezit atât de mult. Sunt speriată c-o să începem iar o relație.

Și dacă suntem fericiți împreună, ce o să creadă Ryle despre noua mea relație? Emerson are aproape un an. În tot acest timp, am fost scutite de tevatură și de scandaluri, iar eu știu motivul: am intrat într-un ritm plăcut, pozitiv, neîntrerupt de vreun incident. Și atunci, oare de ce

presimt că, dacă aș pomeni numele lui Atlas de față cu Ryle, aș declanșa un tsunami?

Sigur, nu merită să mă frământ atât pentru Ryle, însă, pe de altă parte, știu că e capabil să-mi transforme viața într-un iad. Oare de ce mă gândesc la el atât de mult? Mă simt ca și cum mi se întâmplă lucruri minunate, dar când încep să mă bucur cu adevărat de ele, ajung în cele din urmă într-un punct în care încă iau decizii luându-l în considerare pe Ryle și posibilele lui reacții.

De ele mă tem cel mai mult. Vreau să cred că n-o să fie gelos, dar știu bine că așa o să se întâmple. Dacă încep o relație cu Atlas, Ryle o să ne facă necazuri. Chiar dacă știu că divorțul a fost decizia corectă, decizia asta încă are consecințe. Una dintre ele este că Ryle îl va considera mereu pe Atlas motivul care ne-a destrămat căsnicia.

Ryle e tatăl fiicei mele. Indiferent cu cine voi avea o relație de acum încolo, Ryle va fi cel pe care va trebui să-l îmbunez, dacă vreau ca viața lui Emmy să fie cât mai liniștită. Iar dacă Atlas Corrigan se întoarce în viața mea, va fi imposibil să-l îmbunez pe Ryle.

Tare aș vrea să-mi zici ce hotărâre să iau. Să-mi sacrific fericirea, ca să evit problemele provocate de prezența lui Atlas?

Voi rămâne mereu cu un gol în inimă?

Se așteaptă să-i trimit un mesaj, dar am nevoie de mai mult timp ca să cântăresc situația asta pe toate părțile. Nici măcar nu știu ce să-i spun. Habar n-am ce să fac.

Dacă mă lămuresc, o să te anunț.

Lily

Capitolul trei
Atlas

— „În sfârșit, am ajuns la mal"? îmi zice Theo. Chiar i-ai spus asta? Cu voce tare?!

Mă foiesc pe canapea, cuprins de stânjeneală. Încerc să mă justific:

— Când eram mai tineri, amândurora ne plăcea *În căutarea lui Nemo*.

Theo își rotește capul, cu un gest exagerat de agasare.

— Ai folosit o replică dintr-un film de desene animate. Și, din câte văd, n-a funcționat. V-ați întâlnit acum opt ore, și tot nu ți-a trimis mesaj.

— Poate că e ocupată.

— Ori poate ai fost tu prea insistent, își dă Theo cu părerea, aplecându-se spre mine.

Își unește palmele și le strecoară între genunchi.

— Așa, și ce s-a întâmplat după ce i-ai dat replica asta jenantă?

Băiatul ăsta e nemilos.

— Nimic. Și eu, și ea trebuia să ajungem la muncă. Am întrebat-o dacă mai are numărul meu, iar ea mi-a zis că da, că îl știe, pentru că l-a învățat pe de rost. Pe urmă ne-am luat ră...

Theo mă întrerupe.

— Stai așa! Adică tipa a *memorat* numărul tău de telefon?

— Se pare că da.

Prietenul meu pare un pic mai optimist.

— OK. Păi, asta-i mare lucru. Cine mai face asta în ziua de azi?

Și eu m-am gândit la același lucru, dar, pe de altă parte, mă întreb dacă nu cumva Lily mi-a ținut minte numărul din alte motive. Atunci când l-am notat pe o bucățică de hârtie și i l-am pus în carcasa de protecție a telefonului, am făcut-o pentru o eventuală urgență. Poate că Lily s-a gândit că, într-o zi, o să aibă nevoie de el, așa că l-a ținut minte din motive care n-au nicio legătură cu mine.

— Ce să fac acum? Să-i dau un mesaj? Să o sun? Să aștept să-mi scrie ea prima?

— Atlas, s-a întâmplat acum opt ore. Calmează-te!

Observ că Theo se contrazice singur.

— Acum două minute te purtai de parcă opt ore fără niciun mesaj e o perioadă prea lungă, iar acum îmi ceri să mă calmez. Cum vine asta?

Theo ridică din umeri. Se împinge cu un picior în biroul meu, ca să se învârtă cu scaunul.

— Hei, am doisprezece ani. Nici măcar n-am telefon, și totuși mă întrebi despre ce se face și ce nu atunci când trimiți SMS-uri?

Mă miră că încă nu are telefon mobil. Brad nu mi-a lăsat impresia c-ar fi un tată sever.

— De ce nu ai telefon?

— Tata a spus c-o să-mi ia unul când împlinesc treisprezece ani. Mai sunt două luni până atunci, adaugă Theo, cu năduf.

De acum șase luni, când l-am promovat pe Brad, fiul lui a început să vină la restaurant câteva zile pe săptămână. Theo mi-a spus că vrea să devină psihoterapeut, așa că-l las să practice pe mine. La început, discuțiile noastre erau menite să-l ajute pe el, dar acum am senzația că eu sunt cel care se bucură de ajutor.

Brad își strecoară capul pe ușa biroului meu. Își caută fiul.

— Hai să mergem! îl îndeamnă el. Atlas are treabă.

Îi face semn să se ridice, dar Theo continuă să se învârtă cu scaunul.

— Atlas m-a chemat. Are nevoie de un sfat.

— N-o să pricep în veci ce se petrece aici, între voi doi, zice Brad, gesticulând către mine și către fiul lui. Ce fel de sfaturi primești de la fiu-miu? Vrei să afli cum să te fofilezi de la treburile prin casă ori cum să câștigi când joci *Minecraft*?

Theo se ridică și își întinde brațele deasupra capului.

— Vrea sfaturi despre fete. Tată, la *Minecraft* nu câștigul este important. Scopul e să-ți folosești creativitatea.

Înainte de-a ieși pe ușă, Theo îmi aruncă o privire peste umăr și mă sfătuiește:

— Pur și simplu trimite-i un mesaj.

O zice de parcă ar fi cea mai evidentă soluție. Poate că așa e.

Brad îl zorește să iasă din biroul meu.

Mă așez pe scaun și mă holbez la ecranul telefonului meu, unde, în continuare, nu apare niciun mesaj. *Poate că Lily nu știe numărul corect.*

Îi caut numărul în agendă. Ezit. Poate că Theo are dreptate. Poate că azi-dimineață am părut cam insistent. Eu și Lily nu ne-am zis multe, dar cuvintele pe care le-am rostit aveau înțeles și ascundeau o anumită intenție. E posibil ca treaba asta s-o fi speriat.

Sau... poate că eu am dreptate, iar Lily chiar a învățat alt număr.

Degetele mele au încremenit în aer, deasupra tastaturii telefonului. Vreau să-i trimit un mesaj, însă nu vreau să pun presiune pe ea. Și eu, și ea știm că acum viețile noastre ar arăta cu totul altfel, dacă n-aș fi făcut atâtea greșeli.

Ani buni am tot căutat pretexte să-mi confirm că viața mea nu e îndeajuns de bună pentru ca Lily să facă parte din ea; dar ea s-a potrivit încă de la bun început în viața mea. S-a potrivit perfect. De data asta, n-o s-o las să dispară fără să fac mai multe eforturi. Și o să încep asigurându-mă că are numărul meu de telefon.

Lily, m-am bucurat să te văd azi.

Aștept să văd dacă o să-mi răspundă. Când observ pe ecran trei puncte săltărețe, îmi țin respirația.

Și eu m-am bucurat.

Mă uit la mesajul ei mult, mult timp. Sper c-o să-mi mai scrie și altceva. Dar asta-i tot. Atât primesc astăzi.

Doar patru cuvinte. Dar pot citi printre rânduri.

Oftez și las telefonul să cadă pe birou.

Capitolul patru
Lily

Încă de la nașterea lui Emerson, situația dintre mine și Ryle a fost neobișnuită. Mă îndoiesc că multe cupluri depun cerere de divorț în aceeași zi în care semnează certificatul de naștere al copilului lor.

Chiar dacă m-am simțit dezamăgită fiindcă Ryle m-a forțat să iau decizia de a pune capăt acestei căsnicii, nu am vrut să-l îndepărtez de fiica lui. Dat fiind că programul lui de muncă e așa de haotic și de complicat, încerc să fiu cât mai cooperantă. Câteodată, chiar o duc pe Emmy la spitalul unde lucrează Ryle, ca să-l viziteze în pauza lui de prânz.

Încă dinainte ca Emmy să se nască, Ryle are cheia de la apartamentul meu. I-am dat-o doar fiindcă locuiam singură și mă temeam că voi intra în travaliu, iar el nu va avea cum să intre la mine în casă. Dar, după ce am născut-o pe Emmy, Ryle nu mi-a restituit cheia. Am tot vrut să i-o cer înapoi. O folosește câteodată, când are o operație mai târziu în cursul dimineții, așa că are mai mult timp la dispoziție ca să stea cu Emmy, după ce eu plec la muncă. De asta nu i-am cerut cheia deocamdată. Însă în ultima vreme și-a făcut un obicei din a folosi cheia ca s-o aducă pe Emmy acasă la mine.

Azi, înainte să închid florăria, Ryle mi-a trimis un mesaj — Emmy e obosită, iar el vrea să vină la mine, ca s-o culce. Având în vedere cât de des folosește cheia, de la o vreme încoace, mă întreb dacă nu cumva mai vrea să petreacă timp și cu mine, în afară de Emerson.

Când ajung acasă, ușa de la intrare e descuiată. Ryle e în bucătărie. Aude când închid ușa și ridică privirea spre mine.

Îmi arată o sacoșă care poartă inscripționat numele restaurantului meu thailandez preferat.

— Am adus cina, îmi zice. Nu cred c-ai mâncat, așa-i?

Nu-mi place situația asta: începe să se simtă din ce în ce mai în largul lui în apartamentul meu. Însă, după ziua de azi, mă simt stoarsă de puteri. Clatin din cap și hotărăsc să abordez subiectul altă dată.

— N-am apucat să mănânc. Mulțumesc!

Îmi pun poșeta pe masă și dau să mă îndrept spre camera lui Emmy.

— Tocmai am culcat-o, mă anunță el.

Mă opresc în fața ușii închise și-mi lipesc urechea de ea. Înăuntru e liniște. Mă întorc în bucătărie fără să o trezesc.

Mă simt tare aiurea pentru mesajul sec pe care i l-am trimis lui Atlas, ceva mai devreme, însă interacțiunea asta cu Ryle îmi confirmă toate temerile. Cum să încep o relație cu alt bărbat, când fostul meu soț îmi aduce acasă cina și încă are cheia apartamentului meu?

Înainte să iau în calcul o nouă relație cu Atlas, trebuie să impun limite pe care Ryle să le respecte.

Ryle alege o sticlă cu vin roșu din suportul meu cu vinuri.

— Pot s-o desfac?

Îmi pun *pad thai* în farfurie. Ridic din umeri.

– Da. Eu nu vreau vin.

Pune sticla la loc. În schimb, își toarnă niște ceai. Iau o sticlă cu apă din frigider. Ne așezăm la masă.

– Cum s-a purtat Emmy azi?

– A fost cam țâfnoasă. Adevărul e că am avut multă treabă prin oraș. Cred că pur și simplu se săturase s-o pun și s-o scot iar și iar din scaunul de mașină. Când ne-am dus la Allysa's, s-a mai înveselit.

– Când mai ai zi liberă?

– Nu știu. O să te anunț.

Se apleacă spre mine și se folosește de degetul lui mare ca să-mi șteargă obrazul. Tresar, dar Ryle nu observă. Sau poate că se preface că nu observă. Habar n-am dacă-și dă seama că, de fiecare dată când mâinile lui se apropie de mine, reacționez negativ. Din câte-l știu pe Ryle, probabil are impresia că am tresărit fiindcă am simțit o scânteie între noi.

După nașterea lui Emmy, din când în când, *chiar* apărea o scânteie între mine și Ryle. De exemplu, spunea ceva drăguț sau o ținea în brațe pe Emmy și îi cânta, iar eu simțeam că în mine se ivește iar acea veche dorință pentru el. Și totuși, de fiecare dată am găsit puterea de a mă stăpâni. O singură amintire urâtă e de-ajuns pentru a sugruma orice sentiment pozitiv față de fostul meu soț.

A fost un proces lung și anevoios, însă acum, în sfârșit, sentimentele acelea au dispărut, mulțumită unei liste pe care am alcătuit-o: o listă cu motive pentru care am ales divorțul. Uneori, după ce Ryle pleacă de la mine, mă duc în dormitorul

meu și o recitesc ca să-mi confirm că, pentru noi toți, acest aranjament e cel mai bun.

Mda. Poate nu chiar aranjamentul *ăsta*. Încă vreau să-mi dea cheia înapoi.

Mă pregătesc să iau o gură de *noodles*[1], când aud sunetul care anunță c-am primit un mesaj. Las furculița deoparte și mă reped la telefon. Vreau să pun mâna pe el înainte ca Ryle să mi-o ia înainte. Nu mă tem c-o să-mi citească mesajele, dar n-am deloc chef s-o facă pe amabilul, întinzându-mi telefonul.

Însă mesajul nu e de la Atlas. E de la mama. Mi-a trimis poze cu Emmy, făcute săptămâna asta. Pun telefonul pe masă și iau iar furculița. Ryle se uită lung la mine.

— Un mesaj de la mama, îl informez.

Habar n-am de ce am zis asta. Doar nu-i datorez nicio explicație. Nu-mi place felul în care mă privește.

— De la cine *sperai* să fie mesajul? Aproape că te-ai aruncat peste masă ca să ajungi la telefon.

— De la nimeni.

Sorb din apă. În continuare, Ryle se holbează la mine. Nu știu cât de priceput este la a-mi descifra stările, dar probabil știe că mint.

Înfige furculița în *noodles*. Strânge din dinți și își pironește privirea în farfurie.

— Te vezi cu cineva?

Tonul lui a devenit tăios, încordat.

— Nu. Nu c-ar fi treaba ta, dar nu mă văd cu nimeni.

— N-am zis că-i treaba mea. Pur și simplu făceam conversație.

---

[1] Tăiței.

Tac. Știu că e o minciună. Când un bărbat care a divorțat de curând își întreabă fosta soție dacă se întâlnește cu un alt bărbat, asta nu-i deloc o simplă conversație.

— La un moment dat, înainte ca vreunul dintre noi să aducă alți oameni în preajma lui Emerson, va trebui să discutăm serios despre relații, zice Ryle. Ar fi o idee bună să stabilim niște reguli de bază.

Dau aprobator din cap și comentez:

— Ar trebui să stabilim reguli de bază pentru mai mult de atât.

Mă privește cu suspiciune.

— De pildă?

— De pildă, faptul că intri în apartamentul meu oricând ai chef.

Înghit un alt dumicat și adaug:

— Vreau să-mi dai înapoi cheia de la apartament.

Înainte de-a răspunde, Ryle mă țintuiește din priviri. Se șterge la gură și spune:

— Adică nu am voie să-mi culc fiica?

— Nu asta am zis.

— Lily, știi că programul meu e haotic. Și-așa de-abia apuc s-o văd pe Emmy.

— Nu zic că vreau s-o vezi mai rar. Pur și simplu îmi vreau cheia înapoi. Vreau să am și eu parte de intimitate.

Expresia lui e încordată. S-a supărat. Știam că așa va reacționa, dar acum chiar face din țânțar armăsar. Chestia asta n-are nicio legătură cu dorința mea ca Ryle s-o vadă mai rar pe Emmy. Nu vreau să poată intra oricând în apartamentul

meu. M-am mutat și am divorțat de el din motive foarte întemeiate.

N-o să fie o schimbare uriașă, dar e musai să aibă loc. Dacă nu, vom rămâne blocați permanent în rutina asta nesănătoasă.

Ryle ripostează:

— În cazul ăsta, o s-o iau pe Emmy la mine, peste noapte.

O spune cu toată convingerea, apoi mă supraveghează, ca să-mi vadă reacția. Știu că intuiește cât de aiurea mă simt în clipa asta.

Mă asigur că-i vorbesc pe un ton calm:

— Nu cred că-s pregătită pentru asta.

Cu o mișcare bruscă, Ryle își lasă furculița să cadă în farfurie.

— Poate c-ar fi cazul să modificăm aranjamentul custodiei.

Deși cuvintele lui mă înfurie, reușesc să mă stăpânesc. Mă ridic și îmi iau farfuria.

— *Pe bune*, Ryle? Îți cer cheia mea, iar tu mă amenințI cu tribunalul?

Amândoi am căzut de acord cu aranjamentul ăsta, însă acum se poartă de parcă mi-a făcut o favoare când a ales să fie cooperant. Știe foarte bine că, după tot ce-am îndurat din cauza lui, aș fi putut să-l târăsc prin tribunale ca să obțin custodie exclusivă. Nici măcar n-am chemat poliția ca să-l aresteze. Ar trebui să fie recunoscător că am fost atât de îngăduitoare.

Intru în bucătărie. Pun farfuria deoparte și strâng cu putere muchia blatului de bucătărie. Îmi aplec capul. *Calmează-te, Lily! Pur și simplu e nervos.*

Ryle oftează și vine după mine. Se sprijină de blat, în vreme ce eu îmi clătesc farfuria.

Poți măcar să-mi zici cu aproximare când o să fii de acord ca Emmy să rămână la mine peste noapte?

Mă răsucesc cu fața la el și-i răspund:

Când Emmy o să poată vorbi.

De ce tocmai atunci?

Mă enervează cumplit că e nevoie s-o zic cu voce tare, ca fostului meu soț să-i pice fisa.

Ca să-mi poată spune în caz că se-ntâmplă ceva, Ryle.

Când pricepe înțelesul cuvintelor mele, își mușcă buza de jos și dă din cap, cu un gest aprobator. Îmi dau seama că e frustrat, fiindcă venele de pe gâtul lui au ieșit în relief. Ia cheile din buzunar și scoate cheia mea de pe inel. O aruncă pe blat, apoi iese din bucătărie.

Când își ia haina și dispare pe ușa de la intrare, simt în piept bine cunoscuta senzație de vinovăție. De fiecare dată, vinovăția e însoțită de îndoială. *Oare mă port prea dur cu el? Dacă Ryle s-a schimbat?*

Cu toate că știu răspunsurile la aceste întrebări, uneori îmi prinde bine să recitesc lista mea, ca să-mi aduc aminte de ce mă port așa. Mă duc în dormitor și scot lista din cutia de bijuterii.

1) *Te-a plesnit fiindcă ai râs.*
2) *Te-a împins pe scări.*
3) *Te-a mușcat.*
4) *A încercat să te violeze.*
5) *Din cauza lui, a fost nevoie să ți se pună copci.*
6) *Soțul tău te-a rănit de multe ori. Dacă n-ai fi divorțat, violențele s-ar fi repetat.*
7) *Ai făcut toate astea pentru fiica ta.*

Îmi trec degetele peste tatuajul de pe umărul meu și simt cicatricile pe care dinții lui le-au lăsat acolo. Dacă Ryle mi-a făcut așa ceva atunci când ne aflam în cea mai bună perioadă a noastră, de ce lucruri ar fi capabil în cel mai prost punct al relației?

Împăturesc iar lista și o pun la loc, pentru data viitoare când voi avea nevoie să-mi reamintesc.

Capitolul cinci
Atlas

Cu siguranță, tipul te-a avut în vizor pe tine, spune Brad.

Persoana care a vandalizat localul Bib's, acum două zile, a decis să se „ocupe" azi-noapte de celălalt restaurant al meu. Restaurantul Corrigan's are două ferestre sparte, iar pe ușa din spate stă scris un alt mesaj.

Du-te dracu, Atlass!

A adăugat un *s* la sfârșit și a subliniat *ass*. Sunt cât pe ce să râd de găselnița isteață a infractorului, dar în dimineața asta am o dispoziție care nu prea se potrivește cu umorul.

Ieri nu m-a tulburat faptul că Bib's a fost vandalizat. Poate că e datorită întâlnirii întâmplătoare cu Lily. Poate că ieri eram bine-dispus tocmai fiindcă am văzut-o. Dar azi-dimineață m-am trezit obsedat de gândul că mă evită. Din cauza asta, stricăciunile de la noul meu restaurant mă deranjează mai tare.

– O să verific înregistrarea de pe camerele de supraveghere.

Sper să descopăr ceva util. Încă nu m-am hotărât dacă vreau să depun plângere la poliție. Dacă vinovatul e cineva pe care-l cunosc, aș putea măcar să discut cu persoana respectivă, înainte să apelez la poliție.

Eu și Brad intrăm în biroul meu. Pornesc computerul și deschid aplicația de securitate. Am impresia că Brad îmi simte frustrarea. Nu spune nimic în vreme ce verific înregistrarea.

După câteva minute, Brad îmi atrage atenția, arătând spre colțul de jos, din stânga ecranului. Pun înregistrarea în ralanti, până când în imagine apare o siluetă.

Când apasă butonul *Play*, eu și Brad ne zgâim la ecran, nedumeriți. Cineva stă ghemuit și nemișcat pe treptele din spatele restaurantului. Ne uităm la înregistrare cam jumătate de minut, apoi o derulez de la capăt, ca s-o revăd. Conform orei afișate pe ecran, persoana asta a stat pe trepte mai mult de două ore, fără pătură, deși suntem în octombrie. Și în Boston, pe deasupra, unde toamna e foarte rece.

— A *dormit* aici? se miră Brad. Nu s-a temut c-o să fie prins.

Încă o dată, mă uit la înregistrare. Necunoscutul apare pentru prima dată în imagine puțin după ora unu dimineața. Fiindcă era întuneric, mi-e greu să-i disting trăsăturile feței, însă pare să fie tânăr. Mai degrabă un adolescent.

Omul scotocește prin tomberon pentru câteva minute. Verifică lacătul de la ușa din spate. Scoate un spray cu vopsea și scrie mesajul ăla haios.

Pe urmă se folosește de spray ca să încerce să spargă ferestrele. Însă ferestrele restaurantului au trei straturi de sticlă și, în cele din urmă, intrusul se plictisește. Sau poate că obosește. A încercat să facă o gaură îndeajuns de mare încât să se strecoare înăuntru, așa cum a procedat la Bib's. Pe urmă s-a întins pe trepte și a adormit.

Cu puțin înainte de răsărit, s-a trezit, a aruncat o privire în jur și a plecat tacticos, de parcă n-ar fi făcut nimic rău.

— Îl recunoşti? întreabă Brad.

— Nu. Tu?

— Nu.

Pun înregistrarea pe pauză. Ăsta e cel mai clar cadru în care apare persoana, dar calitatea înregistrării lasă de dorit. Văd că poartă jeanşi şi un hanorac negru. Şi-a potrivit gluga atât de strâns pe cap, că părul nu se vede deloc.

Dacă l-am vedea faţă în faţă, ne-ar fi imposibil să-l recunoaştem. Imaginea nu e îndeajuns de clară, iar necunoscutul nu s-a uitat direct la camera de supraveghere. Nici poliţia n-ar avea ce să facă cu înregistrarea asta.

Pentru orice eventualitate, îmi trimit înregistrarea pe e-mail. Exact când apăs butonul *Send*, aud un telefon. Mă uit la al meu, dar Brad e cel care a primit un mesaj.

— Darin zice că totu-i în regulă la Bib's.

Brad pune telefonul în buzunar şi se îndreaptă spre uşa biroului. Mă anunţă:

— Mă apuc să fac curat.

Aştept până când filmuleţul e trimis complet către adresa mea de e-mail. Pe urmă mă apuc să revăd înregistrarea. Simt mai degrabă milă decât iritare. Îmi aduc aminte de nopţile reci pe care le-am petrecut în casa aia părăsită, înainte ca Lily să-mi ofere adăpost în dormitorul ei. Când mă gândesc la perioada aceea, pot să simt frigul în oase.

Habar n-am cine e intrusul. Mă neliniştește că a scris numele meu pe uşă. Şi mai tulburător e faptul că s-a simţit atât de în largul lui, încât a rămas aici şi a tras un pui de somn pentru două ore. Parcă m-ar provoca să-l înfrunt şi să-i cer socoteală.

Telefonul meu începe să vibreze. Mă sună cineva de pe un număr necunoscut. De obicei, în astfel de cazuri nu răspund, dar încă mă gândesc la Lily. Poate că mă sună de pe un telefon de serviciu.

Dumnezeule! Ce jalnic sunt!

Duc telefonul la ureche.

— Alo?

Aud un oftat. E o voce de femeie. Pare ușurată că am răspuns.

— Atlas?

E rândul meu să oftez, dar nu de ușurare. Oftez pentru că nu e vocea lui Lily. Habar n-am cine mă sună, dar, dat fiind că nu e Lily, mă simt dezamăgit.

Mă sprijin de spătarul scaunului.

— Pot să te-ajut cu ceva?

— Eu sunt.

N-am idee cine e acest „eu". Mă întreb dacă nu cumva mă sună una dintre fostele mele iubite, dar glasul ăsta nu-mi pare cunoscut. Pe deasupra, niciuna dintre ele nu ar presupune că știu automat cine e la telefon, dacă mă sună și zic doar „Eu sunt".

— Cine e la telefon?

— *Eu*, repetă apăsat femeia, de parcă așa m-ar ajuta să mă dumiresc. Sutton. *Mama* ta.

Imediat, îndepărtez telefonul de ureche și mă uit la numărul de pe care mă sună. Sigur e o farsă. De unde ar putea maică-mea să facă rost de numărul meu? Și de ce ar *vrea* să-l aibă? Acum mulți ani, a demonstrat cât se poate de clar că nu vrea să mă mai vadă vreodată.

Tac. *N-am nimic de spus.* Îmi îndrept spinarea și mă aplec. Aștept să-mi explice de ce s-a obosit să mă sune, în cele din urmă.

— Eu... ăăă..., bâiguie ea.

Tace. Aud un televizor în fundal. Am senzația că se uită la emisiunea *Prețul corect.* Aproape c-o văd cu ochii minții: la zece dimineața, stă pe canapea, cu o bere într-o mână și cu o țigară în cealaltă. Când eram copil, de obicei lucra în tura de noapte. Înainte să se culce, lua „cina" și se uita la *Prețul corect.*

Era perioada din zi care-mi plăcea cel mai puțin.

— Ce vrei? o întreb.

Vocea mea e dură, tăioasă.

Maică-mea scoate un sunet din gâtlej. Deși au trecut ani buni de când nu am mai văzut-o, îmi dau seama că e iritată. A fost de-ajuns oftatul ăla ca să înțeleg că mi-a telefonat nu pentru că *a vrut* să mă sune, ci fiindcă *nu are încotro.* Nu a luat legătura cu mine ca să-și ceară scuze; pur și simplu e disperată.

— Ești pe moarte? o întreb.

Ar fi singurul lucru care m-ar împiedica să închei această conversație.

— Dacă-s *pe moarte*?

Întrebarea ei e însoțită de un hohot de râs, ca și cum aș fi absurd, nerezonabil și un *ass... whole.*

— Nu, nu sunt pe moarte. Mă simt foarte bine.

— Ai nevoie de bani?

— Cine n-are?

În aceste câteva secunde petrecute la telefon, cu maică-mea, anxietatea pe care mi-o provoca altădată răsare din nou. Îi închid în nas. N-am nimic să-i spun. Pe deasupra, îi blochez

numărul. Îmi pare rău că i-am acordat chiar și câteva secunde. Ar fi trebuit să închid imediat după ce mi-a spus cine e.

Mă aplec peste birou și-mi cuprind capul în mâini. Ce s-a întâmplat adineauri e așa de neașteptat, încât mi s-a întors stomacul pe dos.

Sincer vorbind, mă surprinde reacția mea. Am bănuit că o să se întâmple asta într-o zi, dar mi-am închipuit că n-o să-mi pese. Am crezut c-o să fiu la fel de nepăsător față de întoarcerea ei în viața mea precum am fost atunci când maică-mea m-a obligat să dispar dintr-a ei. Însă pe atunci multe lucruri îmi erau indiferente.

Acum, viața mea chiar îmi *place*. Sunt mândru de ce am realizat. Nu-o să-i permit cuiva din trecutul meu să apară din senin și să-mi amenințe liniștea.

Îmi frec fața, silindu-mă să-mi revin după apelul ei, apoi mă ridic de la birou. Mă duc să-l ajut pe Brad cu reparațiile și fac tot posibilul ca să trec peste momentul ăsta. Dar mi-e greu. E ca și cum trecutul meu s-ar prăbuși peste mine, iar eu n-am pe nimeni căruia să mă destăinui.

După câteva minute în care eu și Brad lucrăm în tăcere, îi zic:

— Trebuie să-i cumperi un telefon lui Theo. Are aproape treisprezece ani.

Brad râde.

— Iar tu trebuie să-ți găsești un terapeut de-o vârstă cu tine.

Capitolul șase
Lily

— Te-ai hotărât ce vrei să faci de ziua lui Emerson? mă întreabă Allysa.

Când Rylee, fetița lor, a împlinit un an, Allysa și Marshall au organizat o petrecere atât de mare, încât ai fi crezut că sărbătoreau un majorat.

— O să-i cumpăr un tort și o să-i dau câteva cadouri. N-am destul spațiu pentru o petrecere mare.

— Am putea organiza ceva la noi acasă, propune ea.

— Și pe cine să invit? Ce prieteni ai la un an?

Allysa își dă ochii peste cap și-mi explică:

— Când copiii noștri își aniversează zilele de naștere, nu dăm petreceri pentru ei. Le organizăm ca să ne impresionăm prietenii.

— Tu ești singura mea prietenă, iar pe tine nu-i nevoie să te impresionez.

Îi întind o comandă proaspăt scoasă la imprimantă.

— Luăm cina diseară?

De cel puțin două ori pe săptămână, cinăm acasă la Allysa. Din când în când, vine și Ryle, dar mă asigur că-mi planific vizitele în zilele când Ryle e de serviciu la spital. Nu știu dacă

Allysa și-a dat seama de asta. Dacă a observat, probabil că nu mă învinuiește. Mi-a zis că e dureros să vadă cum se poartă fratele ei atunci când sunt prin preajmă. Și Allysa bănuiește că el încă speră să ne împăcăm. Preferă să petreacă timp împreună cu el atunci când eu nu sunt de față.

— Părinții lui Marshall sosesc azi în oraș. Ții minte că ți-am spus mai demult?

— A, da! Multă baftă! îi urez.

Allysa îi simpatizează pe părinții lui Marshall, dar mă-ndoiesc că există vreo persoană care abia așteaptă să-și găzduiască socrii pentru o săptămână.

Se aude soneria de la ușa din față. Amândouă privim într-acolo în același timp. Dar probabil că doar eu am senzația că lumea începe să se rotească.

Atlas se apropie de noi.

— Hei, nu cumva e...

— O, Dumnezeule! izbucnesc.

— Da, *chiar* arată ca un zeu, îmi șoptește Allysa.

Ce caută aici?

Și de ce arată așa de bine? Din cauza asta, hotărârea pe care o tot întorc pe toate părțile, în minte, e și mai greu de luat. Vocea m-a lăsat. Nu reușesc nici măcar să-l salut. Pur și simplu zâmbesc și aștept să ajungă în dreptul nostru, dar distanța de la ușă până la tejghea pare cu un kilometru mai mare decât de obicei.

Atlas nu-și ia ochii de la mine. Când ajunge în dreptul nostru, o salută, în sfârșit, pe Allysa. Pe urmă se uită iar la mine. Pune pe tejghea un castron de plastic, acoperit cu un capac.

— Ți-am adus prânzul, îmi zice nonșalant, de parcă ar face asta în fiecare zi, iar eu mă aștept să o facă.

Ah! Uitasem cât de tare mă emoționează să-i aud vocea.

Iau castronul. Nu știu ce să-i zic, mai ales că Allysa nu se clintește de lângă noi. Vrea să asiste la interacțiunea noastră. Mă uit la ea cu subînțeles. La început, se preface că nu observă, dar când mă uit la ea tot mai insistent, se dă bătută.

— Bine. Mă duc să mă ocup de flori, îmi spune.

Și se îndepărtează.

Atenția mea se îndreaptă către castron.

— Mulțumesc! Ce mi-ai adus?

— Specialitatea noastră de weekend. Se numește „paste *de ce mă eviți*".

Izbucnesc în râs. Pe urmă mă cuprinde jena.

— Nu te evit...

Dar știu că nu pot să-l mint, așa că oftez și clatin din cap.

— OK. De fapt, chiar te evit.

Îmi sprijin coatele pe tejghea și îmi acopăr fața cu mâinile.

— Îmi pare rău.

Atlas e atât de tăcut, încât, în cele din urmă, îl privesc.

— Vrei să plec?

Pare că mi-a pus întrebarea asta cu toată sinceritatea.

Clatin din cap, în semn că nu. Imediat, ochii lui se încrețesc ușor la colțuri. Abia dacă surâde, însă e de-ajuns să simt un val cald în piept.

Ieri-dimineață, când ne-am intersectat din întâmplare, am vorbit o grămadă. Acum sunt prea confuză ca să scot vreo vorbă. Habar n-am cum o să port o conversație normală cu el,

despre tot ce mă frământă de douăzeci și patru de ore încoace, când acum simt că în preajma lui mi-e limba legată.

Are același efect asupra mea ca în adolescență, însă pe atunci eram mult mai naivă. Nu știam cât de rar întâlnești băieți ca Atlas, deci nu știam cât de norocoasă eram fiindcă făcea parte din viața mea.

Acum știu, și tocmai de-asta mi-e așa de teamă c-o să stric totul. Sau că *Ryle* va strica totul.

Iau castronul.

— Pastele miros foarte bine.

— Și *sunt* foarte bune. EU LE-AM GĂTIT.

Ar trebui să râd de replica asta — sau măcar să zâmbesc —, dar reacția mea nu se potrivește cu conversația noastră. Pun bolul deoparte. Când ridic iar privirea spre el, Atlas își dă seama, din expresia mea, că în mine se duce o bătălie. Îmi oferă o privire liniștitoare. Nu zicem mare lucru, iar liniștea dintre noi este mai mult decât grăitoare. Ochii mei îi cer iertare pentru că nu i-am dat niciun semn douăzeci și patru de ore; privirea lui îmi transmite că e în regulă. Și ne întrebăm amândoi ce urmează.

Încet, mâna lui Atlas alunecă pe tejghea, mai aproape de a mea. Ridică arătătorul și îl plimbă de-a lungul degetului meu mic. E o mișcare abia simțită, dar inima mea o ia la goană.

Își retrage mâna și strânge degetele în pumn, ca și cum și el a simțit același lucru. Își drege vocea.

— Pot să te sun diseară?

Tocmai mă pregătesc să fac un gest de aprobare, când Allysa dă buzna pe ușile din spate. Are ochii cât cepele. Se apleacă și-mi șoptește:

— Vine Ryle!

Am senzația că sângele mi-a înghețat în vene.

— *Poftim?*

Nu o zic fiindcă vreau să repete, ci fiindcă sunt șocată.

— A zis Ryle că trece pe aici. Acum. Tocmai mi-a trimis mesaj.

Prietena mea flutură din mână spre Atlas și adaugă:

— Ai zece secunde să-l ascunzi.

Sunt convinsă că Atlas vede limpede frica pe chipul meu. Mă întreabă foarte calm:

— Unde să mă duc?

Arăt spre biroul meu și-l zoresc s-o ia într-acolo. După ce intrăm în birou, nu mai sunt așa de sigură de alegerea asta.

— S-ar putea să intre aici.

În timp ce mă gândesc la altă soluție, îmi acopăr gura cu o mână tremurândă. Pe urmă arăt spre debaraua cu rezerve de birotică.

— Poți să te ascunzi aici?

Atlas aruncă o privire spre debara, apoi se uită la mine.

— În debara?

Aud clopoțelul de la intrare. Acum intru de-a binelea în panică.

— Da, te rog!

Deschid ușa debaralei. Nu-i tocmai cea mai bună ascunzătoare, dar Atlas o să încapă acolo.

Când trece pe lângă mine și pășește în debara, nici nu-l pot privi în ochi. Îmi vine să mor de rușine.

— Îmi pare rău, bâigui în timp ce închid ușa.

Fac tot ce pot ca să-mi compun o expresie normală. Când ies din birou, o văd pe Allysa vorbind cu Ryle. Ryle mă salută

din cap, dar pe urmă se concentrează iar la soră-sa, care în clipa asta scotocește prin poșeta ei.

— Adineauri erau aici, îi zice ea.

Nerăbdător, Ryle bate darabana în tejghea.

— Ce cauți? o întreb.

— Cheile de la mașină. Din greșeală, le-am luat cu mine. Iar Marshall are nevoie de SUV ca să meargă la aeroport, să-i ia pe ai lui.

Ryle pare iritat. O întreabă:

— Ești sigură că nu le-ai pus deoparte când ți-am spus că vin să le iau?

— Știai că Ryle urma să vină încoace? îi zic.

Cum naiba a uitat să-mi zică așa ceva, când a văzut că Atlas a intrat în florărie?

Prietena mea se înroșește.

— Mi-au distras atenția niște... evenimente neașteptate.

Cu un gest victorios, Allysa ridică o mână în aer.

— Le-am găsit!

Le pune în palma lui Ryle, pe urmă îi zice:

— OK, pa! Acum poți pleca!

Ryle dă să plece, dar apoi se răsucește spre noi și adulmecă aerul.

— Ce miroase așa de bine?

El și Allysa se uită la castron. Allysa îl trage spre ea și-l strânge la piept.

— Am gătit prânzul pentru mine și pentru Lily.

Ryle ridică dintr-o sprânceană.

— *Tu* ai gătit?

Întinde mâna spre castron.

— Trebuie să văd așa ceva! Ce-ai gătit?

Sora lui șovăie, dar pe urmă îi dă castronul.

— Păi, mda... E carne de... pui... *barbadoula.*

Allysa se uită la mine, făcând ochii mari.

Nu se pricepe deloc să mintă.

Ryle scoate capacul și inspectează conținutul.

— Ce fel de pui zici că e? Aduce a paste cu creveți.

Soră-sa își drege glasul.

— Da, am gătit creveții în... zeamă de carne de pui. De-aia se cheamă *barbadoula* de pui.

Ryle pune capacul la loc și-mi aruncă o privire îngrijorată. Împinge castronul pe tejghea, în direcția Allysei.

— Dac-aș fi în locul tău, aș comanda pizza pentru prânz, mă sfătuiește el.

Și eu, și Allysa ne forțăm să râdem. Reacția noastră pare artificială, mai ales că gluma lui Ryle nu e foarte amuzantă.

Fostul meu soț face câțiva pași înapoi și ne privește bănuitor. Dar, dat fiind că s-a obișnuit ca eu și Allysa să avem micile noastre glume, nu pune întrebări. Ne întoarce spatele și iese repede din florărie, ca să-i ducă lui Marshall cheile SUV-ului. Până când Ryle iese din clădire și suntem sigure că e prea departe ca să ne audă, rămânem amândouă neclintite ca două statui. Pe urmă îi arunc o privire consternată.

— *Barbadoula* de pui?! Tocmai ai inventat cuvântul ăsta?

— Păi, trebuia să zic *ceva*, se justifică Allysa. În schimb, tu ai stat ca o momâie. Ți-am salvat pielea! N-ai pentru ce...

Aștept câteva minute, să mă asigur că Ryle s-a îndepărtat destul. Ies din florărie ca să mă conving că mașina lui a dispărut. Pe urmă intru în biroul meu și mă duc la debara, ca să-l

anunț pe Atlas că acum poate ieși de acolo. Înainte să deschid ușa, răsuflu cu putere.

Atlas așteaptă răbdător. Stă sprijinit de un raft, cu brațele încrucișate la piept, ca și cum nu-l deranjează deloc c-a fost ascuns într-o debara.

— Îmi pare tare, tare rău!

Habar n-am de câte ori va trebui să-mi cer scuze față de el pentru ce l-am pus să facă, dar știu că sunt pregătită s-o zic de o mie de ori.

— A plecat?

Îi fac semn că da, însă, în loc să iasă din debara, Atlas mă ia de mână, mă trage înăuntru și închide ușa.

E destul de întunecos, dar nu e chiar atât de întuneric încât să-mi scape sclipirea din ochii lui. Sclipirea asta înseamnă că-și reține zâmbetul. *Poate că totuși nu s-a supărat fiindcă l-am pus să se ascundă aici.*

Îmi dă drumul la mână. E atât de înghesuit înăuntru, încât suntem nevoiți să ne atingem. Stomacul mi se strânge ghem. Îmi apăs spinarea în raftul din spatele meu. Încerc să nu mă lipesc de Atlas, și totuși am senzația că ființa lui mă învăluie ca o pătură caldă. E așa de aproape, că simt mirosul șamponului cu care s-a spălat. Încerc să respir adânc, ca să-mi stăpânesc emoția.

— Deci pot? mă întreabă în șoaptă.

N-am idee la ce se referă. Aș vrea să-i răspund cu un *da* ferm, plin de încredere. În schimb, în loc să răspund afirmativ la o întrebare pe care n-o înțeleg, număr în gând până la trei și întreb:

— Ce să poți?

— Să te sun diseară.

A reluat imediat conversația noastră, de parcă Ryle nici nu ne-a întrerupt.

Îmi mușc buza de jos. Mi-ar plăcea să accept. Îmi doresc să mă sune, dar, în același timp, vreau ca Atlas să știe un lucru: faptul că l-am ascuns de Ryle într-o debara o să fie reprezentativ pentru restul interacțiunilor noastre, dat fiind că Ryle va fi mereu prin preajmă, deoarece avem o fiică.

— Atlas...

Îi rostesc numele de parcă mă pregătesc să zic ceva cumplit, dar el mă întrerupe.

— Lily...

Îmi spune numele cu un surâs, ca și cum nimic din ce-aș putea adăuga nu poate fi neplăcut.

— Atlas, am o viață complicată.

N-am vrut să sune a avertizare, și totuși așa mi-a ieșit.

— Vreau să te ajut s-o simplifici.

— Mi-e teamă că prezența ta o s-o complice și mai mult.

Atlas ridică dintr-o sprânceană.

— Vrei să zici c-o să complice viața *ta* sau pe *a lui Ryle*?

— Complicațiile din viața lui devin și complicațiile *mele*. E tatăl copilului meu.

Atlas își apleacă ușor capul într-o parte.

— Exact! E doar tatăl ei. Nu mai e soțul tău, deci n-ar trebui să permiți ca grija față de sentimentele lui să te facă să renunți la ceea ce ar putea fi al doilea cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată.

Vorbește cu atâta convingere, încât inima mea începe să facă tumbe. *Al doilea cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat*

vreodată? Aș vrea ca încrederea lui în relația noastră să fie molipsitoare.

— Și care e *primul* cel mai bun lucru?

Mă privește lung.

— Emerson.

Când îl aud spunând asta, aproape că mă topesc. Mă cuprind cu brațele și îmi rețin zâmbetul.

— O să-mi fie greu cu tine, așa-i?

Atlas clatină încet din cap.

— Lily, ultimul lucru pe care-l doresc e să-ți îngreunez situația.

Înaintează puțin, iar ușa debaralei începe să se deschidă. Lumina se strecoară înăuntru. Atlas se răsucește spre mine. Cu o mână se sprijină de perete, iar cu cealaltă proptește ușa.

— La ce oră să te sun diseară?

Pare că e așa de în largul lui purtând conversația asta, încât îmi vine să-l trag înapoi în debara și să-l sărut. Poate că așa mă voi molipsi de răbdarea și siguranța lui de sine.

Când îi răspund, simt că abia pot rosti cuvintele:

— Poți suna oricând.

Pentru o fracțiune de secundă, ochii lui poposesc asupra gurii mele. Îi simt privirea până în vârful degetelor de la picioare. Apoi Atlas închide ușa, lăsându-mă singură în debara.

Am meritat-o.

Am obrajii fierbinți. Simt un amestec de stânjeneală, agitație și, poate, chiar puțină dorință. Nu mă clintesc din loc decât când aud clopoțelul care anunță că ușa de la intrare s-a deschis.

Câteva clipe mai târziu, când Allysa deschide ușa debaralei, îmi fac vânt cu mâinile. Imediat, le las să cadă. Vreau să ascund efectul pe care Atlas îl are asupra mea.

Prietena mea își încrucișează brațele la piept.

— L-ai ascuns în debara?

De rușine, mă cocoșez.

— Da, știu că-i foarte aiurea...

— *Lily*...

Vorbește de parcă am dezamăgit-o. Dar, la urma urmei, ce ar fi trebuit să fac?

— Mă bucur că l-ai ascuns, fiindcă nu-s sigură cum s-ar fi terminat toată tărășenia dacă ar fi aflat frate-miu, dar... l-ai ascuns în *debara*. Pur și simplu l-ai îngrămădit aici, ca pe o haină veche.

Faptul că-mi spune asta nu mă ajută deloc să-mi revin din stânjeneală. Mă duc la casă. Allysa mă urmează.

— N-am avut de ales. Atlas e singurul tip de pe pământ cu care Ryle n-ar accepta nici în ruptul capului să mă întâlnesc.

— Nu-mi place s-o zic, dar există un singur tip cu care Ryle ar accepta să te vezi: Ryle.

Nu-i răspund. Mi-e groază că Allysa are dreptate.

— Stai așa! zice Allysa. Tu și Atlas sunteți *împreună*?

— Nu.

— Dar adineauri ai zis că Atlas e singurul tip cu care Ryle n-ar accepta să te vezi.

— Am spus-o pentru că, dacă Ryle l-ar fi văzut aici, ar fi presupus automat că am o relație cu Atlas.

Allysa își sprijină coatele pe tejghea. Pare că s-a întristat.

— Mă simt cam lăsată pe dinafară, îmi zice. Ai o grămadă de lucruri cu care trebuie să mă pui la curent.

— Să te pun la curent? Ce vrei să spui?

Mă prefac ocupată: trag o vază spre mine și mut câteva flori de colo-colo. Allysa îmi ia vaza din mâini.

— Ți-a adus prânzul. De ce să facă așa ceva, dacă voi doi nu sunteți un cuplu? Iar dacă v-ați cuplat, *mie* de ce nu mi-ai spus?

Smulg vaza din mâinile ei.

— Eu și Atlas ne-am întâlnit ieri, din întâmplare. N-a fost mare lucru. N-am mai vorbit cu el încă de dinainte ca Emmy să se nască.

Din nou, prietena mea înhață vaza.

— Și eu mă intersectez, din întâmplare, cu prieteni vechi. Dar ei nu-mi aduc masa de prânz la serviciu.

Îmi întinde vaza. Constat că o folosim pe post de cochilie[1], de parcă avem nevoie de ea ca să putem vorbi.

Încerc să justific gestul lui Atlas:

— Probabil că prietenii tăi nu sunt chefi. Asta fac chefii: gătesc prânzul pentru alții.

Îi întind vaza, dar Allysa nu spune nimic. E foarte concentrată. Parcă se străduiește să-mi citească gândurile, ca să vadă dincolo de minciunile pe care își închipuie că le îndrug. Îi iau iarăși vaza din mâini.

— Îți spun foarte sincer: între mine și Atlas nu e nimic. *Încă*. Dacă se schimbă ceva, vei fi prima care află.

---

[1] Aluzie la romanul *Împăratul muștelor*, de William Golding. Pentru a menține ordinea socială, băieții naufragiați pe insulă folosesc o cochilie: cel care o are în mână are dreptul de a lua cuvântul.

Pare mulțumită de replica mea. Și totuși, înainte să-mi întoarcă spatele, zăresc pe chipul ei o expresie ciudată. Nu-mi dau seama dacă e îngrijorare sau tristețe. Nici nu cer să aflu. Știu că Allysei îi este greu. Îmi închipui că o întristează gândul că un alt bărbat în afară de Ryle îmi aduce prânzul.

Într-o lume ideală — ideală din perspectiva ei —, fratele ei nu m-ar răni niciodată, iar eu aș fi în continuare cumnata ei.

Capitolul șapte
Atlas

— Când lucrezi cu plătici, să ții mereu cuțitul așa!

Îi arăt lui Theo cum să înceapă de la coada peștelui, cu partea mai puțin ascuțită, dar, imediat ce încep să curăț peștele de solzi, Theo se uită în altă parte.

— Ce scârbos! mormăie el, acoperindu-și gura cu palma. Nu pot să mă uit.

Se mută de cealaltă parte a blatului de bucătărie, ca să se distanțeze de lecția de gătit.

— Nu fac decât să îndepărtez solzii. Nici măcar nu l-am despicat încă.

Theo scoate un sunet de parcă e pe cale să vomite.

— Nu mă atrage deloc meseria asta. Mă mulțumesc să fiu psihoterapeutul tău.

Theo își ia avânt și se așază pe un blat.

— Apropo: i-ai trimis mesaj lui Lily?

— Da.

— Și ți-a răspuns?

— Într-un fel, da. Mi-a trimis un mesaj scurt, așa că azi am hotărât să-i duc prânzul, ca să văd în ce ape se scaldă.

— Ce mișcare îndrăzneață!

— Toată viața, nu am făcut mișcări îndrăznețe cu Lily. Dar de data asta am vrut să știe clar care-mi sunt intențiile.

— Aoleu, nu! exclamă Theo. Ce chestie siropoasă i-ai spus despre pești, plaje și țărmuri?

N-ar fi trebuit să-i destăinui ce i-am spus lui Lily despre ajunsul la mal. Theo o să mă ia peste picior la nesfârșit.

— Ia mai taci! Probabil că n-ai vorbit cu o fată în viața ta! Ai doar doisprezece ani.

Theo râde, însă observ un fel de stânjeneală în atitudinea lui, când are impresia că nu sunt atent. În zgomotul care ne înconjoară, Theo devine tăcut. În clipa asta, în afară de mine în bucătărie lucrează alte cinci persoane, dar toată lumea e concentrată asupra propriei munci, așa că nimeni nu trage cu urechea la discuția noastră.

— Îți place de cineva? îl întreb.

Ridică din umeri.

— Mda.

De obicei, discuțiile pe care le port cu Theo sunt unidirecționale. Cu toate că adoră să pună întrebări, nu prea răspunde la cele care îl vizează, așa că trebuie să fiu cu băgare de seamă.

— A, serios?

Încerc să vorbesc pe un ton relaxat. Sper că asta o să-l încurajeze să-mi dea detalii.

— Cine-i fata?

Theo își privește mâinile. Își zgândăre o unghie. Când aude întrebarea, văd cum umerii lui coboară puțin, ca și cum am făcut ceva aiurea.

Sau ca și cum *am spus* ceva aiurea.

— Sau *băiatul*, adaug în șoaptă, ca să mă asigur că Theo e singurul care mă aude.

Ochii lui se ridică iute spre ai mei.

Nu-i nevoie să-mi confirme sau să dezmintă. Văd adevărul în teama din privirea lui. Mă uit din nou la peștele pe care îl pregătesc și întreb cât de nonșalant pot:

— Tu și el învățați la aceeași școală?

Nu-mi răspunde imediat. Habar nu am dacă sunt primul căruia îi împărtășește această parte din viața lui. Vreau să mă port cu grijă, așa cum merită. Vreau ca Theo să știe că-i sunt aliat. Și sper că știe că mai are un aliat: pe tatăl lui.

Theo se uită de jur împrejur, ca să se asigure că nimeni nu stă îndeajuns de aproape încât să prindă firul discuției.

— De la începutul anului, amândoi facem parte din clubul de matematică.

Vorbele lui sunt iuți și concise, ca și cum vrea să le dea drumul în lume și apoi să nu le mai rostească vreodată.

— Tatăl tău știe?

Theo clatină din cap. Îmi dau seama că e neliniștit. În mintea lui se învârt tot felul de gânduri.

Când termin de curățat peștele, las cuțitul deoparte și vin mai aproape de Theo, la chiuvetă, ca să mă spăl pe mâini.

— Îl cunosc pe tatăl tău de multă vreme. Există un motiv bine întemeiat pentru care e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Nu mă împrietenesc cu oameni care nu sunt de treabă.

S-a mai liniștit puțin, dar înțeleg că se simte stânjenit. Probabil că vrea să schimbe subiectul.

— Ți-aș spune să-i trimiți un mesaj persoanei respective, dar cred că ești singurul băiat de doisprezece ani din lumea

asta care n-are mobil. Dac-o ții tot așa, n-o să ai nicio relație. Probabil c-o să rămâi singur și fără telefon pentru totdeauna.

Theo se simte ușurat că-l iau peste picior.

— Ce mă bucur că ai hotărât să te faci bucătar, nu psihoterapeut! Habar n-ai să dai sfaturi.

— Hei, nu mă jigni! Dau sfaturi bune.

— OK, Atlas. Cum zici tu.

Am impresia că s-a mai relaxat. Mă întorc la blatul meu de lucru, iar Theo mă urmează.

— Ai invitat-o pe Lily la o întâlnire când te-ai dus la ea la muncă?

— Nu. O s-o invit diseară. O sun după ce ajung acasă.

În drum spre congelator, trec pe lângă Theo și-l ciufulesc prietenește.

— Hei, Atlas...

Mă opresc. Are o privire îngrijorată. Chiar în clipa asta, un chelner intră în bucătărie și trece printre noi. Theo nu mai apucă să spună ce avea de spus. Dar nu e nevoie să-mi adreseze niciun cuvânt.

— N-o să suflu o vorbă, Theo. Confidențialitatea din cabinetul de terapie e valabilă și pentru client, și pentru terapeut.

Cuvintele mele par să-l liniștească.

— Foarte bine, fiindcă, dacă i-ai spune tatei, i-aș zice și eu cât de jenante sunt replicile tale de agățat.

În glumă, Theo își cuprinde obrajii în palme și mă maimuțărește:

— „În sfârșit, am ajuns pe plajă, balenuța mea!

Îi arunc o căutătură urâtă.

— Nu i-am zis asta lui Lily.

Theo arată spre celălalt capăt al bucătăriei.

— „Uite! Nisip! Am atins uscatul!"

— Termină!

— „Lily, ce naiba?! Barca noastră e avariată."

Când tura lui taică-său se încheie, Theo încă se ține după mine prin bucătărie, făcând mișto de mine. N-am fost niciodată atât de bucuros să-l văd plecând.

Capitolul opt
Lily

E aproape nouă și jumătate seara, și totuși nu am niciun apel ratat. Emerson a adormit acum o oră și jumătate. De obicei, se trezește la șase dimineața. În general, pe la ora zece mă duc la culcare. Dacă nu dorm măcar opt ore, funcționez la capacitatea unui zombie. Dar, dacă Atlas nu mă sună înainte de zece, n-o să pun geană peste geană. O să mă întreb dacă ar fi trebuit să-mi mai cer scuze de șaptezeci de ori fiindcă l-am ascuns în debara.

Intru în baie, ca să-mi fac rutina de frumusețe de seară, și iau telefonul cu mine. De azi, de când a apărut la florărie și mi-a spus c-o să mă sune în seara asta, am cărat mobilul cu mine peste tot. Ar fi trebuit să clarific ce înseamnă termenul *diseară*.

Pentru Atlas, ar putea însemna unsprezece noaptea.

Pentru mine, ar putea însemna ora opt.

Cel mai probabil, noi doi avem definiții complet diferite pentru conceptele de „dimineață" și „seară". El e un chef de succes, care ajunge acasă după miezul nopții, iar eu sunt în pijama la șapte seara.

Telefonul meu scoate un sunet. Dar nu e sunetul de apel. Cineva mă sună pe FaceTime.

Te rog, te rog, să nu fie de la Atlas!

Nu sunt pregătită pentru un apel video; tocmai m-am dat cu *scrub* pe față. Mă uit la telefon. Bineînțeles că e Atlas.

Accept cererea și mut ecranul laoparte, ca să nu mă vadă. Îl las pe marginea chiuvetei și dau zor să termin mai repede cu curățatul.

— M-ai întrebat dacă poți să mă *suni*, dar nu ne-am înțeles să facem un apel video.

Îi aud râsul.

— Nu te văd, Lily.

— Nu mă vezi pentru că mă spăl pe față și mă pregătesc de culcare. N-ai nevoie să mă vezi.

— Ba da, Lily, am nevoie.

Când aud vocea lui Atlas, simt furnicături pe piele. Ridic mobilul în dreptul feței și îi arunc o privire care vrea să-i transmită: *Ce ți-am spus eu?* Mi-am înfășurat părul încă umed într-un prosop, port o cămașă de noapte care cred că i-a aparținut bunică-mii, iar fața mea e plină de spumă verde.

Zâmbetul lui e fluid și sexy. Poartă un tricou alb. Stă așezat în pat, sprijinit de tăblia neagră a patului. Singura dată când am fost la el acasă, nu am intrat în dormitor. Acum văd că peretele din spatele lui e albastru, de culoarea jeanșilor.

— Pe bune c-a meritat decizia să facem un apel video, spune Atlas.

Sprijin telefonul de perete, de data asta cu obiectivul camerei îndreptat spre mine, și continui să mă spăl pe față.

— Mulțumesc pentru prânzul de azi!

Deși nu vreau să-l ridic în slăvi, trebuie să recunosc că au fost cele mai bune paste pe care le-am mâncat vreodată, chiar dacă se răciseră de două ore atunci când am avut răgaz să-mi iau pauza de masă.

— Ți-au plăcut pastele mele *„de ce mă eviți"*?

— De ce mă mai întrebi? Știi foarte bine că erau grozave.

După ce termin ce am de făcut în baie, mă duc spre pat. Sprijin mobilul de o pernă și mă întind pe o parte.

— Cum a fost azi? Bine?

— Da, a fost bine.

Dar vocea îi coboară când pronunță *bine*, iar asta îmi dă impresia că nu e prea convins de propria replică.

Mă strâmb la ecran, ca să-i dau de înțeles că nu îl cred.

Se uită în altă parte pentru o clipă, ca și cum s-ar gândi la ceva ce nu a mers OK.

— Pur și simplu am o săptămână mai grea, Lily. Dar acum mă simt mai bine.

Buzele lui schițează un surâs, ceea ce mă face și pe mine să zâmbesc.

Nici măcar nu e nevoie să facem conversație. Aș fi încântată chiar dacă am sta amândoi în liniște, iar eu l-aș admira vreo oră.

— Cum se numește noul restaurant?

Deja știu că poartă numele lui de familie, dar nu vreau să afle că l-am căutat pe Google.

— Corrigan's.

— Cu același fel de mâncare ca la Bib's?

— Într-un fel, da. E un restaurant *gourmet*, cu specific italian.

Își sprijină mobilul de ceva și se întinde în pat, imitându-mi poziția. Parcă ne-am fi întors în trecut, când stăteam treji până noaptea târziu și discutam în patul meu.

— Nu vreau să vorbesc despre mine. Ce mai faci? Cum merge afacerea cu florăria? Ce mai face fiica ta?

— Ai o grămadă de întrebări.

— Mai am și altele, dar hai să începem cu astea.

— OK. Păi, eu fac bine. Sunt epuizată mai tot timpul, dar e de așteptat atunci când ai propria afacere și ești mamă singură.

— Nu arăți epuizată.

Izbucnesc în râs.

— Am lumină bună aici.

— Când o să-mplinească Emerson un an?

— Pe unsprezece, luna asta. Îmi vine să plâng. Primul ei an a trecut așa de repede.

— Nu-mi vine să cred cât de mult seamănă cu tine.

— Așa crezi?

După ce dă aprobator din cap, Atlas continuă:

— Dar florăria merge bine? Îți place ceea ce faci?

Clatin din cap și mă strâmb.

— Mda, e în regulă.

— Doar „în regulă"?

— Nu știu. Cred că am obosit să fac asta. Sau am obosit în general. E o muncă solicitantă și minuțioasă, din care nu obțin cine știe ce profit. Adică sunt mândră că florăria are succes și că am făcut pasul ăsta, dar uneori visez cum ar fi să lucrez într-o fabrică, la linia de producție.

— Te înțeleg, zice el. E tentantă ideea de-a te întoarce acasă fără să fie nevoie să te gândești la jobul tău.

— Te plictisești vreodată lucrând ca chef?

— Din când în când. Sincer să fiu, de-asta am deschis Corrigan's: am hotărât să preiau mai mult rolul de proprietar și mai puțin rolul de chef. Tot mai gătesc câteva seri pe săptămână, dar în mare mă ocup mai mult de partea de administrare a afacerii.

— Lucrezi la ore ciudate?

— Da. Dar pot să strecor o întâlnire de seară în programul meu.

Replica asta mă face să zâmbesc. Îmi fac de lucru cu pilota și evit să mă uit în ochii lui, fiindcă știu că roșesc.

— Mă inviți la o întâlnire?

— Da. Accepți?

Acum zâmbim amândoi. Dar pe urmă Atlas își drege glasul, ca și cum se pregătește pentru o parte mai puțin plăcută a discuției.

— Lily, pot să-ți pun o întrebare dificilă?

— OK.

Am emoții cu privire la ce urmează, însă încerc să nu mă exteriorizez.

— Azi mi-ai spus că ai o viață complicată. Dacă chestia asta... *noi doi*... duce la ceva mai serios, pe Ryle chiar o să-l deranjeze?

Nici măcar nu ezit să-i răspund.

— Da.

— De ce?

— Nu te place.

— Nu mă place pe mine sau ar avea ceva împotriva oricărui alt tip cu care te-ai întâlni?

Îmi încrețesc nasul.

— Are ceva cu tine, în special.

— Fiindcă eu și Ryle ne-am încăierat în restaurantul meu?

— Din multe motive.

Mă întind pe spate și iau telefonul cu mine.

— Ryle crede că certurile noastre au fost din vina ta.

Este limpede că Atlas e nedumerit, așa că îi explic:

— Mai ții minte când eram adolescenți, iar eu scriam în jurnalele mele?

— Da. Nu m-ai lăsat niciodată să citesc ce scriai.

— Ei bine, Ryle mi-a găsit jurnalele și le-a citit. Nu i-a convenit ce-a aflat din ele.

Atlas oftează.

— Lily, eram doi puști.

— Se pare că gelozia nu are dată de expirare.

Atlas strânge din buze până când gura lui devine o linie subțire. Pare că încearcă să-și domolească frustrarea.

— Nu-mi place deloc că te stresezi pentru potențiala reacție a lui Ryle față de lucruri care nici măcar nu s-au întâmplat încă. Dar te înțeleg. Ești într-o poziție ingrată.

Se uită la mine cu o expresie liniștitoare.

— O s-o luăm pas cu pas, bine?

— Da. În pas *de melc*, îi sugerez.

— De acord! Cu pași mici.

Atlas își potrivește perna sub cap.

— Îmi aduc aminte că te vedeam scriind în jurnalele acelea. Mă întrebam dacă scriai despre mine.

— Aproape tot ce scriam avea legătură cu tine.

— Mai ai jurnalele?

— Da. Le țin într-o cutie, în dressingul meu.

Atlas se ridică în capul oaselor.

— Citește-mi puțin din ele!

— Nu. Doamne, *nu*!

— Lily...

Pare plin de speranță și super-entuziasmat la gândul că o să-i fac pe plac, însă nu pot să-i citesc într-un apel video

gândurile mele de adolescentă notate pe hârtie. Mă înroșesc numai când mă gândesc.

— Te rog, Lily...

Îmi acopăr fața cu o mână.

— Atlas, nu te milogi!

Dacă se mai uită mult la mine cu ochii lui albaștri și rugători, o să capitulez.

Atlas își dă seama că încep să cedez.

— Lily, încă de când eram adolescent muream de curiozitate să știu ce părere aveai despre mine. Citește-mi un singur paragraf! Măcar atât.

Cum aș putea să-l refuz? Scot un geamăt de agasare și, învinsă, arunc mobilul pe pat.

— Așteaptă două minute, îi cer.

Mă duc în dressing și iau cutia. O duc pe pat și încep să răsfoiesc jurnalele, căutând un paragraf care să nu mă facă să mă rușinez prea mult.

— Ce să-ți citesc? Vrei s-auzi cum a fost primul nostru sărut?

— Nu. Am zis c-o luăm încet, mă tachinează el. Citește-mi ceva de la începuturile noastre.

Asta-i mult mai ușor. Iau primul meu jurnal și îl frunzăresc până când găsesc un text nu prea lung și nici prea umilitor.

— Mai ții minte seara aia când am alergat la tine, plângând, fiindcă ai mei se certau?

— Îmi aduc aminte, răspunde Atlas.

Se sprijină iar de pernă și duce un braț la spate, sprijinindu-și ceafa.

Îmi dau ochii peste cap.

— Așa, fă-te comod, cât timp eu mă fac de rușine, mormăi.

— Lily, îmi citești mie. E vorba de *noi doi*. N-ai absolut niciun motiv să te rușinezi.

Vocea lui încă are același efect liniștitor dintotdeauna. Mă așez turcește pe pat și, ținând telefonul într-o mână și jurnalul în cealaltă, încep să citesc.

Câteva secunde mai târziu, ușa din spate s-a deschis. El s-a uitat în spatele meu, pe urmă la stânga și la dreapta. Abia când s-a uitat la mine a observat că plângeam.

„Te simți bine?" a întrebat, pășind afară.

Mi-am șters ochii cu tricoul. Am băgat de seamă că, în loc să mă invite înăuntru, ieșise el. M-am așezat pe treptele verandei. S-a așezat și el.

„Da, mă simt bine. Pur și simplu sunt supărată. Uneori, când mă înfurii, plâng."

A întins un braț și mi-a petrecut o șuviță de păr după ureche. Îmi plăcea când făcea gestul ăsta. Deodată, nu mai eram așa de supărată. Pe urmă mi-a cuprins umerii cu brațul și m-a tras aproape de el. Mi-am sprijinit capul de umărul lui. M-a alinat fără să-mi spună niciun cuvânt. Habar n-am cum a reușit. Prezența anumitor oameni e liniștitoare, iar el face parte dintre oamenii aceia. Exact opusul tatălui meu.

Am stat așa o vreme, până când am văzut că cineva a aprins lumina în dormitorul meu.

„Ar trebui să pleci", mi-a șoptit.

Amândoi o vedeam pe mama. A intrat la mine în cameră și se uita în jur, căutându-mă. Abia atunci mi-am dat seama că Atlas avea vedere directă în dormitorul meu.

În timp ce mă întorceam acasă, m-am gândit că Atlas locuia de ceva timp în casa aia. Încercam să-mi aduc aminte dacă noaptea umblam prin camera mea cu lumina aprinsă; de obicei, dorm doar într-un tricou.

Și uite care-i partea nebunească, Ellen: speram ca el să mă fi văzut doar în tricou.

Lily

Când termin de citit, constat că Atlas nu mai zâmbește. Mă privește cu intensitate și cu emoție. Tristețea din ochii lui îmi apasă inima.

— Eram așa de tineri! îmi zice Atlas.

În vocea lui disting o undă de suferință.

— Așa-i. Prea tineri ca să îndurăm experiențele prin care am trecut amândoi. Mai ales tu.

Atlas își desprinde ochii de ecran. Dă din cap, cu un gest de aprobare. Atmosfera s-a schimbat. Se gândește la cu totul altceva. Asta-mi aduce aminte că adineauri a încercat să schimbe subiectul, spunând că a avut o săptămână grea.

— Ce te supără? îl întreb.

Își întoarce privirea către ecranul telefonului. Pentru o secundă, am senzația că iar o să schimbe subiectul, dar pe urmă Atlas oftează și se ridică în capul oaselor. Se sprijină iar de tăblia patului.

— Cineva mi-a vandalizat restaurantele.

— Pe amândouă?

— Da. A început acum câteva zile.

— Oare a făcut-o cineva pe care-l cunoști?

— N-am recunoscut persoana, dar, pe de altă parte, înregistrarea de pe camerele de supraveghere e cam neclară. Încă n-am depus plângere la poliție.

— De ce?

Se încruntă.

— Pentru că pare să fie foarte tânăr — posibil, chiar un adolescent. Mă tem că e în aceeași situație în care am fost și eu când eram de vârsta lui: sărac.

Încordarea din privirea lui se mai domolește puțin.

— Și dacă el nu are o Lily a lui care să-l salveze?

Îmi ia câteva secunde să înregistrez pe deplin cuvintele lui. Nu zâmbesc. Înghit cu noduri și sper că Atlas nu-și dă seama de reacția mea. Nu e prima dată când îmi zice că l-am salvat, dar, de fiecare dată când o spune, vreau să-l contrazic. Nu l-am salvat. N-am făcut decât să mă îndrăgostesc de el.

Și îmi dau seama *de ce* m-am îndrăgostit de el. Care proprietar ar fi mai preocupat de situația materială a persoanei care-i vandalizează localurile decât de stricăciuni?

Șoptesc:

— Atlas cel grijuliu.

— Ce-ai zis?

Am rostit cuvintele fără să vreau. Îmi frec gâtul, vrând să ascund roșeața care îmi cuprinde pielea.

— Nimic.

Atlas își drege vocea și se apropie de telefon. Un surâs ușor apare pe buzele lui.

— Să ne-ntoarcem la jurnalul tău! Pe atunci, mă întrebam dacă știi că pot să te văd prin fereastra camerei tale. După seara aia, ai lăsat lumina aprinsă mult mai des ca de obicei.

Izbucnesc în râs. Mă bucur că a schimbat subiectul, înseninând atmosfera.

— Nu aveai televizor, așa că voiam să-ți ofer ceva de privit.

Atlas scoate un geamăt de iritare.

— Lily, *trebuie* să mă lași să citesc mai mult din jurnale.

— Nu.

— Azi m-ai închis într-o debara. Dacă m-ai lăsa să-ți citesc jurnalele, ar fi un mod bun de a-ți cere iertare.

— Parc-ai zis că nu te-ai simțit jignit.

— Ei, poate că mă simt jignit acum.

Dă ușor din cap.

— Da... Uite că începe. Sunt *foarte* jignit.

Râd.

Din partea cealaltă a holului izbucnește plânsetul lui Emmy. Oftez. Nu vreau să închei conversația, dar nu sunt genul de mamă care-și lasă copilul să plângă.

— S-a trezit Emmy. Trebuie să închid. Să știi că-mi ești dator cu o întâlnire.

— Zi când vrei să ne vedem.

— Duminica sunt liberă. Pentru mine ar fi convenabil într-o sâmbătă seară.

— Mâine e sâmbătă, îmi atrage atenția Atlas. Dar am stabilit c-o luăm încet.

— Păi... dacă începem socoteala din ziua în care ne-am cunoscut, putem spune că am luat-o destul de încet. Între ziua aia și prima noastră întâlnire oficială ar fi o grămadă de ani.

— Ne vedem mâine, la șase seara?

Surâd.

— La șase e perfect.

Dar imediat ce spun asta, Atlas strânge din pleoape.

— Stai așa! Nu pot mâine. *Rahat!* Găzduim un eveniment. Au nevoie de mine la restaurant. Ne vedem duminică?

— Duminica asta stau cu Emmy. Prefer să mai aștept înainte s-o aduc la tine.

— Pricep, spune Atlas. Atunci, rămâne pe sâmbăta viitoare?

— Da. Așa, o să am timp să găsesc pe cineva care să stea cu Emmy.

Atlas zâmbește larg.

— Atunci, rămâne stabilit.

Se ridică din pat și începe să pășească prin cameră.

— Ai zis că duminica ești liberă, corect? Deci pot să te sun duminica asta?

— Când spui că mă suni, te referi la un apel video? Vreau să fiu pregătită de data asta.

— N-ai putea fi nepregătită nici dacă te-ai strădui. Da, o să fie un apel video. De ce să pierd timpul cu un apel obișnuit, când pot să te văd?

Îmi place latura asta jucăușă a lui Atlas. Ca să-mi reții zâmbetul larg, îmi mușc buza de jos.

— Noapte bună, Atlas!

— Noapte bună, Lily!

Până și felul în care rostește vorbele astea, privindu-mă pătrunzător, e de-ajuns ca inima mea să facă tumbe. Închei apelul și îmi apăs fața în pernă. Țip de entuziasm, de parcă aș avea din nou șaisprezece ani.

Capitolul nouă
Atlas

— Arată-mi o poză! îmi cere Theo.

S-a așezat pe treptele din spatele restaurantului. Mă privește în timp ce strâng cioburile de sticlă de pe asfalt. Am adunat câteva pungi cu gunoi după al treilea incident. S-a întâmplat aseară.

Brad m-a sunat azi-dimineață, să mă anunțe că Bib's a fost vandalizat iar. Deși i-am zis că nu e nevoie, tot a venit aici, împreună Theo, ca să mă ajute să fac curat. Nu-mi place deloc când angajații mei sunt nevoiți să vină la serviciu în singura lor zi liberă din săptămână.

— N-am nicio poză cu ea, îi zic lui Theo.

— Deci e urâtă?

Arunc în tomberon cutia cu cioburi.

— E superbă și deloc de nasul meu.

— Dac-ar fi urâtă, tot n-ar fi deloc de nasul tău, mi-o trânțește el. N-are conturi pe rețelele de socializare?

— Ba da, dar sunt setate pe modul „privat".

— Adică nu sunteți prieteni online, pe Facebook, Instagram? Măcar ai cont de Snapchat?

— Ce știi tu despre Snapchat? Nici măcar n-ai telefon.

— Am eu metodele mele, mi-o întoarce Theo.

Taică-său iese iar pe ușa din spate, ducând un sac de gunoi. Îl deschide. Începem să aruncăm în el gunoaiele răspândite pe jos. Theo nu se ridică.

— V-aș ajuta, dar tocmai am făcut duș, se justifică el.

— Ieri ai făcut duș, zice Brad.

— Exact! Și încă sunt curat.

Theo își îndreaptă iar atenția către mine.

— Ți-ai făcut conturi pe rețelele de socializare?

— Nu. N-am timp de așa ceva.

— Și atunci, cum de știi că tipa are conturile puse pe „privat"?

Din când în când, am încercat să caut numele lui Lily online. Nu prea-mi convine să admit c-am făcut-o, dar nu cred că există cineva pe lumea asta care nu a căutat pe Google anumite persoane din propriul trecut.

Îi răspund:

— Am mai căutat-o online. Dacă vrei să ai acces la postările ei și așa mai departe, trebuie să ai cont pe rețele.

— Păi, în cazul ăsta, fă-ți cont și urmărește-o pe internet! zice Theo. Pe bune, uneori îngreunezi situația mai mult decât ar fi cazul.

— E mai complicat. Fostul ei soț nu mă place. Dacă ar vedea că eu și Lily suntem prieteni online, s-ar putea să-i facă probleme.

— De ce nu te place? se interesează Theo.

— Ne-am încăierat. S-a întâmplat chiar aici, în restaurant.

Fac un gest din cap, înspre clădire.

Theo ridică puțin din sprâncene.

— Serios? V-ați bătut pe bune?

Deodată, Brad se îndreaptă de spate și intervine:

— Stai așa! Adică tipul ăla era *soțul* lui Lily?

— Am crezut că știi.

— Niciunul dintre noi nu știa nici cine e tipul, nici de ce vă băteați. Oricum, a fost singura dată când te-am văzut dând pe cineva afară din restaurant. Acum pricep.

De la încăierarea mea cu Ryle, e prima oară când vorbesc despre incidentul acela. Îmi amintesc că am plecat acasă imediat după ce m-am bătut cu Ryle, așa că nimeni n-a apucat să-mi pună întrebări. Iar în lunea următoare, când am venit la muncă, probabil că toată lumea și-a dat seama că eram într-o dispoziție proastă și că n-aveam chef să discut despre încăierare.

— De ce v-ați bătut? cere Theo să știe.

Arunc o privire spre Brad. El știe prin ce am trecut eu și Lily. Când Lily a venit la mine acasă, le-a povestit totul lui Brad și lui Darin. Însă Brad mă lasă pe mine să hotărăsc dacă vreau sau nu să fiu sincer cu Theo. De obicei, sunt sincer în aproape toate privințele, însă nu e treaba mea să discut despre viața personală a lui Lily.

Îi răspund:

— Nici măcar nu-mi mai amintesc.

Din punctul meu de vedere, ar fi un prilej bun să i se explice lui Theo cum anume să nu-ți tratezi niciodată partenerul, însă deocamdată nu mă simt în largul meu discutând despre această parte din viața lui Lily când ea nu este de față. De asemenea, este o parte a vieții ei în care nu ar fi trebuit să mă amestec, dar n-aș fi dat înapoi dacă aș fi avut șansa asta. Da, a fost imatur din partea mea să-l pocnesc pe Ryle, însă, de fapt, în clipa aia făceam eforturi să mă stăpânesc. Aș fi vrut să fac mai mult decât să-i stâlcesc mutra. Niciodată nu am fost atât

de furios din pricina cuiva — nici măcar din cauza maică-mii sau a lui taică-miu vitreg. Nici măcar din cauza tatălui lui Lily.

Una e să antipatizez o persoană pentru cum se poartă cu mine și cu totul altceva — cu totul altfel de furie — e atunci când cineva se poartă urât cu persoana pe care o admir cel mai mult pe lume.

Telefonul începe să bâzâie în buzunarul meu. Îl scot repede și văd că mă sună Lily. Acum o oră, am încercat să fac un apel video cu ea, dar era la volan, deci am stabilit să mă sune când ajunge acasă.

De la discuția noastră de vineri am tot schimbat mesaje, dar abia aștept să vorbesc cu ea față-n față.

Theo parcă se înviorează deodată.

— Ea te sună?

Îi răspund dând din cap și încerc să trec pe lângă el, pe trepte, însă Theo se ridică și mă urmează în restaurant.

Mă răsucesc spre el și-l întreb:

— Pe bune? Chiar te ții scai de mine?

— Vreau să văd cum arată Lily, se justifică el.

Trebuie să răspund; altfel, o să ratez apelul. Degetul meu glisează pe ecranul mobilului. Încerc să-l ignor pe Theo.

— O să fac un *screenshot*, ca s-o vezi. Du-te să-l ajuți pe taică-tău!

Theo încă încearcă să intre în restaurant.

Lily răspunde. Îi zâmbesc când chipul ei apare pe ecran.

— Bună!

— Lasă-mă să văd, șoptește Theo, întinzând un braț pe ușa întredeschisă, spre telefonul meu.

— Așteaptă o clipă, Lily!

Lipesc ecranul de piept, ca Lily să nu vadă ce e în jur. Deschid ușa din spate și îl călăuzesc pe Theo spre prima treaptă.

— Brad, vino și ia-ți copilul!

Brad îi zice:

— Theo, hai încoace! Ajută-mă cu chestia asta!

Theo e foarte dezamăgit, dar, în cele din urmă, se dă bătut. Se răsucește spre tatăl lui și mormăie:

— Dar sunt *curat*.

Închid ușa. Ridic din nou telefonul în dreptul feței mele.

Lily râde.

— Ce-a fost asta?

— Nimic.

Intru în biroul meu. Închid ușa, apoi o încui, ca să mă pot bucura de intimitate. Mă așez pe canapea și întreb:

— Ce faci? Cum ești?

— Bine. Tocmai am luat prânzul cu mama și cu iubitul ei. Am fost la un mic *sandwich shop* din Borden. E un loc drăguț.

— Ce mai face mama ta?

Lily mi-a spus că i-a murit tatăl, dar, în afară de asta, nu am vorbit deloc despre părinții ei.

— O duce foarte bine. Are o relație cu un tip. Îl cheamă Rob. E fericită, dar să știi că e un pic ciudat s-o văd așa de entuziasmată de un bărbat. În orice caz, Rob îmi place.

— Acum locuiește în Boston?

— Da. După moartea tatei, s-a mutat aici, ca să fie mai aproape de mine.

— Ce bine! Mă bucur că ai o rudă aproape de tine.

— Dar tu? Unchiul tău încă locuiește în Boston? se interesează ea.

Unchiul meu?

A, da! Chiar i-am spus că am un unchi. Îmi masez ceafa și mă strâmb. Nu-mi aduc aminte ce minciună i-am zis atunci. A trecut atâta timp...

— Unchiul meu... Unchiul meu a murit când aveam nouă ani, Lily.

Nedumerită, își încrețește fruntea.

— Ba nu. Te-ai mutat cu un unchi de-al tău când aveai optsprezece ani. De-aia ai plecat din Maine.

Oftez. Aș vrea să mă întorc în timp, să-i spun altceva, în loc de vorbele pe care le-am rostit — sau pe care nu le-am rostit — ca să n-o fac să sufere. Dacă am avea posibilitatea să schimbăm ceva din adolescența noastră, oare nu am alege toți să ne întoarcem în timp?

— Te-am mințit. Nu aveam niciun unchi în Boston.

— Cum?

Lily clatină din cap. Încearcă să înțeleagă. Totuși nu pare supărată. E mai degrabă confuză.

— Și-atunci, cu cine te-ai mutat?

— Cu nimeni. Nu puteam să intru pe furiș în camera ta la nesfârșit. Știam că avea să se sfârșească prost. În afară de tine, în orașul ăla nu exista nimic care m-ar fi putut ajuta să-mi îmbunătățesc situația. În Boston existau adăposturi pentru oamenii străzii și alte resurse. Ți-am spus că am un unchi în Boston ca să nu-ți faci griji.

Lily își sprijină capul de tăblia patului ei și închide ochii pentru câteva clipe.

— Atlas...

Îmi rostește numele cu compasiune. Când deschide ochii, mi se pare că încearcă să-și rețină lacrimile.

— Nu știu ce să zic. Am crezut că ai rude în viață.

— Îmi pare rău că te-am mințit, Lily. N-am făcut-o din răutate. Pur și simplu voiam să...

Lily mă întrerupe:

— Nu-ți cere scuze! Ai luat decizia corectă. Era la începutul iernii. N-ai fi supraviețuit în casa aia.

Își șterge o lacrimă.

— Nici nu-mi pot imagina cât de greu ți-a fost să te muți în Boston, la vârsta aceea, fără să ai nimic. Fără să ai pe nimeni.

— Dar totul s-a aranjat, îi zic, etalând un zâmbet larg. Chiar s-a aranjat. Nu te mai gândi la cum eram noi doi atunci. Gândește-te la cum suntem acum!

Încerc să destram tristețea pe care i-am provocat-o.

Lily îmi surâde.

— Unde ești? În biroul tău?

— Da.

Rotesc mobilul de jur-împrejur, ca să-i arăt camera.

— E un birou mic. Doar o canapea și un computer. Dar rar se-ntâmplă să intru aici. Îmi petrec majoritatea timpului în bucătărie.

— Ești la Bib's?

— Da. Duminica, ambele restaurante sunt închise. Am venit aici ca să fac curat.

— Abia aștept să vin la Corrigan's. Acolo mergem sâmbăta viitoare, pentru întâlnirea noastră?

Izbucnesc în râs.

— Nici nu mă gândesc să te aduc acolo pentru întâlnire. Oamenii cu care lucrez sunt cam curioși când vine vorba de viața mea personală.

Lily zâmbește larg.

— Ce amuzant! Și eu sunt curioasă despre viața ta personală.

— Lily, pentru tine sunt ca o carte deschisă. Ce vrei să știi?

Stă pe gânduri câteva clipe, apoi îmi zice:

— Vreau să știu cine sunt oamenii din viața ta. Când eram adolescenți nu aveai pe nimeni, dar acum ești adult, ai două afaceri, prieteni și o viață cu totul nouă, despre care nu știu nimic. Atlas Corrigan, cine sunt oamenii tăi?

Habar n-am ce răspuns să-i dau, așa că mă mulțumesc să râd.

Dar ea nu zâmbește. Asta mă face să cred că a pus întrebarea din grijă față de mine, nu din curiozitate. O privesc cu blândețe. Sper să-i alung măcar o parte din îngrijorare.

— Am prieteni. I-ai întâlnit pe câțiva atunci când ai venit la mine acasă. N-am o familie, dar nu simt lipsa asta ca pe un gol. Îmi plac și cariera, și viața mea.

Fac o pauză, apoi îi vorbesc cu toată sinceritatea:

— Dacă asta voiai să afli, să știi că sunt fericit.

Colțurile gurii ei se ridică.

— Ce bine! Am vrut dintotdeauna să aflu ce ai făcut în viață. Am încercat să te găsesc pe rețelele de socializare, dar n-am avut noroc.

Îmi vine să râd. Eu și Theo tocmai am avut o conversație despre subiectul ăsta.

O lămuresc:

— Nu prea le folosesc.

Aș vrea să-i mărturisesc că le-aș folosi zilnic, dacă profilurile ei n-ar fi setate pe modul privat, dar Theo ar zice că mărturisirea asta o s-o sperie.

— Restaurantele mele au conturi online, dar le administrează doi angajați de-ai mei. N-am timp pentru așa ceva. Acum câteva luni, am descărcat TikTok, dar s-a dovedit c-a fost o greșeală. Într-o seară, m-am lăsat furat de aplicația asta

pentru câteva ore, iar a doua zi, de dimineață, am ratat o ședință. Am șters aplicația în aceeași zi.

Lily izbucnește în râs.

— Aș face aproape orice ca să te văd făcând filmulețe pentru TikTok.

— N-o să vezi așa ceva!

Pentru o clipă, ceva îi distrage atenția. Dă să se ridice din pat, dar se oprește.

— Așteaptă puțin! O să pun telefonul jos.

Nu își dă seama că mobilul ei se agață de ceva și se rotește. Acum o văd pieziș. Obiectivul camerei e fixat asupra ei. O văd mutând-o pe Emerson de la un sân la celălalt. Durează câteva clipe. Abia după ce s-a terminat pricep ce s-a petrecut. Mai mult ca sigur, Lily nu a vrut ca obiectivul camerei să fie îndreptat spre ea.

Când observă poziția telefonului, face ochii mari. Palma ei acoperă ecranul. Când îl ridică din nou în dreptul ei, și-a acoperit chipul cu degetele.

— Îmi pare tare rău, Atlas!

— Pentru ce?

— Am impresia că adineauri ți-am arătat sânii, fără să vreau.

— Așa-i, dar nu e cazul să-ți ceri scuze. Mai degrabă eu ar trebui să-ți mulțumesc.

Lily pare să aprecieze comentariul meu. Izbucnește în râs.

— Nu-i ca și cum n-ai mai văzut sâni, îmi zice, cu o mină drăgălașă.

Potrivește din nou perna sub brațul cu care o sprijină pe Emerson, în timp ce fetița suge la sân.

— Încerc s-o înțarc, fiindcă în curând o să împlinească un an. O alăptez doar o dată pe zi acum, dar duminica e greu, fiindcă sunt cu ea toată ziua.

Își încrețește nasul și adaugă:

— Scuze! Probabil că n-ai chef să afli detalii despre hrănitul la sân.

— Niciun subiect pe care ai vrea să-l discuți cu mine nu mi s-ar părea plictisitor.

— Pun pariu că pot să găsesc unul înainte de întâlnirea noastră, îmi zice.

Cred c-a luat comentariul meu drept o provocare.

Își desprind ochii de ecran și se uită în altă parte. Nu o pot vedea pe Emerson, dar intuiesc că Lily se uită la ea. Pe chipul ei apare un zâmbet pe care îl văd numai atunci când vorbește despre fiica ei sau o privește. E un surâs născut din mândrie — una dintre expresiile ei care-mi plac cel mai mult.

— Emmy adoarme, șoptește Lily. Trebuie să închid.

— Da, și eu ar trebui să mă întorc la treabă.

Nu vreau să-i las pe Brad și pe Theo să muncească singuri.

— Dacă nu te deranjează, s-ar putea să te sun diseară, îmi spune Lily.

— Bineînțeles că nu mă deranjează.

Îmi aduc aminte că Theo vrea să vadă o poză cu Lily. Înainte să încheie apelul, fac iute un *screenshot*. Zgomotul pe care-l scoate telefonul se aude limpede. Lily își apleacă capul într-o parte.

— Nu cumva tocmai ai făcut un...

— Am vrut să am o poză cu tine, îi zic iute. Pa, Lily!

Închid imediat, fiindcă sunt foarte jenat. Habar n-aveam că telefonul va scoate acel sunet și că Lily îl poate auzi. Sper că Theo o să aprecieze poza asta.

Când deschid ușa biroului, văd că Brad mătură podeaua bucătăriei. Sunt nedumerit pentru că, înainte să închidem restaurantul, bucătăria e curățată. În plus, stricăciunile pe care le-a făcut intrusul necunoscut sunt afară.

Îl întreb:

— N-au măturat podeaua aseară?

— Bucătăria e OK. Doar mă prefac că mătur, mă lămurește Brad.

Fiindcă citește confuzia pe fața mea, îmi explică:

— Am vrut să-l oblig pe Theo să strângă mizeria de afară, fiindcă urăște să facă curat. E o chestie de-a taților.

— Aha. Are noimă.

De fapt, nu are *deloc* noimă. Îl las pe Brad să se prefacă în continuare și ies din restaurant.

Theo tocmai ridică un gunoi de jos, folosindu-se de degetul mare și de arătător. Se strâmbă.

— Ce scârbos! mormăie băiatul, după care aruncă gunoiul în sac. Trebuie să angajezi un agent de pază. Treaba asta începe s-o ia razna.

Nu-i o idee rea.

Îi arăt poza în care apare Lily.

Theo se trage ușor în spate, uimit.

— Ea e Lily?

Îmi strecor telefonul în buzunar și iau sacul de gunoi din mâna lui Theo.

— Acum se explică, adaugă puștiul și apoi se așază pe ultima treaptă.

— Ce se explică?

— De ce nu mai știi ce să zici în preajma ei și de ce debitezi tâmpenii.

Nu-s de acord cu el — nu cred că vorbele mele adresate lui Lily sunt tâmpenii —, dar băiatul are dreptate măcar într-o privință. Lily e așa de frumoasă, încât uneori chiar nu mai știu ce să zic atunci când sunt în prezența ei.

— Abia aștept să-ncepi să ieși la întâlniri! îi zic lui Theo. O să fac un mișto de tine...

Capitolul zece
Lily

Mi-am proptit telefonul între obraz și gât.

— Mamă, e-n regulă. Pe bune! Deja am ajuns la Allysa. Nu-i niciun deranj.

— Ești sigură? Rob a zis că poate să aibă grijă de ea.

— Nu. Rob trebuie să aibă grijă de tine.

— Bine. Să-i zici lui Emmy că lui mamaie îi pare rău.

— *Mamaie?* Așa vrei să ți se spună?

— Doar testez cuvântul. „Bunică" nu-mi place.

De la nașterea lui Emmy încoace, maică-mea a adoptat vreo patru sinonime pentru *bunică*, dar niciunul nu i-a plăcut.

— Te iubesc, mamă! Sper să te simți mai bine.

— Și eu te iubesc!

Închid telefonul. O iau pe Emmy din scaunul ei special. Când văd că mașina lui Ryle nu e la locul ei obișnuit, mă simt ușurată. Nu plănuisem să vin în clădirea în care locuiesc Allysa și fratele ei, dar a trebuit s-o fac, fiindcă în săptămâna asta Emmy și mama s-au molipsit de aceeași boală.

Ieri, când am luat-o pe Emmy de acasă de la mama, avea puțină febră. Febra a tot crescut până la două noaptea. Nimic din ce-am încercat nu i-a scăzut febra. Din fericire, azi, când mă pregăteam să plec la muncă, nu mai avea febră.

Însă apoi, în după-amiaza asta, mama a fost cea care s-a pricopsit cu febră. A trebuit să plec de la serviciu ca s-o iau pe Emmy de la ea. Am intrat puțin în panică, pentru că în seara asta ies cu Atlas la întâlnire. Am crezut că va trebui să anulez, dar Allysa m-a salvat.

Nu i-am zis de ce am nevoie de o bonă. I-am trimis un mesaj, ca s-o întreb dacă poate să aibă grijă de Emmy pentru câteva ore în seara asta. Mi-a răspuns cu un singur cuvânt: „Normal!".

Am avertizat-o că azi-noapte Emmy a avut febră. Dar, dat fiind că Emmy și Rylee petrec atâta timp împreună, de câteva luni încoace nu ne mai facem griji că una dintre fete o va îmbolnăvi pe cealaltă. Oricum, probabil că Emmy a luat răceala de la Rylee.

Bat la ușa ei. Imediat ce-mi deschide, Allysa întinde brațele spre Emmy.

— Vino-ncoace!

O strânge pe Emerson la piept.

— Ce frumos miroase! zice Allysa. Rylee nu mai miroase a bebeluș. Chestia asta mă întristează.

Împinge ușa mai mult și mă îndeamnă să intru. Când pășesc în apartament, ducând geanta cu lucrurile fetiței, prietena mea observă, în sfârșit, cum m-am îmbrăcat.

Gesticulează cu arătătorul în direcția mea, de sus în jos.

— Ce se-ntâmplă? De ce ai nevoie să stau cu Emmy?

Chiar nu vreau să-i dezvălui unde mă duc, dar, la urma urmei, e Allysa: mă poate citi mai bine decât oricine altcineva. Observă ezitarea întipărită pe chipul meu și o interpretează corect.

— Te-ai îmbrăcat pentru o *întâlnire*? întreabă în şoaptă, după care închide uşa şi adaugă: Te întâlneşti cu zeul ăla arătos?

— Da. Ies cu Atlas. Te rog, nu-i spune lui frate-tău!

Exact când termin de rostit cuvintele astea, constat că Marshall e aproape de noi, în sufragerie. Imediat, îşi acoperă urechile şi zice:

— N-am auzit nimic. N-am văzut nimic. La-la-la-la!

Se îndepărtează pe hol şi dispare în bucătărie.

Allysa flutură din mână, ca pentru a mă linişti.

— Marshall se pricepe de minune să fie neutru. Nu-ţi face griji din cauza lui!

Îmi face semn s-o urmez în sufragerie. Rylee e în ţarcul ei de joacă. Allysa o duce pe Emmy la ea.

— Rylee, ia uite cine-a venit!

Când o vede pe Emmy, Rylee zâmbeşte. Fetele au început să dea semne de bucurie când sunt una în prezenţa celeilalte. Mă bucur mult că între ele nu e o diferenţă mare de vârstă. Cu cât creşte Emmy mai mult, cu atât mai neînsemnată pare diferenţa de şase luni dintre ele.

— Unde te duce? se interesează prietena mea.

Îmi netezesc hainele, ca să înlătur o scamă.

— Mergem la cină. N-am fost niciodată la restaurantul ăla. Sper că nu m-am îmbrăcat prea elegant.

— E prima voastră întâlnire? Mi se pare că ai emoţii.

— Da, este prima noastră întâlnire şi chiar am emoţii. Dar e o altfel de stare. Una pozitivă. Deja îl cunosc aşa de bine, încât nu simt c-o să petrec seara cu un străin.

Allysa mă studiază câteva clipe, cu ochi blânzi.

— Văd că eşti entuziasmată. Mi-a fost dor să te văd aşa.

— Da, şi mie.

Le sărut pe Rylee și pe Emmy.

— Nu stau mult. Trebuie să mă întorc la florărie și s-o încui, după ce Lucy iese din tură, așa că Atlas o să mă ia de acolo. Ar trebui să mă întorc pe la nouă și jumătate. Allysa, dacă nu te superi, încearcă s-o ții trează pe Emmy până atunci.

— De ce te întorci așa de devreme?

— N-am dormit bine azi-noapte. Sunt epuizată. Dar nu vreau să anulez întâlnirea, deci o să suport cu stoicism.

— Bleah! Ce face maternitatea din noi! se lamentează Allysa, dându-și ochii peste cap. O s-o țin trează. Du-te să te distrezi! Bea o cafea!

Nici nu mai știu câte cafele am băut azi.

— Te iubesc! Mulțumesc mult că m-ai salvat, îi zic, în vreme ce ies din apartament.

— Ăsta-i rolul meu, îmi răspunde ea, cu voce cântată.

Capitolul unsprezece
Atlas

Chiar dacă pentru astă-seară m-am pregătit și am chemat toți angajații, am decis să ajut la bucătărie, la Bib's, fiindcă voiam ca ziua să treacă mai repede. Iar acum miros a usturoi. E a treia oară când încerc să mă spăl ca să scap de miros. Degeaba. Dar, dacă nu plec acum, o să întârzii la întâlnire.

Am stabilit c-o s-o luăm ușor. Prin urmare, mă duc s-o iau de la florărie, nu de la apartamentul ei. Habar nu am unde locuiește acum și nici dacă s-a mutat din clădirea unde m-am dus acum doi ani, când a avut nevoie de mine. Din cine știe ce motiv, în discuțiile de până acum nu a apărut subiectul locuințelor noastre. Probabil că Lily nu știe că mi-am vândut casa și m-am mutat în oraș, la începutul acestui an. Sunt curios să aflu: oare ce distanță este între apartamentele noastre?

— Miroși a parfum, comentează Darin când trece prin dreptul meu, în drum spre congelator.

Se oprește în loc și mă cântărește din ochi, după care mă descoase:

— De ce te-ai dat cu parfum? Și de ce ești pus la patru ace?

Îmi adulmec mâinile.

— Nu miros a usturoi?

— Nu. Miroși de parcă te pregătești să ieși în oraș. Pleci?

— Da. Dar o să mă întorc pe la ora închiderii. M-am gândit să stau aici peste noapte, ca să-l prind pe tipul care vandalizează restaurantele.

Între incidente s-au scurs câteva zile liniștite, dar azi-noapte necunoscutul a „lovit" pentru a patra oară. Însă n-a lăsat în urmă multe stricăciuni. N-a făcut decât să împrăștie gunoiul peste tot. Asta e nimica toată față de data trecută când a trebuit să văruim. Asta explică faptul că Brad îl tot târăște pe Theo după el, ca să-l ajute. Poate c-ar trebui să-l previn pe puști: cu cât se plânge mai mult că e nevoit să facă o anumită treabă, cu atât crește probabilitatea că va fi pus s-o facă.

În seara asta am de gând să-l înfrunt pe făptaș. Vreau să văd dacă îi înțeleg motivația de a vandaliza și dacă reușesc să-l conving să înceteze, ca să nu fiu nevoit să apelez la poliție. Sunt de părere că majoritatea situațiilor se pot rezolva cu o conversație sinceră, nu neapărat printr-o intervenție radicală. Dar, dacă stau să mă gândesc mai bine, nu știu cu cine am de-a face.

Darin se apleacă spre mine și întreabă încet:

— Cu cine ieși la întâlnire? Cu Lily?

Îmi șterg mâinile cu un prosop și dau din cap o singură dată.

Darin zâmbește și pleacă. Îmi place că prietenii mei o simpatizează pe Lily. După seara aceea de poker, când Lily a venit la mine acasă, au pomenit despre ea de câteva ori, însă probabil și-au dat seama că mă deranjează să discut despre subiectul ăsta. Când Lily nu făcea parte din viața mea, nu-mi plăcea să vorbesc despre ea.

Dar acum se pare că există posibilitatea ca Lily să se întoarcă. Știu de ce mă simt atât de agitat: Lily își asumă un

mare risc acceptând să iasă cu mine, în seara asta. Dacă între noi se înfiripă ceva, relația noastră i-ar putea afecta negativ viața. Probabil că din acest motiv mă simt dator să mă asigur că întâlnirea noastră va merita efortul ei.

Însă miros de parcă vreau să țin vampirii la distanță, deci deja lucrurile nu merg așa cum aș vrea.

• • •

La șase fără cinci minute opresc în parcare. Probabil că Lily mă aștepta deja, pentru că iese din florărie și încuie ușa înainte s-apuc să cobor din mașină.

Îndată ce dau cu ochii de ea, mă emoționez și mai mult. Arată incredibil. Poartă o salopetă neagră și pantofi cu tocuri înalte. Își netezește sacoul și înaintează spre mine. Ne întâlnim la jumătatea parcării.

Mă aplec și o întâmpin cu un sărut pe obraz.

— Arăți minunat.

Roșește puțin.

— Serios? N-am dormit azi-noapte. Am senzația că arăt de parcă am nouăzeci de ani.

— De ce n-ai dormit?

— Emmy a avut febră toată noaptea. Acum se simte mai bine, dar...

Lily cască.

— Scuze! Adineauri am băut o cafea. Cofeina o să-și facă efectul dintr-o clipă-n alta.

— Nicio problemă! Eu, unul, nu sunt obosit, dar miros a usturoi.

— Îmi place usturoiul.

— Ce bine!

Lily se sprijină pe călcâie și aruncă o privire la salopeta ei.

— N-am mai fost la restaurantul ăsta. Nu știam cum să mă îmbrac.

— Nici eu n-am mai fost, deci n-am idee de codul lor vestimentar. Oricum, presimt că te-ai îmbrăcat foarte potrivit.

Pentru întâlnirea noastră am ales un restaurant nou, la care vreau de mult să ajung. E la patruzeci și cinci de minute de mers cu mașina, însă nu cred c-o să fie o problemă. Până ajungem acolo, o să avem ocazia să mai povestim.

— Ți-am adus un cadou, mă anunță Lily. E în mașina mea. Îl aduc imediat.

O urmez la mașină. Lily scoate un obiect din torpedou și mi-l întinde. Când văd despre ce e vorba, nu-mi pot reține zâmbetul.

— E unul dintre jurnalele tale?

Aseară Lily m-a delectat cu încă un fragment de jurnal. S-a rușinat așa de mult să-l citească cu voce tare, că după aceea a refuzat să mai continue.

— Da. Unul dintre ele. Dacă întâlnirea asta decurge bine, o să-ți mai dau unul.

Ne îndreptăm spre mașina mea. Deschid portiera dinspre locul din dreapta șoferului. Lily cască iar.

Mă simt aiurea; poate că e prea obosită ca să iasă la întâlnire. Habar n-am cum e să crești un copil. Mă simt egoist fiindcă nu am ales să amân întâlnirea. Înainte să pornesc motorul, îi ofer ocazia să se retragă:

— Dacă preferi să te duci acasă și să dormi, putem reprograma pentru weekendul viitor.

— Atlas, în clipa asta n-aș vrea să fac nimic altceva.

Își cuplează centura de siguranță și adaugă:

— De fapt, chiar miroși a usturoi.

Probabil că glumește. Când eram mai tineri, Lily glumea foarte des. Era unul dintre lucrurile care-mi plăceau cel mai mult la ea: în ciuda lucrurilor urâte care o înconjurau, părea mereu bine-dispusă. E vorba despre aceeași forță lăuntrică pe care am admirat-o în zilele când am fost lângă ea, după ce a aflat că e însărcinată. Știu că a fost una dintre cele mai negre perioade din viața ei, și totuși a găsit puterea de a zâmbi. Pe deasupra, i-a impresionat cu umorul ei pe amicii mei, într-o seară, când ne strânseserăm să jucăm poker.

Fiecare reacționează diferit în fața stresului, iar toate reacțiile sunt valide. Însă Lily suportă stresul cu bunăvoință și grație, iar asta e calitatea umană care mă atrage cel mai mult.

— Cum de-ai reușit să-ți iei liber într-o seară de sâmbătă? întreabă Lily.

Mă enervează faptul că în clipa asta conduc, fiindcă vreau să mă răsucesc spre ea când îi răspund. N-am mai văzut-o arătând atât de... feminină. Oare ar suna a compliment dacă i-aș spune-o? N-am idee. Probabil că n-ar trebui s-o zic cu voce tare, în caz c-o să sune aiurea. Când eu și Lily ne-am îndrăgostit, nu eram oameni maturi. Dar în seara asta situația s-a schimbat. Acum suntem doi oameni în toată firea, cu cariere. Ea e mamă, proprietară de afacere și o persoană independentă. *Toate astea o fac să fie al naibii de sexy.*

A existat o singură ocazie când am petrecut timp cu ea, adulți fiind: pe vremea aia, încă era cu Ryle. Prin urmare, mi se părea greșit să mă gândesc la ea așa cum mă gândesc acum: *cu dorință.*

Sunt atent la șosea și totodată încerc să nu las conversația să lâncezească. Sunt puțin fâstâcit. Constatarea asta mă surprinde.

— Vrei să știi cum am reușit să scap de muncă într-o seară de sâmbătă? îi zic, prefăcându-mă că mă gândesc la un răspuns, fiindcă nu vreau să știe cât de mult îmi doresc să mă uit la ea. Am angajați pe care mă pot baza.

Lily zâmbește.

— Muncești în fiecare weekend?

— Da. De regulă, îmi iau liber duminica, în ziua când restaurantele sunt închise. Și, uneori, sunt liber lunea.

— Ce anume îți place cel mai mult la slujba ta?

În seara asta are o mulțime de întrebări pentru mine. O privesc pieziș și zâmbesc.

— Să citesc cronicile culinare despre restaurantele mele.

Lily scoate un zgomot de parcă e șocată.

— Stai puțin. Ai zis *cronici*? Citești cronicile culinare care se scriu despre restaurantele tale?

— Da. Pe toate.

— *Poftim?!* Dumnezeule! Înseamnă că ești foarte sigur pe tine. Eu o pun pe Serena să se ocupe de conturile noastre pe rețelele de socializare, ca să *evit* să citesc *review*-urile despre florărie.

— Review-urile despre florăria ta sunt foarte bune.

Se răsucește brusc spre mine, cu tot trupul.

— Citești review-urile despre florăria *mea*?

— Citesc review-uri pentru toate afacerile cunoscuților mei. Ți se pare ciudat?

— Nu pot să zic că *nu* e ciudat.

Semnalizez.

— Îmi place să citesc review-uri. Le consider o reflexie a proprietarului acelei afaceri. Plus că vreau să știu ce părere au oamenii despre restaurantele mele. Criticile constructive sunt utile. Spre deosebire de alți chefi, nu am avut atât de multă experiență în bucătărie, iar criticii pot fi cei mai buni profesori.

— Dar care-i rostul să citești review-uri despre afacerile *altora*?

— Nu are un rost anume. Pur și simplu mi se pare distractiv.

— Ai citit unele proaste despre florăria mea?

Apoi se răsucește iar, cu ochii la șosea, și adaugă:

— Lasă! Nu-mi spune! O să mă prefac că toate review-urile despre florărie sunt bune și că toată lumea îmi adoră aranjamentele florale.

— Păi, așa e. Lumea *chiar* adoră florile tale.

Strânge din buze, încercând să-și ascundă surâsul.

— Și care e lucrul care-ți place *cel mai puțin* la slujba ta? cere Lily să știe.

Îmi place la nebunie că îmi pune întrebări așa de diverse. Îmi aduc aminte de nopțile în care stăteam treji până târziu, iar ea mă bombarda cu întrebări despre mine.

— Până săptămâna trecută, cele mai neplăcute lucruri erau inspecțiile sanitare. Sunt foarte stresante.

— De ce până săptămâna trecută? S-a schimbat ceva?

— Da. Actele de vandalism.

— S-a întâmplat din nou?

— Da. Săptămâna asta, de două ori.

— Și încă nu știi cine-ar putea fi făptașul?

Clatin din cap.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Ai vreo fostă iubită care-ți poartă pică?

— Mă-ndoiesc. Niciuna dintre fostele mele nu pare a fi genul de persoană așa de răzbunătoare.

Lily se face comodă: se descalță și își ridică un picior, sprijinindu-și talpa de scaun.

— Câte relații serioase ai avut? mă întreabă.

Aha... Deci până la urmă am ajuns și la subiectul ăsta.

— Definește „relație serioasă"!

— Nu știu... Una de peste două luni.

— Am avut una.

— Cât a durat relația?

— Puțin peste un an. Am întâlnit-o când eram în Armată.

— De ce v-ați despărțit?

— Ne-am mutat împreună.

— De-asta ați rupt-o? insistă Lily.

— Faptul că trăiam în aceeași locuință m-a făcut să conștientizez mai repede că nu ne potriveam. Sau poate că ne aflam în stadii diferite ale vieții. Eu mă concentram pe cariera mea, iar ea se concentra să-și aleagă hainele de mers în club. Eu eram prea obosit ca să cutreier cluburile cu ea. Când am părăsit Armata și m-am mutat în Boston, ea a rămas în orașul ăla și s-a mutat cu două prietene de-ale ei.

Lily izbucnește în râs și zice:

— Nu mi te pot imagina într-un club.

— Mda. Bănuiesc că de-asta nu am iubită.

Spre neplăcerea mea, îmi sună telefonul, întrerupându-ne discuția. Mă sună cineva de la Corrigan's.

— Trebuie să răspund.

— Da, te rog!

Răspund prin Bluetooth. Congelatorul restaurantului are o problemă. E nevoie să dau vreo două telefoane ca să rezolv. Un tehnician o să se ducă să repare congelatorul.

Când, în sfârșit, îmi pot îndrepta iar atenția către Lily, observ că doarme. Capul îi atârnă pe un umăr. Sforăie ușurel.

Cofeina nu și-a făcut efectul, din câte se pare.

O las să doarmă până când ajungem la restaurant. Opresc în parcare la ora șapte fără zece. Afară s-a întunecat. Restaurantul pare aglomerat, dar încă avem câteva minute până când trebuie să intrăm, așa că o las să se odihnească.

Sforăitul ei e la fel de drăgălaș ca Lily însăși. Aproape că nu-l auzi. O filmez cu telefonul, ca s-o tachinez mai târziu, pe urmă iau jurnalul de pe bancheta din spate. Știu că mi-a zis să nu-l citesc de față cu ea, dar Lily doarme, așa că nu se pune la socoteală.

Deschid caietul la prima pagină și încep să citesc.

Parcurg primele paragrafe, complet absorbit. Am senzația că încalc o regulă, dar, la urma urmei, ea mi-a adus jurnalul.

Citesc în continuare. La un moment dat, accesez aplicația prin care am făcut rezervare la restaurant și o anulez. Dacă nu o trezesc chiar acum, o să întârziem. Lily pare că are nevoie să doarmă mai mult, iar eu prefer ca masa rezervată pentru noi să fie dată altcuiva.

Pe deasupra, vreau să mai citesc. Când se trezește, o s-o duc la cină în altă parte.

Fiecare cuvânt scris mă poartă înapoi în timp, pe vremea când eram adolescenți. Îmi vine să râd de lucrurile pe care le-a scris și de modul în care le-a scris, dar mă abțin, ca să nu o trezesc.

În cele din urmă, dau de un paragraf care descrie ce s-a întâmplat chiar înainte de primul nostru sărut. Mă uit la ceas. Stăm aici de o jumătate de oră. Lily încă doarme, iar eu nu-mi pot întrerupe lectura tocmai la mijlocul pasajului. Așa că citesc în continuare, cu speranța că nu se va trezi înainte să termin.

— Trebuie să-ți zic ceva, mi-a spus el.

Îmi țineam respirația. Habar n-aveam ce urma să aud.

— Azi am luat legătura cu unchiul meu. Mai demult, eu și mama am locuit cu el, în Boston. Mi-a zis că, după ce se întoarce din călătoria lui de serviciu, pot să mă mut cu el.

Ar fi trebuit să fiu în culmea fericirii pentru el. Ar fi trebuit să zâmbesc și să-l felicit. Dar, atunci când am închis ochii și mi-am plâns de milă în gând, am simțit din plin cât de imatură sunt.

— O să pleci?

A ridicat din umeri.

— Nu știu. Mai întâi am vrut să vorbesc cu tine.

Stăteam amândoi pe pat. Era atât de aproape de mine, că-i simțeam respirația caldă. Am observat că răsuflarea lui mirosea a mentă. M-am întrebat dacă, înainte de-a veni la mine, se spală pe dinți cu apă îmbuteliată. Întotdeauna îl trimit la el acasă cu multă apă.

Am început să trag de o pană care se ițea din pernă. Când am scos-o de tot, am frecat-o între degete.

— Atlas, nu știu ce să zic. Mă bucur că ai unde locui. Dar cum o să faci cu școala?

— Aș putea absolvi liceul acolo, mi-a răspuns.

Am dat din cap, în semn de aprobare. Părea că deja luase o hotărâre.

— Când pleci?

Mă întrebam cât de departe e Bostonul de noi. Probabil un drum de câteva ore, dar, când nu ai mașină, asta e ca și cum ai trăi în altă lume.

— Încă nu știu sigur dacă o să plec.

Am pus pana pe pernă.

— Și ce te împiedică să pleci? Unchiul tău îți pune la dispoziție o locuință. Asta-i de bine, nu?

A strâns din buze și a dat din cap. Pe urmă a luat pana cu care mă jucasem mai devreme și a început s-o răsucească între degete. A pus-o iar pe pernă și a făcut ceva neașteptat. Și-a ridicat degetele spre gura mea și mi-a atins buzele.

Dumnezeule! Ellen, am crezut c-o să mor pe loc. Niciodată nu trăisem senzații atât de intense. Degetele lui au rămas acolo pentru câteva secunde. Atlas mi-a zis:

— Lily, îți mulțumesc pentru tot.

Degetele lui au urcat și mi-au dezmierdat părul. S-a aplecat și m-a sărutat pe frunte. Răsuflam așa de greoi, că trebuia să respir cu gura deschisă. Am văzut că pieptul lui se mișca la fel de zbuciumat ca al meu. Privirea lui a coborât spre mine. Ochii lui îmi priveau buzele.

— Lily, ai fost sărutată vreodată?

Am făcut semn că nu, apoi mi-am dat capul pe spate. Voiam ca el să schimbe acest lucru imediat. Altfel, aveam să mă sufoc.

Foarte ușor — ca și cum aș fi fost făcută din sticlă —, gura lui a coborât până a întâlnit-o pe a mea. Și a rămas

acolo. Habar n-aveam ce ar fi trebuit să fac, dar nu-mi păsa. Nu mi-ar fi păsat dacă am fi rămas așa toată noaptea, fără să ne mișcăm. Era minunat.

Apoi buzele lui s-au închis peste ale mele și am simțit că mâna îi tremură. L-am imitat. Când i-am simțit vârful limbii atingându-mi buzele, am crezut c-o să leșin. A făcut-o încă o dată și încă o dată, așa că l-am imitat. Când limbile noastre s-au atins pentru prima oară, am zâmbit puțin, fiindcă mă gândisem mult la primul meu sărut: unde o să se întâmple și cu cine. Dar niciodată nu îmi închipuisem că o să mă simt așa.

M-a împins pe saltea. Mi-a cuprins obrazul în palmă și a continuat să mă sărute. Pe măsură ce mă simțeam mai în largul meu, experiența era din ce în ce mai plăcută. Cel mai mult mi-a plăcut atunci când s-a desprins de mine pentru o secundă, m-a privit de sus, apoi m-a sărutat mai apăsat.

Nu știu cât timp a trecut așa. Probabil mult. Atât de mult, încât gura mă durea și nu-mi mai puteam ține ochii deschiși.

N-am mai discutat despre Boston.

Tot nu știu dacă o să plece.

—Lily

Uau!

Uau!

Închid jurnalul și mă uit la Lily. A descris primul nostru sărut atât de amănunțit, încât mă simt inferior în comparație cu Atlas cel din adolescență.

Chiar așa s-a întâmplat?

Îmi aduc aminte de noaptea aceea, dar eram mult mai emoționat decât cum m-a descris Lily. E de-a dreptul amuzant: în adolescență, ai senzația că ești singurul om neexperimentat și stângaci de pe planetă. Crezi că aproape toți ceilalți adolescenți știu ce vor să facă cu propria viață și că sunt mai stăpâni pe sine decât ești tu, dar, de fapt, nu-i deloc așa. Amândoi eram speriați. Plini de pasiune. Și îndrăgostiți.

Mă îndrăgostisem de ea cu mult înainte de primul nostru sărut. O iubeam mai mult decât iubisem vreodată pe cineva până în acel moment. Cred că am iubit-o mai mult decât am iubit pe oricine altcineva *după aceea.*

Am senzația că încă o iubesc.

Sunt foarte multe lucruri pe care Lily nu le știe despre acea perioadă din viața mea. Acum, când am citit un fragment din versiunea ei despre timpul pe care l-am petrecut împreună, îmi doresc să-i spun o mulțime de lucruri. E limpede că habar n-are ce influență hotărâtoare a avut atunci în viața mea. Când toată lumea mi-a întors spatele, doar Lily a fost alături de mine.

Încă doarme. Iau telefonul și deschid o pagină nouă în aplicația de notițe. Încep să scriu. Îmi descriu existența, așa cum a fost înainte ca Lily să apară în viața mea. La început, nu aveam de gând să scriu atât, dar se pare că am să-i zic o mulțime de lucruri.

Peste douăzeci de minute, termin de scris. După alte cinci minute, Lily începe să dea semne că se trezește.

Îmi pun telefonul în suportul pentru pahar. Nu știu dacă o să-i dau să citească mărturisirea mea. Poate c-o să aștept câteva zile. Sau câteva săptămâni. Vrea s-o luăm pas cu pas,

deci bănuiesc că ceea ce am scris spre sfârșitul scrisorii mele nu se prea potrivește cu ideea de-a lua-o încet.

Lily ridică un braț și-și duce mâna în păr. Stă răsucită către geam, așa că, atunci când deschide ochii, nu îi văd fața. Sesizez momentul când își dă seama unde e, fiindcă se ridică deodată în capul oaselor. Se uită pe geam pentru o fracțiune de secundă, pe urmă întoarce capul spre mine. De obraz i s-au lipit câteva fire de păr.

Mă sprijin de interiorul portierei și o privesc liniștit, de parcă e cât se poate de firesc să adormi la prima ta întâlnire.

— Atlas.

Îmi pronunță numele ca pe o scuză și, totodată, ca pe o întrebare.

— Nu-i nimic, Lily. Erai obosită.

Scoate repede telefonul din poșetă și se uită la ceas.

— *Doamne!*

Se apleacă, își sprijină coatele de genunchi și își ascunde fața în palme.

— Nu-mi vine să cred!

— Lily, chiar nu-i nicio problemă.

Ridic jurnalul la vedere și completez:

— Mi-ai ținut companie.

Se uită la jurnal și scoate un geamăt.

— Cât de *jenant!*

Azvârl jurnalul pe bancheta din spate.

— Mie, unuia, mi s-a părut fascinant.

Lily mă lovește jucăuș în umăr.

— Nu mai râde, Atlas! Mă simt foarte aiurea. Nu-i amuzant.

— N-ai de ce să te simți aiurea. Ești obosită. Și pun pariu că ți-e foame. Am putea cumpăra niște burgeri în drum spre casă.

Lily se lasă să cadă în scaunul ei, cu o mișcare teatrală.

— Da, de ce nu? Cheful care lucrează în restaurante sofisticate o s-o ducă pe fată să mănânce fast-food, fiindcă ea a adormit la întâlnire.

Se privește în oglindă. Observă firele de păr care i s-au lipit de obraz.

— Uau! Sunt o *mamă* get-beget. Așa-i că asta-i ultima noastră întâlnire? Am dat-o rău de tot în bară? Nu te-aș învinovăți dacă n-ai mai vrea să ieși niciodată cu mine.

Pornesc motorul.

— Nici gând! Cu atât mai mult acum, după ce am citit din jurnalul tău. Mă-ndoiesc că există alte întâlniri mai reușite decât asta.

— Atlas, ai niște standarde ciudate.

Mi se pare incredibil de drăgălașă și de atrăgătoare atunci când se ia în derâdere.

— Vreau să te întreb ceva despre jurnal.

— Ce anume?

Lily își șterge o urmă de mascara care i s-a întins pe obraz. Acum, când are impresia că ne-a stricat întâlnirea, are un aer învins. Cu toate astea, nu-mi pot stăpâni zâmbetul.

O întreb:

— În seara când ne-am sărutat prima oară... mi-ai pus dinadins păturile la spălat? A fost o metodă de-a mă convinge să dorm cu tine, în pat?

Lily își încrețește nasul.

— Deja ai citit așa de mult? Ai ajuns până la partea aia?

— Păi, da. Ai dormit ceva timp.

Se gândește la un răspuns, apoi dă aprobator din cap.

—Voiam ca primul meu sărut să fie cu tine, dar nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi dormit tot pe podea.

Probabil că are dreptate. Trucul ei a funcționat.

Încă funcționează. Să citesc descrierea sărutului nostru a reînviat toate emoțiile pe care Lily le-a răscolit în mine în acea seară. Ar putea să doarmă tot drumul înapoi spre casă, că tot mi s-ar părea cea mai reușită întâlnire la care am fost vreodată.

Capitolul doisprezece
Lily

M-am trezit de zece minute, dar încă nu mi-am revenit din stânjeneală.

— Nu-mi vine să cred că m-ai lăsat să dorm așa de mult. Ai terminat de citit tot jurnalul?

— M-am oprit după ce am citit despre primul nostru sărut.

Asta-i bine. Nu e prea jenant. Pe de altă parte, dacă ar fi citit despre prima oară când am făcut sex amândoi, iar în acest timp eu aș fi dormit lângă el, nu-s sigură că mi-aș fi revenit de rușine.

— Atlas, nu-i corect! Simt că din cauza mea seara noastră s-a dus pe apa sâmbetei. Acum trebuie să faci și tu ceva foarte jenant, ca să fim chit.

Izbucnește în râs.

— Deci o să te simți mai bine dacă fac ceva care mi se pare umilitor?

Dau aprobator din cap.

— Da. Asta-i legea universului: ochi pentru ochi, umilință pentru umilință.

Atlas își freacă bărbia. Degetele celeilalte mâini bat darabana pe volan. Pe urmă îmi face sem către telefonul lui.

— Deschide aplicația Notes. Citește primul document!

Uau! Văd că m-a luat în serios, deși am glumit când i-am cerut să facă ceva jenant. Mă întind cât ai clipi și înhață telefonul.

— Ce parolă ai?

— Nouă, cinci, nouă, cinci.

Tastez cifrele. Mă uit la ecran. Fiecare aplicație e pusă în propriul *folder*. N-are niciun SMS necitit. Doar un e-mail a rămas necitit.

— Ești maniac. Cine naiba are *doar* un e-mail necitit?

— Nu-mi place dezordinea, zice Atlas. Așa m-am învățat când am fost în Armată. Dar tu câte e-mailuri necitite ai?

— Câteva mii.

Deschid aplicația Notes și apoi documentul creat cel mai recent. Îndată ce văd cuvintele de la început, las telefonul să-mi cadă în poală și îl întorc cu ecranul în jos.

— *Atlas.*

— Lily.

Simt cum stânjeneala mea e înghițită de un val cald de nerăbdare.

— Mi-ai scris o scrisoare?

— Am avut timp. Ai dormit destul de mult.

Când se uită la mine, zâmbetul lui se șterge puțin, de parcă își face griji pentru ce mi-a scris. Întoarce privirea spre șosea și îl văd cum înghite în sec.

Îmi sprijin capul de geam și încep să citesc în gând.

Dragă Lily,

O să fii tare rușinată când o să te trezești și-o să-ți dai seama că ai adormit la prima noastră întâlnire. Sunt

nerăbdător să-ți văd reacția. Dar când am venit să te iau cu mașina păreai așa de obosită, încât mă bucur că te-ai odihnit puțin.

Săptămâna care a trecut a fost incredibilă, așa-i? Începusem să cred că e posibil să nu mai ocupi niciodată un loc în viața mea. Iar pe urmă, ca prin minune, ai apărut.

Aș putea să-ți vorbesc la nesfârșit despre ce a însemnat pentru mine întâlnirea noastră întâmplătoare, dar i-am promis terapeutului meu că n-o să-ți mai zic prostii siropoase. Nu-ți face griji! Am de gând să-mi încalc promisiunea de multe ori. Însă m-ai rugat s-o luăm încet, așa că o să mai am răbdare pentru câteva întâlniri.

În schimb, acum o să-ți urmez exemplul și voi vorbi despre trecutul nostru. Așa ar fi cinstit, nu? Tu m-ai lăsat să citesc unele dintre gândurile tale cele mai intime, dintr-o perioadă foarte delicată din viața ta. Prin urmare, o să-ți povestesc cum era viața mea pe atunci. Măcar atât să fac.

Te previn că varianta mea e mai sumbră. Voi încerca să te cruț de cele mai neplăcute amănunte, dar nu cred că vei putea pricepe deplin ce a însemnat prietenia ta pentru mine dacă nu știi ce am îndurat înainte să apari în viața mea.

Ți-am povestit parțial cum ajunsesem în situația de-a locui în casa aceea părăsită. Dar în sinea mea mă simțeam fără adăpost de mult mai mult timp. De fapt, mă simțisem fără adăpost toată viața, chiar dacă aveam o casă, o mamă și, din când în când, un tată vitreg.

Nu-mi aduc aminte cum a fost în copilăria mea. Tot întrețin fantezia că odată, demult, maică-mea a fost o

mamă bună. Îmi amintesc totuși o excursie pe care am făcut-o împreună cu ea, la Cape Cod. Atunci am mâncat pentru prima oară creveți cu nucă-de-cocos. Dacă a fost o mamă acceptabilă în afară de acea zi, eu nu mi-o amintesc așa.

Îmi aduc aminte că petreceam timp de unul singur foarte des sau pur și simplu încercam să nu-i stau mamei în cale. Era iute la mânie și reacționa violent. În primii zece ani din viața mea, a fost mai puternică și mai rapidă decât mine. Îmi petreceam mare parte din timp ferindu-mă de palma ei, de țigările ei, de vorbele ei aspre.

Știu că era stresată. Era o mamă singură și lucra în ture de noapte ca să mă întrețină. Dar, indiferent cât de mult încerc să-i găsesc scuze, adevărul e că am văzut destul de multe mame singure care se descurcă perfect fără să apeleze la metodele pe care le folosea maică-mea.

Când aveam doisprezece ani, am cunoscut singurul meu an tihnit. Mama era plecată mai mereu, fiindcă petrecea timp cu el; iar când stătea acasă, chiar era în toane bune, pentru că se îndrăgostise. E ciudat că, pentru unii, dragostea față de partener influențează covârșitor modul în care își tratează copiii.

Dar pe urmă am împlinit treisprezece ani, iar Tim s-a mutat cu noi. Pentru mine, următorii patru ani au fost iadul pe pământ. Când mama nu avea motiv să se înfurie pe mine, îl înfuriam pe Tim. Când eram acasă, urlau la mine. Cât eram la școală, făceau casa harcea-parcea pentru că se certau, iar după ce mă întorceam, aveau pretenția să strâng în urma lor.

Să locuiesc cu ei a fost un coșmar. Când am devenit, în sfârșit, îndeajuns de puternic încât să mă apăr, Tim a hotărât că nu mai vrea să locuiască în aceeași casă cu mine.

Mama l-a ales pe el. Am fost silit să plec. Însă n-a trebuit să mi se zică de două ori, fiindcă eram mai mult decât dornic să plec. Pe atunci, aveam unde să mă duc.

Dar pe urmă situația s-a schimbat. La trei luni de când plecasem de acasă, prietenul cu care locuiam s-a mutat în Colorado, împreună cu familia lui.

Nu aveam încotro s-o apuc și, chiar dacă aș fi avut, n-aveam bani să călătoresc. Am fost nevoit să mă întorc la maică-mea și s-o întreb dacă îmi dă voie să mă întorc acasă.

Încă îmi amintesc ziua în care am revenit la casa aia. Abia dacă plecasem de trei luni, dar locul deja era în paragină. Iarba din curte nu mai fusese tunsă încă de dinainte să fiu dat afară. Eu o tunsesem ultima oară. Toate cercevelele lipseau, iar în locul clanței se căsca o gaură. Arăta de parcă fusesem plecat de-acasă ani buni.

Mașina mamei era pe alee. Nu și a lui Tim. Părea că mașina ei rămăsese în același loc de mult timp. Capota stătea deschisă. Pe jos, lângă ea, zăceau împrăștiate unelte de lucru, plus cel puțin treizeci de doze de bere goale, sprijinite de ușa garajului. Cineva le aranjase în formă de piramidă.

Până și ziarele se adunaseră pe aleea din ciment străbătut de crăpături. Îmi aduc aminte că le-am luat și le-am așezat pe un scaun din fier, ca să se usuce. Pe urmă am bătut la ușă.

Era o senzație ciudată să bat la ușa casei în care locuisem ani buni, dar n-am vrut să risc: dacă Tim era acolo, n-aveam de gând să intru fără să mi se dea voie. Încă aveam cheia de la casă, dar Tim îmi spusese fără ocolișuri că, dac-o să încerc vreodată s-o folosesc, o să mă reclame la poliție pentru încălcarea proprietății.

Chiar dacă aș fi vrut s-o folosesc, n-aș fi putut, pentru că ușa nu mai avea clanță.

Am auzit pași dincolo de ușă. Cineva se apropia. Perdeaua de la gemulețul aflat în partea de sus a ușii s-a mișcat și am văzut-o pe mama. A aruncat o privire afară. S-a holbat la mine câteva clipe, nemișcată.

În cele de urmă, a întredeschis ușa. Am văzut că, deși era două după-amiază, maică-mea încă purta pijama. În cazul ei, pijamaua consta dintr-un tricou foarte larg, inscripționat cu numele Weezer, pe care unul dintre foștii ei iubiți îl lăsase în urmă. Uram tricoul ăla tocmai fiindcă trupa Weezer îmi plăcea la nebunie. De fiecare dată când îl purta, parcă-mi reteza plăcerea de-a asculta melodiile lor.

M-a întrebat ce caut acolo. N-am vrut să-i zic imediat în ce scop venisem. În schimb, am întrebat-o dacă Tim e acasă.

Am întrebat-o dacă pot intra. A întors întrebarea mea pe toate părțile, apoi s-a uitat peste umărul meu, cercetând strada. Habar n-am ce anume voia să verifice. Poate se temea că vreun vecin avea să o vadă permițându-i unicului ei fiu să o viziteze.

A lăsat deschisă ușa din față, ca să intru. Între timp, s-a dus în dormitor, să se schimbe. Îmi aduc aminte că în

casă era ciudat de întuneric. Toate draperiile erau trase, iar asta te zăpăcea: nu mai știai dacă-i zi sau noapte. În plus, cifrele ceasului digital de deasupra aragazului clipeau; ceasul era în urmă cu opt ore.

Dacă aș mai fi locuit acolo, aș fi tras draperiile la o parte. Blaturile de bucătărie n-ar mai fi fost pline de vase murdare. Clanța n-ar fi dispărut, nici curtea n-ar fi fost neîngrijită, n-ar fi existat nici teancuri de ziare ude. Pe loc, mi-am dat seama că eu fusesem cel care se îngrijise de casă atâta amar de timp.

Revelația asta mi-a dat speranță. Speram ca maică-mea să-și dea seama că eram un atu, nu o povară, și că aveau să mă lase să locuiesc acasă până când urma să absolv liceul.

Pe masa din bucătărie am văzut o cutie cu o clanță nouă. Am luat-o în mână și am cercetat-o. Dedesubtul cutiei am găsit bonul fiscal. M-am uitat la dată: fusese cumpărată cu două săptămâni în urmă.

Clanța se potrivea cu yala ușii de la intrare. Nu-mi puteam explica de ce Tim nu o instalase după ce o cumpărase. Am găsit niște unelte într-un sertar din bucătărie și am desfăcut cutia. Peste câteva minute, când maică-mea a ieșit din camera ei, deja instalasem clanța cea nouă.

M-a întrebat ce fac. Am apăsat clanța și am deschis ușa, ca să-i arăt că funcționa.

N-o să uit în veci reacția ei. A oftat și a zis: „De ce faci rahaturi de-astea? Parcă vrei să te urască". Mi-a smuls șurubelnița din mână și mi-a zis: „Ar fi bine să pleci, până nu-și dă seama că ești aici".

Unul dintre motivele pentru care nu reușeam să mă înțeleg cu nimeni din casa aia era faptul că, de fiecare dată, reacțiile lor păreau nepotrivite. Când făceam treburi prin casă fără să mi se ceară, Tim susținea că vreau să-l sfidez. Dacă nu îi ajutam prin casă, mă acuza că sunt leneș și nerecunoscător.

„Nu încerc să-l enervez pe Tim", i-am zis. „Doar ți-am reparat clanța. Am vrut să ajut."

„S-ar fi ocupat el imediat ce avea puțin timp liber".

Dar problema era că Tim avea mereu timp liber. Niciodată nu avea aceeași slujbă mai mult de șase luni. Cheltuia mai mulți bani pe jocurile de noroc decât cheltuia acasă, cu mama.

Îmi aduc aminte c-am întrebat-o: „Și-a găsit job?".

„Își caută de lucru."

„Acum e plecat să-și caute de lucru?"

Din expresia de pe chipul ei am înțeles că Tim nu era plecat în căutare de muncă. Oriunde se afla în clipa aceea, în mod sigur avea s-o adâncească și mai mult pe mama în datorii. Probabil că datoriile pe care le avea Tim au fost picătura care a umplut paharul; din cauza lor fusesem dat afară. Când găsisem un teanc de facturi pe numele mamei, pentru un card de credit a cărui limită fusese depășită, îi cerusem socoteală lui Tim.

Lui Tim nu-i plăcea să i se ceară socoteală. Îi convenea mai mult Atlas cel preadolescent, nu versiunea aproape adultă în care mă transformasem. Îi convenea că pe Atlas cel mic îl putuse bruftului și brusca fără să i se riposteze. Îi convenea că mă putuse manipula fără să-i dau tertipurile în vileag.

Dar vechiul Atlas a dispărut după ce am împlinit cincisprezece ani. După ce Tim a înțeles că nu mă mai putea amenința cu bătaia, a încercat să-mi distrugă viața în alte moduri. Unul dintre ele fusese să mă lase fără un acoperiș deasupra capului.

În cele din urmă, mi-am călcat pe mândrie și i-am zis mamei că n-am unde să mă duc.

Expresia ei nu a fost doar lipsită de empatie, ci și plină de iritare.

„Sper că, după tot ce-ai făcut, nu-mi ceri să te întorci aici."

„Tot ce-am făcut eu? Adică faptul că l-am tras la răspundere, după ce dependența lui de jocuri de noroc te-a înglodat în datorii?"

Atunci, maică-mea a zis că sunt un asshole. *De fapt, un* ass whole. *Mereu pronunța greșit cuvântul ăsta.*

Am încercat să mă rog de ea, dar a redevenit imediat aceeași mamă cu care eram obișnuit. A azvârlit șurubelnița după mine. M-a luat cu totul prin surprindere, fiindcă nici măcar nu ne certam în clipa aceea. N-am avut timp să mă feresc. M-a lovit deasupra ochiului stâng, în arcadă.

Mi-am dus mâna la cap și am văzut că sângeram.

Nu făcusem decât s-o rog să mă primească înapoi. Nu fusesem obraznic, nu o înjurasem. Pur și simplu venisem aici, îi reparasem clanța și încercasem să port o conversație rațională cu ea, dar uite că mă alesesem cu capul spart.

Îmi aduc aminte că mă zgâiam la degetele mele pline de sânge și îmi ziceam: „Nu Tim mi-a făcut asta. Mama a făcut-o".

Pentru o lungă perioadă, îl învinuisem pe Tim pentru tot ce mergea prost în casa noastră, dar, de fapt, toate lucrurile care erau în neregulă în familia mea porneau de la maică-mea. Tim doar amplifica un mediu de viață care era deja oribil.

Atunci mi-am spus că aș prefera să mor decât să mă mut înapoi cu ea. Până în acel moment, încă ținusem la ea. Într-un fel, apreciasem faptul că mă ajutase să supraviețuiesc în copilărie. Dar nu-i acesta lucrul elementar pe care ar trebui să-l facă un părinte atunci când hotărăște să aducă un copil pe lume?

Mi-am dat seama că fusesem prea îngăduitor cu ea. Justificasem mereu lipsa unei legături emoționale între noi doi prin faptul că mă crescuse singură. Și totuși, multe mame singure și care au un job reușesc să întrețină o legătură emoțională cu propriul copil. Mame care iau apărarea copilului atunci când acesta e maltratat. Mame care nu s-ar face că nu văd atunci când fiul lor de treisprezece ani este pedepsit și se alege cu un ochi învinețit și cu o buză spartă. Mame care nu le-ar permite propriului soț să-și alunge de acasă copiii, când nici măcar n-au terminat școala. Mame care n-ar azvârli șurubelnițe în capul propriului fiu.

Deși înțelesesem că e o persoană total lipsită de afecțiune și de omenie, am făcut o ultimă încercare de a-i stoarce un strop de bunătate.

„Înainte să plec, măcar pot să-mi iau lucrurile?"

„Nu mai ai nimic aici", mi-a răspuns. „Aveam nevoie de spațiu."

După aceea, n-am mai putut s-o privesc în față. Părea că nu-și dorise decât să mă șteargă complet din viața ei. Prin urmare, mi-am jurat c-o s-o ajut să se descotorosească definitiv de mine.

Când am ieșit pe ușa din față, din arcada mea picura sânge.

Nici nu-ți pot descrie cum a fost restul acelei zile. Mă simțeam incredibil de nedorit, de neiubit, de singur. Nu aveam nimic și pe nimeni. Fără bani, fără lucruri personale, fără familie.

Nu-mi rămăsese decât o rană.

Când suntem tineri, e ușor să ni se inducă anumite idei. Iar când lumea din jurul tău — care se presupune că ar trebui să țină la tine — îți zice, ani și ani la rând, că ești un nimic, începi s-o crezi. Încetul cu încetul, devii un nimic.

Dar apoi te-am întâlnit pe tine, Lily. Chiar dacă eram un nimic, tu te-ai uitat la mine și, cumva, ai văzut ceva ce eu nu vedeam. Ai fost primul om din viața mea care era interesat de cine eram eu ca om. Nimeni nu-mi pusese întrebări despre mine însumi așa cum ai făcut tu. La câteva luni după ce ne-am cunoscut, nu mai aveam impresia că sunt un nimic. Datorită ție, mă simțeam interesant și unic. Prietenia ta mi-a dat valoare.

Îți mulțumesc! Chiar dacă întâlnirea asta n-o să ducă nicăieri și chiar dacă va fi ultima oară când ne vedem, îți voi fi recunoscător pentru totdeauna fiindcă ai văzut în mine ceva ce propria mamă nu a văzut.

Lily, ești persoana mea preferată. Iar acum știi de ce.

—Atlas

Lacrimile mă gâtuie. Nu pot rosti niciun cuvânt. Pun telefonul lui Atlas în poală și-mi șterg ochii. Ce păcat că Atlas conduce! Dacă în clipa asta n-am fi în mișcare, l-aș cuprinde în brațe și l-aș strânge mai tare decât a fost îmbrățișat vreodată. Probabil că l-aș săruta și l-aș trage după mine, pe bancheta din spate. Nimeni nu mi-a spus vreodată ceva atât de trist, dar într-un mod atât de înduioșător.

Atlas întinde mâna. Ia telefonul și îl pune la loc în suportul pentru pahar. Apoi își împletește degetele cu ale mele și le strânge. Nu-și desprinde ochii de șosea. Gestul lui îmi descătușează ceva în piept. Îmi pun cealaltă palmă deasupra mâinii lui. Faptul că îl țin așa îmi aduce aminte de călătoriile noastre cu autobuzul școlii, demult, când stăteam tăcuți, triști și înfrigurați, agățați unul de celălalt.

Eu mă uit pe geam, iar Atlas e atent la șosea. Tot restul drumului spre oraș, nu scoatem o vorbă.

• • •

Ne oprim la un restaurant fast-food, la vreo doi kilometri distanță de florăria mea. Ne luăm burgeri. Atlas știe că nu vreau ca Emerson să stea trează după ora ei de culcare, așa că mâncăm în parcarea florăriei. După ce ne-am cumpărat de mâncare, conversația noastră a avut subiecte mult mai relaxate. Realizez că nu mă mai simt așa de umilită fiindcă am adormit la întâlnire. Faptul că Atlas s-a deschis față de mine și și-a expus o latură atât de vulnerabilă a apăsat butonul de resetare; apoi întâlnirea noastră a decurs bine.

Discutăm despre locurile unde am călătorit. Bineînțeles că mă întrece la capitolul ăsta, dat fiind că a făcut parte din

Infanteria Marină. A călătorit în cinci țări, iar eu am fost doar în Canada.

— N-ai fost niciodată în Mexic? se interesează el.

— Nu.

Mă șterg la gură cu un șervețel.

— Tu și Ryle n-ați fost în luna de miere?

Ah! Urăsc să-i aud numele în toiul întâlnirii mele cu Atlas.

— Nu. Am fugit în Las Vegas să ne căsătorim. N-am avut timp de lună de miere.

Atlas soarbe din sucul lui. Când mă privește, ochii îi sunt pătrunzători. Parcă speră să-mi citească pe chip gândurile cărora nu le dau glas.

— Ai fi vrut să organizați o nuntă? mă întreabă.

Dau din umeri.

— N-am idee. Știam că Ryle nu voia să se însoare deloc, deci, când mi-a zis că ar trebui să ne căsătorim în Vegas, mi s-a părut că-i o ocazie de care s-ar putea să nu mai am parte. Probabil am considerat că o nuntă la repezeală e de preferat, decât să nu mă mărit cu el deloc.

— Dac-o să te recăsătorești vreodată, crezi c-o să procedezi altfel?

Izbucnesc în râs și dau din cap.

— Categoric! Vreau tot pachetul: flori, domnișoare de onoare și așa mai departe.

După ce bag un cartof prăjit în gură, continui:

— Și jurăminte de nuntă romantice, plus o lună de miere ultraromantică.

— Și unde ți-ar plăcea să călătorești în luna de miere?

— La Paris, la Roma, la Londra. Nu vreau să lâncezesc pe o plajă, la soare. Vreau să văd toate locurile romantice din

Europa, să fac dragoste în fiecare oraș și să fac o poză în fața Turnului Eiffel, în timp ce eu și soțul meu ne sărutăm. Vreau să mănânc croasanți și să ne ținem de mână în tren.

Pun cutia cu cartofi prăjiți — acum golită — în sacul din plastic, pentru gunoi.

— Dar tu unde vrei să te duci în luna de miere? îl întreb.

Atlas se întinde și mă ia de mână. Nu răspunde. Pur și simplu îmi zâmbește și îmi strânge degetele, de parcă dorința lui e secretă și e prea devreme să mi-o dezvăluie.

Să ne ținem de mână mi se pare cel mai firesc lucru din lume. Când eram adolescenți, făceam asta foarte des. Iar acum să stau cu el în aceeași mașină, *fără* să ne ținem de mână mi se pare mai ciudat decât atunci când degetele noastre se întrepătrund.

În ciuda pățaniei cu somnul în mașină, toată seara asta a fost plăcută. M-am simțit în largul meu. Să fiu aproape de Atlas mi-e ca o doua natură. Cu un deget, îi mângâi încheietura.

— Trebuie să plec.

— Știu, îmi zice Atlas, frecându-și degetul mare de al meu.

Când telefonul lui scoate un sunet, se întinde și citește mesajul primit. Oftează. Felul în care își lasă telefonul să cadă în suportul pentru pahar îmi dă de înțeles că expeditorul mesajului l-a iritat.

— S-a întâmplat ceva?

Atlas încearcă să-mi zâmbească, dar în zadar. Nu mă poate păcăli. O știe și el. Își ferește privirea și se uită la degetele noastre întrepătrunse. Îmi întoarce mâna în sus și începe să urmărească liniile din palma mea. Mă simt de parcă degetul lui e un paratrăsnet: îmi trimite un fior electric prin tot corpul.

— Săptămâna trecută m-a sunat maică-mea.

Mărturisirea asta mă ia prin surprindere.

— Ce voia?

— Nu știu. I-am închis înainte s-apuce să-mi zică. Oricum, sunt sigur că are nevoie de bani.

Nu știu ce să-i spun. Firește, e greu să n-ai nicio veste de la propria mamă de cincisprezece ani, iar apoi ea să te caute pentru că are nevoie de ceva. Mă face să mă simt recunoscătoare că mama joacă un rol atât de important în viața mea.

— N-am vrut să-ți spun asta, Lily. E complicat. Ar trebui să păstrăm câteva subiecte de conversație și pentru viitoarea întâlnire.

Îmi surâde. Pe loc, atmosfera dintre noi se înseninează. E de necrezut felul în care zâmbetul lui îmi influențează emoțiile.

— Vino! Te conduc până la mașina ta.

Pufnesc în râs; mașina mea e un metru mai încolo. Însă Atlas se grăbește să ajungă la portiera din dreptul meu, o deschide și mă ajută să cobor. Pe urmă, dintr-un pas, ajungem lângă mașina mea.

— Ce plimbare distractivă! îl tachinez eu.

Îmi aruncă un zâmbet scurt. Habar n-am dacă a vrut să fie seducător, dar simt că tot trupul mi-e cald, în ciuda vremii reci. Atlas se uită peste umărul meu și schițează un gest spre mașina mea.

— Mai ai și alte jurnale acolo?

— L-am luat doar pe ăsta.

— Ce păcat! glumește Atlas.

Își sprijină un umăr de caroseria mașinii, iar eu îi imit poziția. Stăm față-n față.

Habar n-am dacă suntem cât pe ce să ne sărutăm. Nu m-ar deranja, însă, pe de altă parte, adineauri am mâncat un burger cu ceapă, iar înainte de asta am dormit mai mult de-o oră, deci mă-ndoiesc că ar trebui să fac asta.

— Pot s-o iau de la capăt?

— Cu ce anume?

— Cu întâlnirea asta. Aș vrea să fiu trează la următoarea.

Atlas râde. Apoi, deodată, râsul i se risipește. Se uită lung la mine.

— Uitasem cât de distractiv e să fiu în preajma ta, Lily.

Cuvintele lui mă nedumeresc. N-aș caracteriza drept „distractivă" perioada pe care am petrecut-o împreună, demult. În cel mai bun caz, a fost tristă.

— Crezi c-a fost distractiv?

Ridică din umeri.

— Da, a fost cea mai neagră etapă din viața mea, recunoaște Atlas. Dar amintirile pe care le am cu tine sunt și acum printre preferatele mele.

Complimentul lui mă face să roșesc. Mă bucur că afară e întuneric, fiindcă nu-mi vede obrajii încinși.

Are dreptate. Pe atunci, amândoi treceam printr-o fază deprimantă din viața noastră, și totuși timpul pe care l-am petrecut cu el mi se pare cel mai frumos din adolescența mea. Până la urmă, cuvântul *distractiv* chiar i se potrivește perfect. Dacă am reușit să ne distrăm împreună, deși ne confruntam cu o perioadă așa de urâtă, mă întreb cum ne-am simți când am trece prin cea mai frumoasă perioadă.

E exact opusul a ceea ce am gândit despre Ryle, săptămâna trecută. Eu și Atlas am ajuns pe fundul prăpastiei, și totuși s-a purtat minunat cu mine și foarte respectuos. Însă bărbatul pe

care l-am ales de soț și-a bătut joc de mine așa cum nimeni nu merită să fie batjocorit... și în tot acel timp, eu și Ryle ne aflam într-o etapă bună din viața noastră.

Îi sunt recunoscătoare lui Atlas, deoarece acum îi apreciez pe ceilalți bărbați în funcție de standardul pe care l-a impus el. Încă de la început, ar fi trebuit să-l compar pe Ryle cu Atlas.

Deodată, o rafală de vânt suflă printre noi. Ar putea fi scuza perfectă pentru ca Atlas să mă tragă lângă el, însă nu o face. În schimb, tăcerea se așterne între noi, până când rămân doar două opțiuni: ori ne sărutăm, ori ne luăm rămas-bun.

Atlas dă la o parte o șuviță de pe fruntea mea.

— Deocamdată n-o să te sărut.

Sper că dezamăgirea mea nu e vizibilă, însă știu că se vede cu ochiul liber. Aproape că mă dezumflu în fața lui, ca un balon.

— Așa mă pedepsești pentru că am adormit?

— Bineînțeles că nu. Pur și simplu mă simt inferior acum, după ce am citit cum ne-ai descris primul sărut.

Încep să râd.

— Inferior față de *cine*? Față de tine însuți?

— Da. Văzut prin ochii tăi, adolescentul Atlas era fermecător.

— Și adultul Atlas e fermecător.

Scoate un geamăt agasat, ca și cum ar vrea să se răzgândească privitor la sărut. Cu o mișcare fluidă, se desprinde de caroseria mașinii, apoi se apropie până când stă chiar în fața mea. Îmi lipesc spatele de portieră și ridic privirea spre el. Sper c-o să mă sărute așa de apăsat, încât o să-mi taie răsuflarea.

Însă Atlas îmi zice:

— În plus, m-ai rugat s-o luăm încet, deci...

Fir-ar să fie! Are dreptate. Dacă-mi aduc bine aminte, i-am spus că vreau s-o luăm *foarte* încet. *Îmi vine să-mi trag palme.*

Atlas se apleacă. Închid ochii. Îi simt respirația pe obrazul meu drept. Mă sărută iute pe tâmplă.

— Noapte bună, Lily!

— OK.

OK? De ce naiba am zis asta? Sunt foarte fâstâcită.

Atlas râde, iar eu deschid ochii. Se îndepărtează de mine. Înainte de a pleca, își sprijină un braț de capota mașinii lui și-mi spune:

— Sper să dormi bine în seara asta.

Îi răspund cu un gest aprobator, însă n-am idee dacă voi putea dormi. Mă simt de parcă fiecare strop de cafea pe care l-am băut astăzi își face efectul acum, dintr-odată. Nu voi reuși să adorm după întâlnirea asta. O să mă tot gândesc la scrisoarea pe care mi-a dat-o s-o citesc. Iar când nu mă voi gândi la scrisoare, o să derulez în minte, iar și iar, primul nostru sărut, întrebându-mă ce voi simți atunci când mă va săruta din nou.

• • •

Tu doar înoată, înoată, înoată...

Când deschid ușa apartamentului, replicile bine-cunoscute ale filmului *În căutarea lui Nemo* se aud dinspre livingul Allysei și al lui Marshall.

Trec prin dreptul bucătăriei. Marshall stă în fața frigiderului, cu ambele uși larg deschise. Mă salută cu un gest din cap, iar eu îi fac cu mâna, dar nu stau să fac conversație, fiindcă de-abia aștept s-o îmbrățișez pe Emerson.

Intrând în living, sunt şocată să-l văd pe Ryle pe canapea. Nu mi-a spus că nu e de serviciu în seara asta. Emerson doarme pe pieptul lui. N-o văd nicăieri pe Allysa.

— Bună!

Ryle nu ridică privirea şi nici nu mă salută. Dar nici nu-i nevoie să se uite la mine ca să-mi dau seama că îl supără ceva. Maxilarele încordate îl dau mereu de gol: e furios. Aş vrea s-o iau în braţe pe Emerson, dar doarme liniştită. O las în braţele lui Ryle.

— De când doarme?

În continuare, Ryle se uită la ecranul televizorului. Şi-a aşezat o mână pe spatele lui Emmy, cu un gest protector, iar cu cealaltă îşi sprijină ceafa.

— De când a început filmul, îmi zice.

Mă uit la televizor. Recunosc scena. Deci a trecut cam o oră de la începutul filmului.

În cele din urmă, Allysa intră în living, înseninând atmosfera.

— Bună, Lily! Îmi pare rău că Emmy a adormit. Ne-am străduit s-o ţinem trează.

Pentru câteva clipe, eu şi Allysa schimbăm o privire. În tăcere, îşi cere iertare pentru prezenţa lui Ryle. Tot în tăcere, îi zic să nu-şi facă probleme. La urma urmei, era şi Ryle sunt fraţi. Nu pot avea pretenţia ca fostul meu soţ să nu treacă pe aici, când ştie că soră-sa stă cu fiica lui.

Ryla face un gest către Allysa.

— Te rog, vrei s-o pui pe Emerson în pătuţul ei? Trebuie să vorbesc cu Lily.

Tonul lui dur ne alarmează şi pe mine, şi pe Allysa. Schimbăm iar o privire, în vreme ce prietena mea o ia pe Emmy de la pieptul lui Ryle. Tânjesc tot mai mult s-o iau în braţe.

Ryle se ridică de pe canapea. Pentru prima oară de când am intrat în cameră, se uită în ochii mei. Mă cântărește din cap până-n picioare. Observă ținuta mea și faptul că port tocuri. Înghite în sec. Face un gest spre tavan. Vrea să vorbim pe terasa de pe acoperiș.

Indiferent care va fi subiectul conversației, se pare că Ryle vrea intimitate deplină.

Iese din apartament. Mă uit spre Allysa, căutând îndrumare. Îndată ce Ryle se îndepărtează destul încât să nu ne poate auzi, îmi spune:

— I-am zis că în seara asta trebuie să te duci la un eveniment.

— Mulțumesc că m-ai acoperit!

Allysa a jurat că n-o să-i sufle niciun cuvânt lui Ryle despre întâlnirea mea. Dar, dacă nu știe că m-am văzut cu un bărbat, nu-mi dau seama de ce e așa de furios.

— De ce e supărat?

Allysa dă din umeri.

— Habar n-am. Acum o oră, când a venit la noi, părea să fie OK.

Eu știu mai bine decât oricine că Ryle poate părea OK într-o clipă, iar în următoarea poate s-o ia razna. Însă de obicei știu ce anume îi stârnește crizele de furie.

Oare a aflat că am ieșit la o întâlnire? *Oare știe că am fost cu Atlas?*

Odată ajunsă pe acoperiș, îl văd pe Ryle. Se sprijină de balustradă, privind în jos. De neliniște, stomacul mi s-a strâns ghem. În vreme ce mă apropii de el, tocurile mele țăcăne pe podea.

Ryle îmi aruncă o privire scurtă.

— Arăți... *drăguț.*

O spune pe un ton care îi face replica să aducă mai degrabă cu o insultă decât cu un compliment. Sau poate că interpretez greșit, din cauza sentimentului de vină.

— Mulțumesc!

Mă sprijin de balustradă și aștept să-mi spună ce anume l-a supărat.

— Te-ai întors de la o întâlnire? cere să știe.

— Am fost la un eveniment.

Marșez pe minciuna Allysei. N-are niciun rost să fiu sinceră cu el. E prea devreme să știu dacă eu și Atlas vom avea o relație. În plus, adevărul l-ar înfuria și mai tare pe Ryle. Îmi sprijin spatele de balustradă. Îmi încrucișez brațele la piept și întreb:

— Ce s-a întâmplat, Ryle?

Îmi răspunde abia după câteva secunde.

— Până-n seara asta, nu m-am uitat niciodată la filmul ăla animat.

Încearcă să facă conversație de complezență sau chiar l-a deranjat ceva? Discuția asta mă bagă în ceață.

Dar apoi îmi pică fisa.

Jur că uneori pot fi o mare idioată. *Bineînțeles că e supărat.* Mai demult, mi-a citit toate jurnalele. După ce a aflat tot ce am scris despre *În căutarea lui Nemo*, știe cât de mult înseamnă filmul ăsta pentru mine. Dar acum, când l-a văzut în sfârșit, a pus totul cap la cap.

Ryle se răsucește spre mine. Chipul lui are o expresie ca și cum se simte trădat.

— Ai botezat-o *Dory* pe fiica noastră? mă ia el la rost, făcând un pas mai aproape. Ai ales al doilea prenume al fiicei mele ca să-ți amintească de legătura ta cu *bărbatul ăla*?

Imediat, îmi simt pulsul zvâcnind în tâmple. *Bărbatul ăla*. Îmi desprind ochii dintr-ai lui și încerc să găsesc cuvintele potrivite. Când am ales ca al doilea prenume al lui Emerson să fie Dory, n-am făcut-o pentru Atlas. Filmul ăla avea o anumită importanță pentru mine încă dinainte ca Atlas să apară în peisaj. Însă poate c-ar fi fost bine să mă gândesc de două ori înainte de-a alege prenumele ăsta.

Îmi dreg glasul, făcând loc pentru adevăr.

— Am ales prenumele pentru că personajul Dory m-a inspirat atunci când eram mică. Decizia mea n-are nicio legătură cu altcineva.

Ryle scoate un hohot exasperat, care dă de înțeles că se simte foarte dezamăgit.

— Lily, ești culmea!

Aș vrea să-l contrazic, să-mi pledez cauza, dar încep să mă neliniștesc. Atitudinea lui reînvie frica pe care mi-o stârnea altădată. Încerc să dezamorsez situația bătând în retragere.

Îl anunț:

— Mă duc acasă.

Mă îndrept spre scări, dar Ryle e mai iute decât mine. Mi-o ia înainte și, dintr-odată, pășește între mine și ușa care dă spre scări. Speriată, fac un pas în spate. Bag o mână în buzunar, căutând telefonul. Poate că voi avea nevoie să chem pe cineva, ca să intervină între noi.

— O să-i schimbăm al doilea prenume, declară Ryle.

Îi răspund cu voce fermă și egală:

— Am botezat-o Emerson după fratele tău. Asta-i legătura pe care o ai tu cu numele ei. Al doilea prenume este legătura *mea* cu Emmy. Așa e cinstit. Prea despici firul în patru.

Dau să pășesc pe lângă el, însă corpul lui se mișcă odată cu al meu.

Privesc în spate, calculând distanța care mă desparte de balustradă. Nu cred că Ryle ar fi în stare să mă arunce peste ea, dar, dacă stau să mă gândesc, n-am crezut nici că ar fi capabil să mă azvârle pe scări.

— El știe? întreabă Ryle.

Nu e nevoie să pronunțe numele lui Atlas. Știu foarte bine la cine se referă. Mă cuprinde vinovăția. Cred că fostul meu soț își dă seama de asta.

Atlas știe că pe Emerson o mai cheamă și Dory. M-am asigurat că-i spun. Dar, sincer vorbind, nu am făcut-o de dragul lui Atlas. Am făcut-o pentru *mine*. Dory era personajul meu preferat încă dinainte să știu că Atlas Corrigan există. O admiram pentru că era puternică. Și sper ca, mai presus de toate, puterea lăuntrică să fie trăsătura pe care fiica mea o va dezvolta.

Reacția lui Ryle îmi stârnește dorința de a-mi cere scuze pentru că *În căutarea lui Nemo* are semnificație atât pentru Atlas, cât și pentru mine, iar eu o știam atunci când am alergat în urma lui Atlas, pe stradă, ca să-i zic de al doilea prenume al lui Emerson.

Poate că Ryle are dreptul de a fi furios.

Dar aici e adevărata problemă: Ryle are dreptul să se înfurie, însă asta nu înseamnă că eu merit tot ce vine la pachet cu furia lui. Observ că am căzut iar în capcană: uit că nimic din

ce-aș putea face nu merită reacțiile violente pe care Ryle le-a avut în trecut.

Nu sunt perfectă, însă nu merit să mă tem pentru viața mea ori de câte ori fac o greșeală. Poate că alegerea acelui prenume a fost o greșeală despre care trebuie să discutăm mai pe îndelete, dar nu mă simt în siguranță purtând o astfel de conversație pe un acoperiș, cu Ryle, fără martori.

— Mă sperii. Te rog, putem coborî?

Imediat, Ryle își schimbă complet atitudinea.

— Ei, hai, Lily!

Se îndepărtează de ușă, pe urmă se duce în capătul opus al terasei.

— Pur și simplu ne certăm. Lumea se mai și ceartă, ce *Dumnezeu*!

Îmi întoarce spatele.

Uite c-a apărut și manipularea, negarea. Cu toate că am toate motivele să mă tem, Ryle ar vrea să simt că e deplasat faptul că mi-e frică de el. Mă uit la el, întrebându-mă dacă cearta s-a terminat sau dacă mai are ceva de adăugat. Vreau să încheiem odată. Deschid ușa care dă spre scară.

— Lily, așteaptă!

Mă opresc. Vocea lui e mult mai calmă. Poate că în seara asta e capabil să ducă o discuție în contradictoriu, în loc să explodeze. Se apropie iar de mine, cu o expresie plină de suferință.

— Iartă-mă, Lily! Știi ce simt față de orice are legătură cu el.

Știu cât se poate de bine; tocmai de asta m-am frământat atât de mult la gândul că Atlas ar putea face parte din nou din viața mea. Simpla idee că voi fi nevoită să-l pun pe fostul meu soț față-n față cu această informație e de-ajuns ca să mi se facă rău. Mai ales acum.

Ryle continuă:

— M-a deranjat gândul că e posibil să fi ales al doilea prenume al fiicei noastre anume ca să mă rănești. Nu poți avea pretenția să nu fiu afectat de așa ceva.

Mă sprijin de perete și-mi încrucișez brațele la piept.

— N-a avut nicio legătură nici cu tine, nici cu Atlas. Îți jur.

Numele vechiului meu prieten din adolescență pare să plutească în aer aidoma unui lucru tangibil, pe care Ryle poate să-l lovească.

Dă aprobator din cap, cu o expresie mohorâtă. Totuși, am senzația că a acceptat răspunsul meu. Ca să fiu cinstită, n-am idee dacă ar trebui să-l accepte. Poate că, la nivel subconștient, am ales prenumele *Dory* tocmai ca să-l rănesc. Nici măcar eu nu mai știu care-i adevărul. Furia lui mă face să-mi pun intențiile la îndoială.

Toate astea îmi sunt dezgustător de familiare.

Pentru un timp, tăcem amândoi. Vreau să mă duc la Emerson, dar se pare că Ryle mai are ceva de spus. Se apropie mai mult de mine. Își sprijină palma de perete, în dreptul capului meu. Mă simt ușurată că furia i s-a risipit, însă nu-mi place expresia din ochii lui. Nu e prima dată când mă privește așa după ce ne-am despărțit.

Schimbarea lui de atitudine mă face să mă încordez toată. Se mai apropie câțiva centimetri — da, e *prea* aproape — și își apleacă fruntea spre mine.

Îmi vorbește aproape în șoaptă.

— Lily, ce facem *noi* aici?

Nu-i dau niciun răspuns pentru că nu știu de ce a pus întrebarea. Pur și simplu purtăm o discuție. Una pe care el a început-o.

Întinde o mână și îmi atinge gulerul salopetei, care se ițește de sub haină. Ryle oftează, iar răsuflarea lui îmi agită firele de păr.

— Totul ar fi atât de ușor dacă noi am...

Se oprește. Poate că încearcă să găsească vorbele potrivite. Cele pe care nu vreau să le aud.

Nu vreau să-l las să-și încheie ideea.

— Încetează, Ryle!

Nu adaugă nimic, însă nici nu se îndepărtează de mine. De fapt, mă tem c-o să se tragă și mai aproape. Nimic din ce-am făcut până acum nu i-a dat de înțeles că e OK să-mi facă avansuri. Nu fac nimic care să-i dea speranța că între noi doi ar putea exista altceva decât o relație civilizată, de coparentaj. M-am săturat să-mi tot pună limitele la încercare și să-mi încalce voința.

— Și dacă m-am schimbat? mă întreabă. Dacă m-am schimbat *pe bune*?

În ochii lui văd un amestec de sinceritate și suferință.

Replica asta nu mă mișcă *absolut deloc*.

— Nu-mi pasă dacă te-ai schimbat, Ryle. Sper să te fi schimbat *cu adevărat*, dar nu e treaba mea să pun teoria asta la încercare.

Cuvintele mele îl lovesc în plin. Îmi dau seama că se abține să-mi trântească o replică răutăcioasă. Știe că, în clipa asta, n-ar fi bine s-o facă. Tace, își ferește privirea și se îndepărtează. Pufnind frustrat, se îndreaptă spre scări. Sper că se duce în apartamentul lui. Trântește ușa în urmă.

Din motive evidente, nu îl urmez imediat. Am nevoie să stau puțin singură. Am nevoie să meditez la cele petrecute adineauri.

Nu e prima dată când mă întreabă ce facem noi doi, de parcă divorțul nostru e un joc pe care eu îl conduc. Uneori

îmi pune întrebarea așa, în treacăt, alteori mi-o scrie într-un mesaj. Câteodată o zice ca pe o glumă. Ori de câte ori Ryle face aluzie la faptul că divorțul nostru e o prostie, îmi dau seama că e o tactică de manipulare. Crede că, dacă se poartă ca și cum divorțul nostru e prostesc, în cele din urmă o să-i dau dreptate și-o să-l primesc înapoi.

Viața lui ar fi mai ușoară dacă l-aș primi. Poate același lucru ar fi valabil și pentru viața Allysei și a lui Marshall, fiindcă, dacă ne-am împăca, n-ar mai trebui să-și facă griji cu privire la divorț și la relația lor cu Ryle.

Dar viața *mea* nu ar fi mai ușoară dacă ne-am împăca. Nu e nimic ușor atunci când te temi pentru propria siguranță de fiecare dată când greșești.

Nici viața lui *Emerson* nu ar fi mai ușoară. Am fost și eu în locul ei. Nu e deloc simplu să locuiești într-o casă în care se petrec asemenea lucruri.

Vreau să aștept să-mi treacă supărarea înainte să mă întorc în apartamentul Allysei, dar supărarea nu trece. Pur și simplu crește cu fiecare treaptă pe care o cobor. Am impresia că reacția mea la discuția de adineauri e disproporționată; sau poate că așa m-am învățat să cred când sunt în preajma lui Ryle. Poate că-i o combinație între ce s-a întâmplat pe acoperiș și lipsa mea de somn. Poate că mă simt așa inclusiv fiindcă aproape c-am stricat întâlnirea cu Atlas. Când ajung la ușa Allysei, emoțiile mă copleșesc.

Am nevoie de puțin timp ca să mă adun, înainte de a fi în preajma fiicei mele. Mă așez pe podeaua culoarului și izbucnesc în plâns. Nu-mi place să bocesc în public. Din păcate, mi se întâmplă destul de des. Mă trezesc de multe ori că mă simt copleșită. Nu-i de mirare: să divorțezi e copleșitor; să fii mamă

singură e copleșitor; la fel e să administrezi propria afacere și să ai de-a face cu un fost soț care încă îți stârnește teamă.

Pe deasupra, când Ryle spune ceva care sugerează că divorțul a fost o greșeală, în sufletul meu apare o frântură de teamă. Din când în când, și eu mă întreb dacă viața mea ar mai fi la fel de complicată dacă încă aș avea un soț cu care să împart munca de-a crește un copil. Alteori, mă întreb dacă nu cumva exagerez fiindcă nu o las pe Emmy să stea cu tatăl ei peste noapte. Din păcate, relațiile și înțelegerile asupra custodiei nu vin la pachet cu un manual de instrucțiuni.

Habar n-am dacă fiecare decizie de-a mea este corectă, însă mă străduiesc. N-am nevoie să vină Ryle cu manipulări și să semene îndoială în inima mea.

Aș vrea să fiu acasă, pentru că m-aș duce imediat la cutia cu bijuterii și aș scoate de acolo lista cu motivele pentru care m-am despărțit de el. Ar trebui să-i fac o poză, ca să am lista în telefon. Cu siguranță, am subestimat cât de dificile și aiuritoare pot fi interacțiunile cu Ryle.

Oare cum reușesc să se smulgă din relațiile abuzive oamenii care nu se bucură de resursele pe care le am eu, de rețeaua de sprijin a unei familii și a prietenilor? Cum reușesc să-și păstreze forța lăuntrică în fiecare secundă a fiecărei zile? Probabil că e de ajuns un singur moment de slăbiciune, și fostul partener te poate convinge că ai luat o decizie greșită.

Orice persoană care și-a părăsit partenerul manipulator și abuziv și a reușit să nu se răzgândească ulterior merită o medalie, o statuie, poate chiar și un film cu *supereroi*.

E evident că societatea ține la mare cinste, de multă vreme, cu totul alți eroi decât ar fi cazul. Sunt convinsă că e nevoie de

mai puțină forță ca să ridici o clădire de la pământ decât să părăsești definitiv o relație presărată de abuzuri.

Plâng deja de câteva minute când aud ușa Allysei deschizându-se. Privesc în sus și-l văd pe Marshall. Duce doi saci plini cu gunoi. Când mă vede așezată pe jos, încremenește.

— Ah..., îngaimă el.

Ochii lui fug încolo și-ncoace, de parcă speră să găsească pe altcineva care să mă ajute. N-am nevoie de ajutor. Pur și simplu vreau câteva clipe de răgaz, ca să-mi revin.

Marshall pune sacii de gunoi pe podea și vine la mine. Se așază și el pe podeaua culoarului, față în față cu mine. Își întinde picioarele. Își scarpină un genunchi, cu o expresie de jenă.

— Nu prea știu ce să zic. Nu-s bun la chestii de-astea.

Stânjeneala lui mă face să râd printre lacrimi.

— N-am nimic. Uneori, când mă cert cu Ryle, simt nevoia să plâng.

Marshall își îndoaie un picior, ca și cum se pregătește să se ridice și să se ducă după Ryle.

— Te-a lovit?

— Nu. A fost destul de calm.

Marshall se așază iar pe podea. Poate pentru că el e cel care are nenorocul de-a fi aici, cu mine, îi împărtășesc toate gândurile mele.

— Cred că tocmai aici e problema: de data asta, Ryle chiar avea *dreptul* să fie supărat pe mine, și totuși s-a purtat destul de calm. Există ocazii când, chiar dacă ne certăm, situația nu degenerează. Și atunci încep să mă întreb dacă nu cumva am reacționat exagerat când i-am intentat divorț. La modul rațional, știu că nu a fost o reacție exagerată. Și totuși,

Ryle are un fel de-a sădi în mine o sămânță de îndoială. Mă face să mă întreb dacă situația nu s-ar fi îmbunătățit dacă i-aș fi acordat mai mult timp să se schimbe.

Mă simt aiurea că mă descarc în fața lui Marshall. Nu-i corect față de el; Ryle e prietenul lui cel mai bun.

— Iartă-mă, Marshall! Nu-i problema ta.

— Allysa m-a înșelat.

Replica lui mă lasă năucă pentru câteva clipe.

— P-poftim?

— S-a întâmplat demult. Între timp, ne-am rezolvat problemele și ne-am împăcat, dar — al naibii să fiu! — m-a durut foarte tare. Mi-a frânt inima.

Clatin din cap, încercând să asimilez informația. Marshall continuă să vorbească:

— Relația noastră nu trecea printr-o fază bună. Eram la universități diferite, eram tineri și ne străduiam să întreținem o relație la distanță. De fapt, n-a fost cine știe ce dramă. Allysa era la o petrecere. Băuse prea mult și s-a sărutat cu un tip. Dar apoi, deodată, și-a adus aminte ce bărbat uimitor sunt. Însă când mi-a mărturisit ce-a făcut... În viața mea n-am fost mai furios ca atunci. Niciodată nu mă simțisem așa de rănit. Am vrut să mă răzbun, s-o înșel și eu, ca să știe cum e; am vrut să-i tai cauciucurile, să depășesc limita pe cardurile ei de credit și să-i dau foc la toate hainele. Dar, indiferent cât de furios am fost, atunci când stătea în fața mea nici măcar o secundă nu m-am gândit să-i fac rău fizic. Mai degrabă voiam s-o îmbrățișez și să plâng pe umărul ei.

Marshall mă privește cu sinceritate.

— Când mă gândesc că Ryle te-a lovit... mă înfurii. Mă înfurii fiindcă îl iubesc. Chiar îl iubesc. Încă din copilărie,

mi-a fost cel mai bun prieten. Nimic din ce-ai făcut sau din ce-ai face nu poate fi considerat o scuză pentru ca un bărbat să te lovească și să justifice treaba asta prin faptul că era nervos. Lily, să ții minte asta! Ai luat decizia corectă când ai încheiat relația. N-ar trebui să te simți niciodată vinovată din cauza asta. Ar trebui să fii mândră de tine.

Nu mi-am dat seama cât de mult mă apăsau toate astea. Cuvintele lui Marshall parcă mi-au ridicat o greutate uriașă de pe umeri. Cred c-aș fi în stare să plutesc.

Vorbele lui înseamnă foarte mult pentru mine. Am primit validare din partea unui om care-l iubește pe Ryle ca pe un frate, iar asta mi-a dat încredere, m-a făcut să mă simt bine.

— Marshall, n-ai dreptate. De fapt, te pricepi foarte bine la „chestii de-astea".

Marshall îmi zâmbește, apoi mă ajută să mă ridic. Se duce să ducă gunoiul, iar eu intru în apartamentul lor. Vreau să ajung la fiica mea și s-o strâng în brațe.

Capitolul treisprezece
Atlas

E incredibil cum poate o seară să se transforme dintr-un eveniment la care am sperat ani întregi c-o să se întâmple în ceva care m-am temut ani întregi c-o să se întâmple.

Dacă n-aș fi primit mesajul acela, în parcarea din fața florăriei lui Lily, mai mult ca sigur aș fi sărutat-o. Însă vreau ca primul sărut pe care-l împărtășim ca adulți să nu fie tulburat de nimic.

Mesajul era de la Darin. Mă anunța că maică-mea e la Bib's. Nu i-am spus lui Lily despre conținutul mesajului, fiindcă încă nu îi mărturisisem că Sutton încearcă să se întoarcă în viața mea. Și apoi, după ce i-am zis că mama m-a sunat, am regretat pe loc. Întâlnirea noastră decurgea atât de bine, iar eu riscam să stric totul.

Nu i-am răspuns lui Darin. N-am vrut să tulbur întâlnirea mea cu Lily. Însă nu i-am scris lui Darin nici măcar după ce eu și Lily ne-am luat rămas-bun și am plecat fiecare cu propria mașină. Am condus la întâmplare vreo jumătate de oră, gândindu-mă cum să procedez.

Văd că ține morțiș să discute cu mine, dar sper că maică-mea s-a plictisit să mă aștepte. Nu m-am grăbit deloc să ajung la

restaurant, însă acum am sosit la Bib's. Trebuie să înfrunt situația.

Parchez pe aleea din spate, așa încât să intru pe ușa din dos, în eventualitatea în care ea așteaptă în lobbyul restaurantului sau la o masă. Nu sunt sigur că m-ar recunoaște dacă ar da cu ochii de mine. Oricum, vreau avantajul de-a o lua pe nepregătite.

Darin observă când intru și vine imediat la mine.

— Ai primit mesajul meu?

Dau din cap și îmi scot haina.

— Da. E tot aici?

— Da, a insistat să aștepte. Am dus-o la masa opt.

— Mulțumesc.

Darin îmi aruncă o privire precaută.

— Poate că nu-i treaba mea, dar... aș putea jura că te-am auzit zicând că mama ta a murit.

Aproape că-mi vine să râd.

— N-am zis niciodată că-i *moartă*. Am zis că a dispărut. E o diferență.

— Vrei să-i zic că în seara asta nu mai vii la restaurant?

Probabil că Darin simte că se apropie o furtună.

— Nu-i nevoie. Presimt că n-o să plece decât după ce o să vorbesc cu ea.

Schițează un gest aprobator, apoi se întoarce în bucătărie, la blatul lui de lucru.

Mă bucur că Darin nu-mi pune alte întrebări, cu atât mai mult cu cât nu știu nici de ce a venit maică-mea aici și nici ce fel de persoană e în prezent. Probabil vrea bani. Aș fi în stare să-i dau bani, dacă așa n-aș mai fi nevoit să am de-a face cu ea niciodată, nici măcar la telefon.

Ar trebui să mă pregătesc, în caz că exact asta vrea. Intru în birou, scot un teanc de bancnote din seif, apoi ies pe ușile bucătăriei direct în sala de mese. Ezit o clipă înainte de a-mi îndrepta privirea spre masa opt.

Sunt ușurat să constat că stă cu spatele la mine.

Inspir adânc, ca să mă calmez, și mă îndrept spre ea. Nu vreau să fiu nevoit s-o îmbrățișez ori să mă prefac amabil. Prin urmare, imediat ce ochii noștri se întâlnesc, mă așez la masă, în fața ei.

Are aceeași expresie nepăsătoare dintotdeauna. Colțurile gurii lasă să se ghicească o ușoară încruntare, dar încruntarea asta a fost prezentă dintotdeauna. Maică-mea se încruntă permanent, chiar dacă doar lăuntric.

Pare îmbătrânită. Au trecut doar vreo treisprezece ani de când am văzut-o ultima oară, și cu toate astea ridurile de la colțurile ochilor și din jurul gurii o îmbătrânesc cu câteva decenii.

Mă scrutează pentru câteva clipe. Știu că arăt foarte diferit față de cum arătam în ziua când m-am întors acasă, rugând-o să mă primească înapoi. Nu dă niciun semn că e surprinsă de aspectul meu. Pare complet pasivă și indiferentă, de parcă eu ar trebui să vorbesc primul. Nu scot niciun cuvânt.

— Toate astea sunt ale tale? mă întreabă într-un sfârșit, gesticulând de jur împrejur.

Dau aprobator din cap.

— Uau!

Dacă ar asista altcineva la discuția asta, ar putea crede că maică-mea e impresionată. Dar nimeni n-o cunoaște la fel de bine ca mine. Exclamația asta se vrea a fi sarcastică, umilitoare. Ca și cum, în realitate, vrea să-mi zică: *Uau! Atlas, nu ești destul de deștept ca să ai așa ceva.*

— Câți bani îți trebuie?

Își dă ochii peste cap.

— N-am venit pentru bani.

— Și-atunci, ce vrei? Îți trebuie un rinichi? Poate o *inimă*?

Se lasă pe spate în scaun, cu mâinile în poală.

— Uitasem cât de dificil e să discut cu tine.

— În cazul ăsta, de ce mai încerci?

Mama mijește ochii. Îl cunoaște doar pe acel Atlas care se simțea intimidat de ea. Nu mai sunt intimidat de ea. Doar supărat și dezamăgit.

Pufnește, apoi își sprijină iar brațele de masă, unindu-și palmele. Îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Nu-l găsesc pe Josh. Speram că poate ai vorbit tu cu el.

Da, a trecut multă vreme de când n-am mai vorbit cu mama, dar nu-mi amintesc de nimeni pe nume Josh. *Cine dracu' e Josh? Vreun nou iubit de-al ei, despre care ar trebui să știu? Oare Sutton încă ia droguri?*

— Mereu fuge de-acasă, dar niciodată n-a fost plecat așa de mult timp. Cei de la școala lui mă amenință că, dacă Josh nu revine la școală, o să depună plângere la poliție împotriva mea[1].

Sunt total derutat.

— Cine e Josh?

Își dă capul pe spate, iritată că nu țin pasul.

— *Josh.* Fratele tău mai mic. A fugit iar de acasă.

Fratele... meu?

Am un frate?!

---

[1] În original, *to file truancy charges.* În SUA, părinții unui copil cu vârsta sub doisprezece ani pot primi pedepse penale dacă nu își îndeplinesc obligația de a-și trimite copilul la școală.

— Știai că părinții pot face închisoare dacă copiii lor lipsesc mult de la școală? Atlas, e posibil *să fiu închisă*.

— Am un *frate*?

— Când ai fugit de acasă, știai că sunt însărcinată.

Nu știam absolut deloc...

— Nu am fugit. M-ai dat afară.

Habar n-am de ce îi zic chestia asta; știe foarte bine care e adevărul. Pur și simplu încearcă să dea vina pe altcineva. Însă acum înțeleg de ce m-a dat afară atunci: așteptau un copil, iar în familia lor nu mai era loc pentru mine.

Ridic brațele și-mi împreunez palmele la ceafă. Sunt frustrat. Șocat. Pe urmă le las să cadă pe masă. Mă aplec spre maică-mea și cer lămuriri:

— Am un *frate*? Câți ani are? Cine-i tatăl? E fiul lui Tim?

— Are unsprezece ani. Da, Tim e tatăl lui, dar a plecat acum câțiva ani. Nici măcar nu știu unde locuiește.

Aștept ca informațiile astea năucitoare să mi se sedimenteze în minte. Mă așteptam să aud orice din partea ei; orice, numai *asta* nu. Am o mulțime de întrebări să-i pun, dar acum cel mai important este să ne dăm seama unde e puștiul.

— Când l-ai văzut ultima oară? mă interesez.

— Cam cu două săptămâni în urmă.

— Și l-ai declarat dispărut la poliție?

Maică-mea face o grimasă.

— Nu. Bineînțeles că nu. Josh n-a dispărut. Pur și simplu vrea să mă calce pe nervi.

Îmi masez tâmplele, ca să mă calmez și să nu ridic vocea. Încă nu pricep cum de m-a găsit și nici de ce are impresia că un copil de unsprezece ani vrea să-i dea o lecție. Acum, singura mea grijă e să-l găsesc.

— Te-ai mutat înapoi în Boston? A dispărut din Boston?

Maică-mea are o mutră nedumerită.

— Dacă m-am mutat înapoi?

Parcă vorbim limbi diferite.

— Te-ai mutat înapoi aici sau încă locuiești în Maine?

— O, Doamne! mormăie ea, încercând să-și amintească. M-am întors aici acum vreo zece ani, când Josh era bebeluș.

Adică locuiește aici de zece ani?

— Atlas, o să mă aresteze.

Fiul ei a dispărut de două săptămâni, iar pe ea o îngrijorează mai mult c-o să fie arestată decât soarta lui. *Unii oameni nu se schimbă niciodată.*

— Ce trebuie să fac? o întreb.

— Nu știu. Am sperat că Josh a luat legătura cu tine și că, poate, știi unde e. Dar dacă nici măcar n-ai știut de existența lui...

— De ce să ia legătura cu mine? Știe despre mine? Ce anume i-ai spus?

— În afară de numele tău, nu știe nimic. La urma urmei, n-ai fost niciodată prin preajmă.

Simt că adrenalina gonește prin mine așa de năvalnic, încât mă mir că în clipa asta încă stau la masă, în fața ei. Când mă aplec iar spre ea, tot corpul mi-e încordat.

— Stai să văd dac-am înțeles bine. Am un frate mai mic despre care n-am știut, iar el are impresia că nu-mi pasă de existența lui?

— Atlas, nu cred că se gândește prea mult la tine. Ai fost absent de când se știe.

Se înșală. Orice puști de vârsta lui s-ar gândi la fratele despre care crede că l-a abandonat. Sunt convins că Josh mă

urăște. La naiba! Probabil că el a fost cel care... *Rahat! Bineînțeles că el a fost!*

Asta explică foarte multe. Aș pune pariu pe ambele mele restaurante că el le-a vandalizat. De asta modul în care a scris greșit *asshole* îmi era așa de cunoscut. Puștiul are unsprezece ani; mai mult ca sigur e în stare să găsească pe Google informații despre restaurantele mele.

— Unde locuiești acum? o întreb.

Stânjenită, se foiește pe scaun.

— În ultimele luni, am stat la motelul Risemore. Încă n-am găsit o locuință de închiriat.

— Du-te înapoi la motel. Poate c-o să se întoarcă acolo.

— Nu-mi mai permit să stau acolo. Acum sunt între slujbe, așa că locuiesc acasă la un prieten pentru câteva zile.

Mă ridic și iau din buzunar teancul de bancnote scos din seif. Îl las să cadă pe masă, în fața ei.

— Zilele trecute m-ai sunat de pe mobilul tău?

Dă aprobator din cap și întinde mâna spre bani.

Îi zic:

— O să te sun dacă aflu ceva. Du-te înapoi la motel și încearcă să închiriezi aceeași cameră. Josh are nevoie să fii acolo, în caz că se întoarce.

Maică-mea dă iar din cap. Pentru prima oară, pare oarecum rușinată. O las să se confrunte cu propria rușine fără să-mi iau rămas-bun de la ea. Sper că simte măcar o frântură din cum m-a făcut ea să mă simt atâta amar de timp. Sper că se simte așa cum l-a făcut să se simtă pe fratele meu mai mic.

Nu-mi vine să cred! A născut, dar nu i-a trecut prin cap să-mi dea de știre?

Traversez bucătăria și ies pe ușa din spate. Pe alee nu e nimeni. Îmi iau un mic răgaz, ca să-mi revin. Nu cred c-am mai fost vreodată așa de șocat. Copilul ei e undeva în Boston, singur pe străzi, iar ea a așteptat două săptămâni înainte să ia măsuri?! În definitiv, de ce mă mai mir? Așa e ea. Așa a fost mereu.

Telefonul meu începe să sune. Sunt atât de nervos, că-mi vine să-l arunc în tomberon. Dar când văd că mă sună Lily, vrând să facem un apel video, mă stăpânesc.

Glisez degetul pe ecran. Sunt gata să-i zic că nu e cel mai potrivit moment pentru o discuție, însă apoi fața ei apare dinaintea mea. Deodată, mi se pare un moment foarte potrivit să stăm de vorbă. Chiar dacă a trecut abia o oră de când ne-am văzut față în față, mă simt ușurat că m-a sunat. Aș da orice ca să pot trece prin ecran și să ajung la ea, ca s-o îmbrățișez.

— Bună!

Încerc să vorbesc pe un ton normal, însă vocea mea are un fel de duritate care se face simțită. Iar Lily își dă seama de asta. O văd în expresia ei plină de îngrijorare.

— Ești bine, Atlas?

Dau aprobator din cap.

— După ce m-am întors la muncă, situația a cam luat-o razna. Dar sunt bine.

Îmi oferă un zâmbet trist.

— Mda, și la mine s-a întâmplat la fel.

La început nu mi-am dat seama. Acum văd: pare că a plâns. Ochii ei sunt strălucitori și puțin umflați.

— Dar *tu* te simți bine? întreb.

Încă un zâmbet forțat din partea ei.

— O să mă simt bine. Am vrut doar să-ți mulțumesc, înainte să mă duc la culcare.

Nu-mi place deloc că în clipa asta nu e lângă mine și că e tristă. Îmi aduce aminte prea mult de toate dățile când am văzut-o tristă, în adolescența noastră. Cel puțin atunci eram aproape de ea și puteam s-o îmbrățișez. *Poate că încă mai pot.*

— O îmbrățișare ți-ar fi de ajutor?

— Evident! O să-mi revin după ce dorm. Vorbim mâine, OK?

Habar n-am ce s-a întâmplat între sfârșitul întâlnirii noastre și apelul ăsta, dar mi-e clar că Lily pare înfrântă. Îmi oglindește foarte mult starea mea interioară.

— Durează doar două secunde să te îmbrățișez. În plus, o să dormi mult mai bine. O să mă întorc la restaurant cât ai clipi. Dă-mi adresa!

Un surâs mic străbate prin tristețea ei.

— Adică o să conduci șapte kilometri doar ca să mă îmbrățișezi?

— Aș fi în stare să *alerg* șapte kilometri doar ca să te îmbrățișez.

Surâsul ei devine mai larg.

— Îți scriu adresa mea într-un mesaj. Dar să nu bați prea tare la ușă. Tocmai am culcat-o pe Emmy.

— Pe curând!

Capitolul paisprezece
Lily

N-am mai ieșit la întâlniri de multă vreme. Prin urmare, habar n-am dacă *îmbrățișare* e un nume de cod pentru altceva.

Mai mult ca sigur, îmbrățișare *încă înseamnă pur și simplu o îmbrățișare.*

Eu de-abia dacă pot ține pasul cu rețelele de socializare, darămite să mai și fiu la curent cu argoul. Jur că sunt cel mai defazat și demodat *millenial* pe care-l știu. Ai crede că am sărit peste Generația Z și m-am oprit direct la Boomer. Sunt un *millenial Boomer.* Un *boolennial.* Maică-mea e și ea un Boomer, și totuși știe mai multe despre chestiile astea decât mine. La urma urmei, ea e cea care are un iubit nou. Ar trebui s-o sun și s-o rog să-mi dea câteva sfaturi.

Mă spăl pe dinți, în eventualitatea în care, de fapt, o îmbrățișare înseamnă un *sărut.* Pe urmă îmi schimb hainele de două ori, până când mă trezesc că port iar pijamaua pe care o purtam când am vorbit cu el. Mă chinui prea mult să pară că nu m-am străduit. E greu să fii femeie...

Mă plimb de colo-colo prin apartament, așteptând cu nerăbdare să aud o bătaie în ușă. Nu știu de ce sunt așa de agitată. Doar l-am văzut ceva mai devreme, iar azi am petrecut trei ore împreună.

Mă rog, de fapt, una și jumătate, dacă punem la socoteală puiul de somn pe care l-am tras în parcarea restaurantului la care n-am mai ajuns.

La un moment dat, aud un ciocănit ușor. Știu că e Atlas, dar tot mă uit pe vizor.

Chiar și distorsionat de lentila vizorului, arată foarte bine. Zâmbesc când observ că și el și-a schimbat hainele. Când am ieșit în oraș, purta un pardesiu negru. Acum și-a pus un hanorac simplu, gri.

Dumnezeule, cât de mult îmi place!

Deschid ușa, iar Atlas nu pierde deloc timpul; imediat, mă ia în brațe.

Mă strânge așa de tare, că aș vrea să-l întreb ce s-a întâmplat în ultima oră. Dar tac. Îl strâng și eu în brațe. Îmi sprijin obrazul de umărul lui și mă bucur de prezența liniștitoare a lui Atlas.

Nici măcar n-a intrat în apartament. Stăm înlănțuiți în prag. S-a dat cu parfum. Îmi place. Mirosul îmi aduce aminte de vară, de parcă Atlas dinadins a vrut să alunge frigul de afară. La întâlnirea noastră era foarte îngrijorat că miroase a usturoi, deși eu nu simțeam altceva decât parfumul lui.

Îmi cuprinde ceafa în palmă.

— Tu ești OK?

Răspunsul meu răsună înfundat:

— Acum sunt OK. Tu?

Oftează. Nu-mi spune că ar fi bine. Însă îi aud răspunsul în răsuflarea asta prelungă. Pe urmă se desprinde ușor de mine. Ridică o mână spre mine și-și trece degetele de-a lungul unei șuvițe de păr.

— Sper să dormi bine în noaptea asta, Lily.

— Și eu sper la fel.

— În noaptea asta, nu mă duc acasă. O să rămân la restaurant. E o poveste lungă. Trebuie să mă întorc. O să-ți zic mâine ce s-a întâmplat.

Mi-aș dori să-l invit să intre și să-mi povestească tot chiar acum, însă știu că, dacă Atlas ar avea chef să rămână la mine și să mi se confeseze, ar face-o din proprie inițiativă. Eu, una, categoric n-am starea necesară pentru a vorbi despre Ryle, deci n-o să-l silesc pe Atlas să-mi spună ce anume i-a stricat seara. Doar că aș vrea să se simtă mai bine.

Deodată, îmi vine o idee.

— Mai vrei ceva de citit?

În ochii lui văd o sclipire de entuziasm.

— De fapt, chiar vreau.

— Așteaptă aici!

Mă duc în dormitor și scotocesc prin cutia mea, după următorul jurnal. Îl găsesc și i-l aduc.

— Ăsta e un pic mai explicit, îl tachinez eu.

Cu o mână, Atlas ia jurnalul, iar cu cealaltă mă ia pe după spate și mă trage lângă el. Apoi, fulgerător, îmi fură un sărut. E așa de ușor și de iute, încât abia după aceea îmi dau seama ce se întâmplă.

— Noapte bună, Lily!

— Noapte bună, Atlas!

Nu ne clintim. Am senzația că, dacă ne desprindem unul de celălalt, o să mă doară. Atlas mă strânge și mai tare la piept, pe urmă buzele lui coboară aproape de clavicula mea, unde bluza de pijama îmi ascunde tatuajul. Cel despre care Atlas nici nu știe. Mă sărută acolo și apoi, din nefericire, pleacă.

După ce închid ușa, îmi sprijin fruntea de ea. Simt toate emoțiile care vin odată cu sentimentul de a fi îndrăgostit, dar de data asta sunt însoțite de șovăială și de îngrijorare, deși el e Atlas, unul dintre băieții buni.

Ryle e de vină. A distrus până și bruma de încredere pe care o mai aveam în bărbați, încredere deja șubrezită de tatăl meu.

Pe de altă parte, cred că dragostea pe care o simt e un semn că Atlas are puterea de a-mi restitui ceea ce mi-au furat tatăl meu și Ryle. Îmi dau seama cum ar reacționa Ryle dac-ar ști. Brusc, un bolovan ia locul fluturașilor care, până adineauri, mi se agitau în piept.

Cu cât mă bucur mai mult de interacțiunile mele cu Atlas, cu atât sunt mai îngrozită la gândul că va trebui să-i dau vestea asta fostului meu soț.

Capitolul cincisprezece
Atlas

Când eram în Armată, locuiam cu un prieten de-al meu care avea rude în Boston. Unchiul și mătușa lui se pregăteau să se pensioneze și voiau să-și vândă restaurantul. Localul se numea Milla's. Într-un an, când eram în permisie, am trecut pe acolo și m-am îndrăgostit de locul acela. Aș putea pune afecțiunea mea pe seama mâncării sau pe faptul că restaurantul era situat în Boston, însă adevărul e că m-am îndrăgostit de el datorită copacului care creștea în mijlocul sălii de mese principale.

Copacul acela îmi amintea de Lily.

Dacă e ca un lucru să-ți aducă aminte de prima ta dragoste, probabil că un copac e ultimul la care te-ai gândi. La urma urmei, copaci sunt peste tot. Poate că de asta m-am gândit la Lily în fiecare zi, încă de când aveam optsprezece ani. Un alt motiv e faptul că până și acum simt că doar datorită ei am rămas în viață.

Atunci când restaurantul a fost scos la vânzare, m-am simțit atras de el. În plus, locul venea la pachet cu o bucătărie complet utilată și cu angajați. Nu-mi pusesem în minte să am propriul restaurant imediat ce aveam să mă retrag din Armată. Planul meu fusese să mă angajez drept chef, ca să acumulez

experiență, însă atunci când această ocazie s-a ivit, n-am putut să refuz. Am pus la bătaie banii pe care îi pusesem deoparte cât timp lucrasem ca pușcaș marin și am făcut un împrumut bancar, am cumpărat restaurantul, i-am schimbat numele și am creat un meniu nou.

Uneori mă simt vinovat pentru succesul de care s-a bucurat Bib's, de parcă n-am făcut mare lucru ca să-l merit. Am „moștenit" nu doar angajații, care știau foarte bine ce au de făcut, ci și clienții fostului local. Nu mi-am clădit afacerea de la zero. Poate că asta explică de ce mă simt ca un impostor atunci când lumea mă felicită pentru succesul restaurantului.

Și tot din acest motiv am deschis Corrigan's. Nu cred că am vrut să demonstrez ceva altcuiva în afară de mine însumi. Pur și simplu am vrut să văd dacă sunt capabil să creez un restaurant. Am vrut să mă confrunt cu provocarea de a face ceva de la zero, de a vedea afacerea înflorind și dezvoltându-se. Asta-mi aduce aminte de ce a scris Lily în jurnal: îi plăcea să cultive plante în grădina ei ca să le vadă crescând.

Probabil de-asta sunt mai protector față de Corrigan's decât față de Bib's: pentru că am clădit afacerea asta de la cap la coadă. Probabil că tot din acest motiv am făcut mai multe eforturi pentru a proteja restaurantul: Corrigan's are un sistem de supraveghere și securitate. Spre deosebire de Bib's, e mult mai greu să pătrunzi acolo cu forța.

Am hotărât să-mi petrec noaptea la Bib's, deși, dacă ar fi să mă iau după „programul" puștiului-infractor, ar fi rândul lui Corrigan's să fie vandalizat. În prima noapte a venit la Bib's, în a doua noapte la Corrigan's, pe urmă a făcut o pauză de câteva zile, iar următoarele două incidente au avut loc la Bib's. Poate mă înșel, dar presimt c-o să apară iar aici, înainte de a se duce

la Corrigan's. E mult mai ușor să intri prin efracție în Bib's. Sper să-l prind în noaptea asta.

Dacă-i e foame, cu siguranță o să vină aici. M-am ascuns ceva mai departe de tomberon și acum aștept. Am luat unul dintre scaunele ponosite, pe care angajații mei fumători le folosesc când ies în pauză de țigară, iar acum îmi omor timpul citind. Cuvintele lui Lily îmi țin companie. Ba chiar m-au acaparat atât de mult de câteva ori, încât am uitat că ar trebui să fiu cu ochii în patru.

N-am cum să fiu sigur că puștiul care-mi vandalizează restaurantele este fratele meu, însă sincronizarea dă de bănuit. În plus, insultele „cu adresă" pe care le-a scris au noimă, dacă vin din partea unui puști care mă disprețuiește. Nu-mi pot închipui cine altcineva ar putea fi mai furios pe mine decât un băiat care se simte abandonat de fratele lui mai mare.

E aproape două dimineața. Verific pe telefon dacă totul e în regulă la Corrigan's — am instalat o aplicație anume în acest scop. Se pare că nici acolo nu se întâmplă nimic.

Continui lectura jurnalului, deși m-a durut să citesc ultimele pagini. Nu mi-am dat seama cât de mult a afectat-o pe Lily plecarea mea din Boston. Cu mintea mea de-atunci, îmi închipuiam că sunt o povară pentru ea. Habar n-aveam cât de mult *îi îmbogățisem eu* viața. Să-i citesc scrisorile din acea perioadă a fost mai greu de cât m-am așteptat. Am crezut c-o să fie interesant să-i citesc gândurile așternute pe hârtie, însă, după ce m-am apucat de lectură, mi-am adus aminte de copilăria plină de cruzime de care am avut parte amândoi. M-am detașat total de viața mea din copilărie, așa că nu mă prea gândesc la ea, dar săptămâna asta am fost silit să mă confrunt din plin, din nou, cu acea etapă urâtă a vieții mele. Informațiile

aflate din jurnalele lui Lily, vizita maică-mii, vestea că am un frate — toate lucrurile de care am fugit au săpat în lemnul corabiei mele, iar acum simt că sunt în pericol să mă scufund.

Şi totuşi, cu o sincronizare perfectă, Lily a reapărut în viaţa mea tocmai la timp. Mi se pare că e prezentă de fiecare dată atunci când am nevoie de ajutor.

Răsfoiesc restul paginilor. Observ că am ajuns la jumătatea ultimei „intrări". Îmi amintesc foarte puţin din ce s-a petrecut în noaptea aceea, din cauza deznodământului oribil. Într-un fel, nu vreau să trăiesc acele evenimente din perspectiva lui Lily, dar nu pot răbda să nu ştiu cum s-a simţit cu ani în urmă, când am plecat.

Continui lectura.

Mi-a luat mâinile într-ale lui şi mi-a spus că o să se înroleze în Armată mai devreme decât îşi propusese, apoi a adăugat că nu poate pleca fără să-mi mulţumească. A zis că o să fie plecat patru ani şi că nu vrea ca eu, o fată de şaisprezece ani, să nu-mi trăiesc viaţa fiindcă îmi aştept iubitul, deşi nu apuc să-l văd.

Următoarele lui cuvinte l-au făcut să lăcrimeze: „Lily, viaţa e sucită. Nu trăim la nesfârşit, aşa că e nevoie să facem tot ce putem pentru ca anii noştri să fie cât mai împliniţi. N-ar trebui să ne irosim timpul cu lucruri care e posibil să se întâmple într-o bună zi ori poate niciodată".

Am înţeles mesajul. Atlas pleca în Armată şi nu dorea să mă agăţ de amintirea lui cât timp avea să lipsească. De fapt, nu se despărţea de mine, fiindcă nu fuseserăm niciodată cu adevărat împreună. Fuseserăm doi oameni care s-au ajutat la nevoie şi ale căror inimi s-au contopit.

Mi-a fost greu să știu că un băiat care nici măcar nu mă revendicase renunța acum la mine. În tot timpul petrecut împreună, amândoi am știut că ceea ce se țesuse între noi nu va dura la nesfârșit. În împrejurări normale, dacă am fi fost una dintre perechile acelea obișnuite de adolescenți și dacă el ar fi dus o viață precum a altora, am fi putut deveni un cuplu care se iubește și care trăiește o viață în care cruzimea nu își arată fața.

În seara aceea, nici măcar n-am încercat să-l conving să se răzgândească. Simt că între noi există o legătură pe care nici măcar focul iadului nu o poate destrăma. Simt că, dacă el pleacă în Armată, iar eu îmi văd mai departe de viață, totul se va rezolva la momentul potrivit.

„O să-ți promit ceva", mi-a zis. „Atunci când viața mea va fi îndeajuns de bună ca să faci parte din ea, o să te caut. Dar nu vreau să mă aștepți, pentru că s-ar putea să nu se întâmple niciodată."

Promisiunea lui nu mi-a plăcut, pentru că putea avea două semnificații. Fie Atlas credea că nu va scăpa viu din Armată, fie nu credea că viața lui va fi vreodată destul de bună pentru mine.

Viața lui deja era îndeajuns de bună pentru mine. M-am silit să dau din cap și să zâmbesc. „Dacă nu vii să mă cauți, o să te caut eu. Și să știi că n-o să fie drăguț, Atlas Corrigan."

A râs de amenințarea mea. „Păi, n-o să-ți fie greu să mă găsești. Știi foarte bine unde voi fi."

I-am surâs și am zis: „Acolo unde totul e mai bine".

Mi-a zâmbit și el: „În Boston."

Și apoi m-a sărutat.

Ellen, ești adultă și intuiești prea bine ce a urmat, dar tot nu mă simt în largul meu să-ți povestesc ce s-a petrecut în următoarele ore. Hai să zicem doar atât: ne-am sărutat mult. Am râs mult. Am iubit mult. Am răsuflat din greu. Mult. Și amândoi am fost nevoiți să ne înăbușim strigătele și să facem cât mai puțin zgomot, ca să nu fim prinși.

Când am terminat, Atlas m-a strâns lângă el. M-a sărutat și m-a privit drept în ochi.

„Te iubesc Lily! Te iubesc pe tine, cu totul, tot ce reprezinți! Te iubesc!"

Știu: cuvintele astea sunt rostite cam des, mai ales de adolescenți. De multe ori, o spun mai devreme decât ar trebui și în situații când nu e neapărat vorba despre dragoste. Dar când Atlas mi-a spus că mă iubește, știam că, de fapt, nu însemna că e îndrăgostit de mine. Nu era acel gen de declarație de dragoste.

Închipuie-ți toate persoanele pe care le întâlnești în viață. Sunt atât de multe. Vin către tine ca niște valuri, sosind și plecând odată cu mareea. Unele valuri sunt mult mai înalte și au un impact mai mare decât altele. Câteodată, valurile răscolesc obiecte de la fundul apei și le aruncă pe țărm — urme lăsate în nisip, care dovedesc că valurile au trecut pe acolo cu mult după ce mareea se retrage.

La asta se referea Atlas când mi-a zis că mă iubește. Voia să-mi transmită că sunt cel mai mare val pe care îl întâlnise vreodată și că adusesem cu mine atâtea lucruri, încât urmele mele aveau să rămână mereu, chiar și când mareea se retrage.

După aceea mi-a spus că are un cadou pentru mine, de ziua mea. Era un magnet de frigider. În partea de sus

scria „Boston", iar în partea de jos, cu litere minuscule, scria „Acolo unde totul e mai bine". I-am zis c-o să-l păstrez mereu și că, de fiecare dată când îl voi privi, mă voi gândi la el.

Când am început scrisoarea asta, am zis că a șaisprezecea mea aniversare a fost una dintre cele mai fericite zile din viața mea. Și, până în clipa aceea, chiar așa a fost.

Dar următoarele minute au schimbat totul.

În seara aceea nu îl așteptam pe Atlas, așa că nu mi-a trecut prin minte să încui ușa dormitorului meu. Tata a auzit că vorbeam cu cineva, iar când a dat ușa de perete și m-a văzut în pat cu Atlas, s-a înfuriat la culme. Iar Atlas era în dezavantaj, fiindcă nu era pregătit pentru ce a urmat.

Cât voi trăi, n-o să uit clipele acelea. Eram total neputincioasă. Tata l-a atacat pe Atlas cu o bâtă de baseball. Nu se auzeau decât țipetele mele și sunetul oaselor zdrobite.

Nici acum nu știu cine a chemat poliția. Sunt aproape sigură că mama a făcut-o. Deși au trecut șase luni de atunci, n-am discutat niciodată despre noaptea aceea. Când polițiștii au intrat în dormitorul meu și l-au luat cu forța pe tata de pe Atlas, nici nu-l mai recunoșteam. Era plin de sânge.

Eu eram disperată.

Absolut disperată.

Pe lângă ambulanța chemată pentru Atlas, au trebuit să cheme una și pentru mine, pentru că nu mai puteam respira. A fost primul și ultimul meu atac de panică.

Nimeni nu vrea să-mi spună unde e Atlas și nici dacă e teafăr. Taică-miu n-a fost arestat pentru faptele lui.

S-a răspândit vestea că Atlas locuia în casa părăsită și că nu avea adăpost. Tata a fost aplaudat pentru gestul lui eroic: își salvase fiica de băiatul vagabond care o manipulase și o convinsese să se culce cu el.

Tata a susținut că am făcut toată familia de rușine, deoarece le dădusem tuturor din oraș un subiect de bârfă. Și, crede-mă, chiar și acum mai bârfesc. Azi, în autobuz, Katie îi zicea cuiva că a încercat să mă prevină despre Atlas. Cică a știut că e piază rea îndată ce l-a văzut. Ce rahat! Dacă Atlas ar fi fost cu mine, în autobuz, probabil că mi-aș fi ținut gura și m-aș fi purtat cu maturitate, așa cum m-a învățat el să fac. Dar eram așa de furioasă, că m-am răsucit spre Katie și i-am zis să se ducă dracului. I-am spus că Atlas e un om mai bun decât o să fie ea vreodată și că, dacă mai aud că-l vorbește de rău, o să regrete amarnic.

Katie și-a dat ochii peste cap și a zis: „Isuse, Lily! Te-a spălat pe creier? Era un șarlatan. Probabil că se droga. S-a folosit de tine ca să obțină mâncare și sex, iar tu încă îi ieși apărarea?"

A avut noroc că în momentul ăla autobuzul a oprit în dreptul casei mele. Mi-am înșfăcat rucsacul și am coborât, pe urmă am intrat în casă și am plâns în camera mea trei ore. Acum mă doare capul. Știu că singurul lucru care m-ar ajuta să mă simt mai bine e să aștern totul pe hârtie. De șase luni amân să scriu scrisoarea asta.

Nu te supăra, Ellen, dar încă mă doare capul. Și inima mă doare, poate chiar mai mult decât ieri. Scrisoarea asta nu m-a ajutat deloc.

N-o să-ți mai scriu pentru o vreme. Când îți scriu, îmi aduc aminte de el, și e mult prea dureros. Până când va veni să mă caute, o să mă prefac că mă simt bine. O să mă prefac că înot, când, de fapt, doar plutesc. Abia dacă reușesc să-mi țin capul la suprafață.

—Lily

Termin de citit ultima pagină și închid jurnalul.

Nu știu ce ar trebui să simt. Cert e că mă trec tot felul de emoții: furie, iubire, tristețe, fericire.

Mereu mi-a fost ciudă că, indiferent cât de mult mă străduiam să rememorez, nu reușeam să-mi amintesc majoritatea celor petrecute în seara aceea. Faptul că Lily a scris totul aici e un dar; unul trist, ce-i drept, și totuși un dar.

Pe atunci, în viața mea existau multe lucruri pe care o considerăm prea fragilă ca să le audă. Nu voiam decât s-o protejez de acele lucruri negative, însă acum, după ceea ce am citit în jurnal, am înțeles că nu avea nevoie să fie protejată. Ba chiar mi-ar fi putut ajuta să le îndur mai ușor.

Toate astea îmi stârnesc dorința de a-i scrie o altă scrisoare. Vreau să fiu în prezența ei, să vorbim despre lucrurile astea față în față. Deși știu că am stabilit s-o luăm pas cu pas, cu cât petrec mai mult timp cu ea, cu atât mai nerăbdător sunt să o văd din nou.

Dau să mă ridic, ca să duc jurnalul înăuntru și să-mi iau ceva de băut, dar încremenesc. În capătul opus al aleii e un stâlp care luminează clădirea. O umbră traversează peticul de lumină. Umbra se mișcă pe peretele clădirii, în direcție opusă,

ca și cum persoana vine în direcția mea. Fac un pas în spate, ca să nu fiu văzut.

În cele din urmă, necunoscutul apare. Un puști se apropie de ușa din spate a restaurantului.

Habar n-am dacă e fratele meu, însă cu siguranță este aceeași persoană văzută în înregistrările camerelor de supraveghere. Poartă aceleași haine, același hanorac, cu gluga strânsă în jurul feței.

Rămân ascuns și privesc. Cu fiecare secundă, sunt tot mai convins că este exact cine bănuiesc că e. Are aceeași constituție ca a mea. Se mișcă la fel ca mine. Mă simt ca băgat în priză, plin de agitație. Vreau să-l întâlnesc. Vreau să-l asigur că nu sunt supărat pe el și că știu prin ce trece.

Nici înainte să aflu că e posibil ca vandalul să fie fratele meu nu am fost supărat pe el. E greu să ții supărare pe un puști; cu atât mai mult cu cât puștiul respectiv a fost crescut de aceeași femeie care a încercat să mă crească pe mine. Știu cum e când ești nevoit să faci tot ce poți ca să supraviețuiești. Mai știu și cum e când ai face orice ca să atragi atenția cuiva. *Indiferent a cui.* În copilărie, am avut perioade când nu voiam decât să fiu observat. Am senzația că același lucru se întâmplă cu el.

Speră că va fi prins. E mai mult un strigăt menit să atragă atenția, decât dorința de-a face rău.

Fără ezitare, se apropie de ușa din spate a restaurantului. Probabil că de-acum s-a obișnuit cu locul. Apasă clanța, verificând dacă ușa e încuiată. Văzând că nu se deschide, scoate din buzunarul hanoracului un spray cu vopsea. Aștept până îl ridică, și atunci hotărăsc să-mi anunț prezența.

— Îl ții greșit.

Vocea mea îl sperie. Când se răsuceşte spre mine, ridică privirea, iar eu văd cât de tânăr e. Simt cum inima mi se umflă dureros în piept. Încerc să mi-l imaginez pe Theo aici, singur, în toiul nopţii.

Teama din ochii lui are ceva foarte tineresc. Mă apropii de el. Face un pas în spate şi se uită în jur, căutând o cale de scăpare. Cu toate astea, nu fuge.

Îmi închipui că e curios să afle ce se va întâmpla. Oare nu de asta a venit aici iar şi iar?

Întind mâna spre sprayul cu vopsea. Ezită, dar apoi mi-l dă. Îi arăt cum să-l ţină corect.

— Dacă faci aşa, n-o să picure. Îl ţii prea aproape de tine.

În timp ce mă scrutează, pe faţa lui se perindă o mulţime de emoţii: de la furie până la fascinaţie şi trădare. Ne măsurăm amândoi din ochi. Îmi dau seama cât de mult semănăm. Amândoi am moştenit trăsăturile maică-mii: aceeaşi formă a maxilarelor, aceeaşi nuanţă deschisă a ochilor, o gură cu aceleaşi trăsături — până şi curbura care sugerează încruntarea. Nu e uşor să mă confrunt cu situaţia asta fără să mă las copleşit. Până mai ieri, mă resemnasem cu gândul că nu am familie, şi totuşi, acum, uite-l aici în carne şi oase. Mă-ntreb ce simte el când mă priveşte. E supărat, mai mult ca sigur. Dezamăgit.

Îmi sprijin umărul de zid şi-l privesc cu sinceritate totală.

— Josh, până acum câteva ore nici nu ştiam că exişti.

Băiatul îşi îndeasă mâinile în buzunarele hanoracului şi coboară privirea.

— Mănânci rahat! mormăie.

Mă întristează să văd duritatea asta lăuntrică la o vârstă aşa de fragedă. Încerc să ignor supărarea din tonul lui. Scot cheile

și deschid ușa din spate a restaurantului. Las ușa deschisă, îndemnându-l pe tăcute să intre.

— Ți-e foame?

Pare că vrea să fugă. După o clipă de ezitare, își îndeasă capul între umeri și intră.

Aprind luminile și intru în bucătărie. Adun ingredientele necesare pentru un sendviș cald, cu brânză, și încep să-l pregătesc. Josh se preumblă încet prin jur, privind totul cu luare-aminte. Atinge diverse obiecte, trage sertare, deschide dulapuri. Poate că trece totul în revistă pentru data următoare când va dori să intre aici prin efracție. Ori poate că această curiozitate aparentă e menită să-i ascundă teama.

În timp ce aranjez totul pe farfurie, fratele meu mă întreabă:

— Dacă n-aveai idee că exist, cum de știi cum mă cheamă?

Aș prefera să purtăm discuția asta într-un loc unde Josh se simte mai comod. Aici, în bucătărie, nu există scaune. Îi fac semn spre ușile care dau spre sala de mese.

— Așază-te aici!

Fac un semn spre masa cu numărul opt. Se așază exact în locul unde a stat maică-mea, acum câteva ore. Imediat ce pun farfuria pe masă, începe să mănânce.

— Ce vrei de băut?

Înghite o îmbucătură și răspunde:

— Nu contează. Orice.

Mă duc să-i torn un pahar cu apă cu gheață. Mă așez și eu lângă el. Bea jumătate de pahar dintr-o singură înghițitură.

— Mama ta a venit pe-aici. Te caută.

Josh face o grimasă prin care vrea să-mi transmită că informația nu îl interesează, apoi continuă să mănânce.

— Unde ai locuit în ultima vreme?

— Pe ici, pe colo, îmi răspunde el cu gura plină.

— Mergi la școală?

— De ceva vreme, nu.

Îi las răgaz să mai ia câteva înghițituri. Nu vreau să-l pun pe fugă cu prea multe întrebări.

— De ce ai fugit de acasă? Din cauza ei?

— Vorbești despre Sutton?

Dau din cap, în chip de aprobare. Mă întreb ce fel de relație au, dacă Josh nici măcar nu îi zice „mama".

— Mda. Ne-am certat. Ne certăm mereu pentru tot felul de căcaturi stupide.

Ia ultimul dumicat de sendviș și bea restul de apă.

— Dar tatăl tău? Tim?

— A plecat când eram mic.

Se uită prin sală, până când ochii lui poposesc asupra copacului. Se uită iar la mine, cu capul ușor aplecat într-o parte.

— Ești bogat?

— Dac-aș fi, nu ți-aș spune. Ai încercat de câteva ori să mă jefuiești.

Văd un zâmbet jucând pe buzele lui, dar Josh nu-l lasă să iasă la iveală. Se relaxează pe scaun. Își lasă gluga pe spate. Câteva șuvițe de păr unsuros îi cad pe frunte. Le dă la o parte. Are mare nevoie să se tundă.

— Sutton mi-a zis c-ai plecat de-acasă din cauza mea, mă informează Josh. A spus că nu voiai un frate.

Îmi reține valul de iritare. Iau farfuria goală și paharul. Mă ridic.

— Josh, jur că până azi n-am știut despre tine. Dac-aș fi știut, aș fi făcut parte din viața ta.

Mă cântărește din ochi. Probabil se întreabă dacă poate avea încredere în mine.

— Acum ai aflat.

Rostește cuvintele ca și cum mă provoacă să fac ceea ce trebuie, să-i arăt că părerea lui proastă despre lume nu e întemeiată.

Fac un gest spre ușile ce duc către bucătărie.

— Așa-i. Hai să mergem!

Josh nu se urnește.

— Încotro?

— La mine acasă. Dacă nu mai înjuri așa de mult, am o cameră pentru tine.

Ridică dintr-o sprânceană și întreabă:

— Da ce să nu înjur? Ești vreun țăcănit obsedat de religie?

Îi fac semn să se ridice.

— Un băiat de unsprezece ani care mormăie mereu înjurături e cam jalnic. Chestia asta începe să fie cool când ai cel puțin paisprezece ani.

— Am doisprezece ani, nu unsprezece.

— Aha... Ea a zis că ai unsprezece. *Chiar și așa*, tot ești prea mic ca să pari cool când înjuri.

Josh se ridică și mă urmează.

Împing ușile batante și, în același timp, mă răsucesc spre el și declar:

— Ca să știi și tu, ai scris greșit „asshole". Se scrie *asshole*, cu h, fără w în față.

Pare surprins.

— După ce am scris-o, mi s-a părut că arată haios.

Pun vasele murdare în chiuvetă. E aproape trei dimineața și n-am deloc chef să le spăl. Sting luminile și îl las pe Josh să iasă primul pe ușa din spate. În vreme ce încui, mă întreabă:

— O să-i spui lui Sutton unde sunt?

— Deocamdată nu știu ce voi face.

Înaintez pe alee și fratele meu mai mic dă zor să mă ajungă din urmă. Mă anunță:

— Oricum, mă gândesc să plec la Chicago. Probabil că n-o să stau la tine mai mult de o noapte.

În mintea mea râd la gândul că puștiul ăsta are impresia c-o să-l las s-o șteargă în alt oraș acum, când am aflat despre el. *Oare în ce naiba m-am băgat?* Presimt că responsabilitățile mele zilnice tocmai s-au dublat.

— Mai avem vreun frate de care n-am aflat încă? îl întreb.

— Ar mai fi gemenii. Au opt ani.

Mă opresc în loc și-i arunc o privire.

Josh rânjește.

— Am glumit! Suntem doar noi doi.

Îi trag gluga pe cap, în joacă.

— Ești o figură!

Ne ducem la mașina mea. Josh zâmbește. Și eu surâd, până când mă simt străfulgerat de îngrijorare.

Abia dacă-l cunosc de o jumătate de oră, am aflat despre el cu doar câteva ore în urmă, și totuși am impresia că toată viața voi încerca să-l protejez.

Capitolul șaisprezece
Lily

Nicio dimineață nu mai este a ta după ce ai un copil.

Înainte de-a o avea pe Emerson, mă trezeam și mai stăteam în pat câteva minute, pe urmă luam telefonul și mă puneam la curent cu tot ce se întâmplase în cursul nopții. Beam o cafea și apoi, în vreme ce făceam duș, puneam la punct, în minte, ce aveam de făcut peste zi.

Dar acum plânsetul lui Emmy mă smulge din pat. Mă duc la ea, deși am nevoie să merg la toaletă. Dau fuga să-i schimb scutecul, s-o îmbrac, s-o hrănesc. Când îmi termin sarcinile de dimineață, deja sunt în întârziere la muncă. Abia dacă am timp să mă schimb și să mănânc și eu.

Tocmai de aceea prețuiesc diminețile de duminică. E singura zi din săptămână când am parte, cât de cât, de liniște. Duminica, atunci când Emmy se trezește, o iau în camera mea. Stăm întinse în pat, îi ascult gânguritul și nu e absolut nicio grabă să ajung undeva.

Câteodată — ca acum —, adoarme iar. Mă uit la ea mult, mult timp, cugetând la minunea de a fi mamă.

Iau telefonul și îi fac o poză. Vreau să i-o trimit lui Ryle, dar ezit îndelung înainte de-a apăsa pe *Send*. Chiar dacă fostul meu soț nu-mi lipsește deloc, în momente ca acesta mă

întristează gândul că Ryle nu poate fi alături de noi. Şi, pe de altă parte, îmi pare rău că nu pot participa la bucuriile *lor.* Nu-i nimic mai frumos decât să-ţi adori copilul împreună cu persoana cu care l-ai zămislit. De asta mă străduiesc să-i trimit lui Ryle poze şi înregistrări cu Emerson. Dar acum încă sunt supărată din cauza discuţiei noastre de aseară. Nu am chef să iau legătura cu el. Pun poza într-un folder. O să i-o trimit mai târziu.

Nenorocitul de Ryle!

Divorţul e dificil. Am ştiut că aşa o să fie, dar constat că-i mult mai greu decât m-am aşteptat. Să treci printr-un divorţ când ai un copil e de un milion de ori mai delicat, fiindcă, pentru tot restul vieţii, vei fi obligat să interacţionezi cu fostul partener. Ai de ales: ori găseşti un mod de-a organiza petreceri aniversare la care să participaţi amândoi, ori te împaci cu gândul că vor exista două petreceri separate. Eşti nevoit să planifici în care vacanţe şi concedii va sta cu tine copilul, în care zile ale săptămânii, iar uneori, chiar şi în ce interval orar al unei zile.

Nu poţi să rupi brusc orice legătură cu omul de care divorţezi. Te-ai pricopsit cu el — sau cu ea — pentru totdeauna. *Pentru totdeauna.*

Cât despre mine, voi fi nevoită să suport emoţiile lui Ryle până la capătul vieţii mele. Sincer vorbind, m-am săturat să-mi tot pară rău pentru el, să-mi fac griji pentru el, să mă tem de el, să iau mereu în calcul sentimentele lui.

Cât trebuie să mai aştept până când voi putea ieşi cu alt bărbat fără ca gelozia lui Ryle să fie justificată? Dacă eu şi Atlas vom deveni un cuplu, cât timp va trebui să se scurgă până să-i dau lui Ryle vestea asta? Oare când voi putea lua

hotărâri cu privire la viața mea fără să-mi fac griji pentru ce simte Ryle?

Aud cum telefonul începe să vibreze. E mama. Mă ridic încet din pat și mă duc în sufragerie. Îi răspund.

— Bună!

— Mi-o lași pe Emerson azi?

Pufnesc în râs. Acum, când are o nepoată, nu-i mai pasă de fiică-sa.

O iau peste picior:

— Eu sunt bine. Tu ce mai faci?

Sunt convinsă că mama o iubește pe Emerson la fel de mult cum o iubesc eu. Când Emmy a împlinit șase săptămâni, mama a început s-o ia la ea pentru câteva ore, cât timp eu eram la muncă. Luna trecută, Emmy a stat peste noapte acasă la mama. A fost prima oară când n-a petrecut noaptea cu mine. A adormit la ea, iar noi n-am vrut s-o trezim. A doua zi, de dimineață, m-am dus s-o iau acasă.

— Eu și Rob suntem prin apropiere, îmi explică ea. În douăzeci de minute am putea trece pe la tine, s-o luăm pe Emmy. Ne ducem la grădina botanică. Sunt sigură că ai nevoie de-o pauză.

— Da, normal! Mă duc s-o îmbrac.

• • •

După o jumătate de oră, mama și Rob bat la ușa mea. Le deschid, iar mama se duce ață în sufragerie. Emmy e pe podea, într-un coșuleț.

— Bună, mamă! îi zic, tachinând-o fiindcă pare să mă ignore.

Mama o ia pe Emmy în brațe.

— Uite ce hăinuțe drăgălașe! Eu i le-am cumpărat?

— Nu. De fapt, au fost ale lui Rylee.

Faptul că Rylee e cu șase luni mai mare decât fiica mea e un avantaj. N-a mai trebuit să cumpărăm multe haine pentru Emmy, pentru că Allysa mi le dă pe ale lui Rylee, când îi rămân mici. Plus că sunt în stare perfectă, deoarece mă-ndoiesc că Rylee poartă aceleași haine de două ori.

Acum, Emerson poartă ținuta pe care Rylee a avut-o la prima ei petrecere aniversară. Chiar speram ca prietena mea să mi-o dea, fiindcă hăinuțele sunt adorabile: o pereche de colanți roz, cu un imprimeu cu pepeni roșii, și o bluză verde cu mâneci lungi. Pe partea din față are imprimată imaginea unei felii de pepene.

Mama a cumpărat aproape tot restul hainelor pe care le poartă Emmy — inclusiv jacheta albastră, cu care o îmbrac acum.

— Nu se asortează, îmi atrage atenția mama. Unde-i jacheta roz pe care i-am cumpărat-o?

— I-a rămas mică. Mamă, e doar o geacă. Și Emmy are doar un an. Nu contează că nu se asortează.

Mama pufnește a nemulțumire. Expresia de pe fața ei mă face să bănuiesc că azi Emmy o să se întoarcă acasă cu o jachetă nou-nouță. Îmi sărut fiica pe obraz. Mama se duce la ușă.

Îi dau lui Rob sacoșa cu scutece și cu alte obiecte necesare. Își pune cureaua pe umăr.

— Vrei s-o țin eu pe Emmy? se oferă Rob.

Mama îi răspunde:

— Nu. Mă descurc.

O strânge și mai tare în brațe, pe urmă îmi vorbește peste umăr:

— Ne întoarcem peste câteva ore.

— Pe la cât?

De obicei nu-i pun mamei întrebarea asta, dar acum vreau să-l întreb pe Atlas ce planuri are. Din moment ce amândoi suntem liberi azi, iar Emmy o să stea cu mama, mi-ar plăcea să luăm prânzul împreună.

— O să-ți dau un SMS ca să te anunț. De ce întrebi? Pleci undeva? Am crezut că stai acasă și încerci să mai dormi.

Nu îndrăznesc să-i spun că s-ar putea să ies în oraș cu un bărbat. Maică-mea m-ar supune unui interogatoriu care ar depăși cu mult ora de închidere a grădinii botanice.

— Mda, probabil c-o să stau acasă și-o să dorm, îi zic. O să țin telefonul pe-aproape. Distracție plăcută!

Mama iese pe ușă și se îndepărtează pe coridor. Rob rămâne puțin în urmă și îmi aruncă o privire.

— Ai grijă să parchezi în același loc după ce te întorci! Altfel, mama ta o să observe c-ai mutat mașina și-o să pună întrebări.

Rob îmi face cu ochiul. În mod clar, mă poate citi mai bine decât maică-mea.

Îi șoptesc:

— Mersi de pont!

Închid ușa și mă duc să iau telefonul. M-am agitat ca s-o pregătesc pe Emerson de plecare, așa că, de când am discutat cu mama, la telefon, nu m-am mai uitat la ecranul mobilului. Văd că Atlas m-a sunat acum douăzeci de minute.

Stomacul mi se strânge de nerăbdare. Sper că e liber azi. Mă privesc în obiectivul telefonului, ca să mă asigur că arăt prezentabil, apoi îl sun. Vreau să facem un apel video.

Când am vorbit prima oară așa, nu mi-a plăcut deloc. Dar acum mi se pare ceva firesc. Îmi doresc mereu să-i văd fața. Îmi place să văd ce poartă, unde se află și grimasele pe care le face atunci când vorbește.

Deja zâmbesc când aud sunetul care anunță că Atlas a preluat apelul. Ridică telefonul și observ că se află într-o bucătărie care nu mi-e cunoscută. E albă, luminoasă și arată altfel decât bucătăria pe care mi-o amintesc de acum doi ani, când am fost la el acasă.

— 'Neața! mă salută el.

Însă pare obosit, de parcă abia s-a trezit sau e pe cale să adoarmă.

— Bună!

— Ai dormit bine? mă întreabă.

— Da. În sfârșit!

Îmi îngustez ochii, încercând să privesc dincolo de el.

— Ți-ai reamenajat bucătăria?

Atlas aruncă o privire peste umăr, apoi răspunde:

— M-am mutat.

— Poftim? Când?

— Anul ăsta, prin ianuarie. Mi-am vândut casa și am cumpărat o locuință mai aproape de restaurant.

— Drăguț!

Dacă e mai aproape de restaurant, înseamnă că e mai aproape și de apartamentul meu. Mă-ntreb la ce distanță sunt locuințele noastre.

— Gătești?

Atlas îndreaptă ecranul mobilului spre blatul de bucătărie. Văd niște ouă, o grămadă de șuncă, clătite și... *două* farfurii. *Două* pahare cu suc. Inima mi se face cât un purice.

— E multă mâncare, comentez eu, încercând să ascund valul imens de gelozie care m-a cuprins.

— Nu sunt singur, explică el, mutând ecranul înapoi spre chipul lui.

Probabil că dezamăgirea mi se citește limpede pe față. Imediat, Atlas se grăbește să mă lămurească:

— Nu, Lily, nu-i vorba de...

Râde fâstâcit. Are o reacție adorabilă, însă nu mă simt pe deplin liniștită. Atlas ridică puțin telefonul, până când zăresc o persoană așezată în spatele lui. Habar n-am cine e cu Atlas, dar în mod sigur nu-i vorba de o femeie.

Văd un puști.

E leit Atlas și mă privește cu ochi care par identici cu ai lui Atlas. *Oare are un copil despre care nu am aflat?*

Ce se-ntâmplă aici?

— Crede că-s fiul tău, îi zice lui Atlas băiatul. O bagi în sperieți.

Atlas mută imediat telefonul, apropriindu-și-l de față.

— Nu-i fiul meu. E fratele meu.

Frate?!

Din nou, îndreaptă telefonul către băiat.

— Salut-o pe Lily!

— Nu.

Atlas își dă ochii peste cap, agasat, pe urmă îmi aruncă o privire jenată.

— Frate-miu e cam nesimțit.

A spus asta de față cu fratele lui mai mic!

— Atlas! exclam dojenitor.

Conversația asta mă șochează.

— Nu-i nicio problemă. Știe că e nesimțit.

Fiindcă puștiul râde, îmi dau seama că Atlas glumește. Sunt foarte nedumerită.

— N-am știut că ai un frate.

— Nici eu. Am aflat aseară, după întâlnirea noastră.

Rememorez seara trecută. Atunci mi-a fost clar că mesajul pe care îl primise l-a tulburat, dar n-am crezut că e o chestiune de familie. Probabil de asta a încercat mama lui Atlas să dea de el.

— Mi se pare că azi ai multe pe cap.

— Stai puțin! Nu închide!

Atlas iese din bucătărie și intră în altă cameră, ca să putem vorbi între patru ochi.

— Biscuiții trebuie să mai stea zece minute la cuptor. Până atunci, putem vorbi.

— Uau! Clătite *și* biscuiți! Puștiul e norocos. La micul-dejun, am „mâncat" doar cafea fără zahăr.

Atlas surâde, însă zâmbetul nu i se oglindește în ochi. Adineauri, în prezența fratelui său, părea binedispus, dar acum îmi dau seama că se simte stresat.

— Unde-i Emmy?

— A luat-o mama pentru câteva ore.

Când pricepe că amândoi avem liber și că Emmy e cu altcineva, oftează adânc, ca și cum e necăjit.

— Vrei să spui că ai ziua asta liberă?

— Nu-i nicio problemă, Atlas. Doar am stabilit c-o s-o luăm ușor. În plus, nu se-ntâmplă des să afli că ai un frate mai mic.

Își trece degetele prin păr și oftează.

— El mi-a vandalizat restaurantele.

Comentariul ăsta mă uluiește. Trebuie să aflu mai multe.

— De-asta m-a sunat maică-mea săptămâna trecută: voia să știe dacă fratele meu m-a căutat. Acum mă simt ca un nesimțit fiindcă i-am blocat numărul.

— Nu-i vina ta. N-ai știut.

Stau în picioare în sufrageria mea, dar simt nevoia să mă așez ca să purtăm conversația asta. Mă așez pe canapea și sprijin telefonul de brațul ei.

— Fratele tău știa despre tine?

— Da. Și credea că și eu știu despre existența lui. De-asta și-a descărcat furia pe restaurantele mele. În afară de faptul că a provocat stricăciuni de vreo mie de dolari, pare să fie un băiat de treabă. Sau cel puțin pare să aibă potențialul de-a fi un băiat de treabă. Nu știu ce să zic. A trecut prin multe, exact aceleași necazuri pe care le-am trăit și eu cu mama. Habar n-am cum sau cât de mult l-a afectat chestia asta.

— Mama ta e și ea acolo, cu voi?

Atlas clatină din cap.

— Deocamdată nu i-am zis că l-am găsit pe fratele meu. Am vorbit cu un prieten de-al meu, avocat, și m-a sfătuit s-o anunț cât mai repede pe maică-mea, ca să nu poată folosi treaba asta împotriva mea.

S-o folosească împotriva lui?

— Vrei să obții custodia asupra fratelui tău?

Fără ezitare, Atlas aprobă cu un gest al capului.

— Habar n-am dacă și Josh vrea, dar nu m-aș putea împăca cu nicio altă soluție. Știu ce fel de mamă este Sutton. Josh a zis că vrea să-și găsească tatăl, dar Tim e și mai oribil decât maică-mea.

— În calitate de frate, ce drepturi ai? Sau măcar ai vreun drept asupra lui?

— Doar dacă maică-mea acceptă ca Josh să locuiască cu mine. Mi-e tare silă de discuția pe care va trebui s-o purtăm. Sutton e în stare să refuze doar ca să mă sfideze, dar...

Un oftat se desprinde de pe buzele lui Atlas.

— Dacă Josh rămâne cu ea, n-o să aibă nicio șansă în viață. Deja e mai dur și mai plin de furie decât eram eu la vârsta lui. Mă tem de ce va face furia asta din el, dacă n-o să aibă parte de ceva stabilitate în viață. Dar, pe de altă parte, cine-a spus că aș fi capabil să-i ofer stabilitate? Dacă îl dau peste cap mai mult decât a reușit maică-mea s-o facă?

— N-o să-l dai peste cap, Atlas. O știi și tu.

Îmi surâde. Vasăzică a acceptat adevărul cuvintelor mele.

— Ție ți-e ușor să vorbești, Lily. Te pricepi să crești copii. E ca o a doua natură pentru tine.

— Pur și simplu știu să mă prefac bine. De fapt, habar n-am ce fac. E valabil pentru toți părinții. Toți suferim de sindromul impostorului și improvizăm clipă de clipă.

— Oare de ce mi se pare liniștitor și totodată înspăimântător ceea ce-mi spui? comentează el.

— Tocmai ai rezumat în două cuvinte cum e să crești copii.

Răsuflă prelung.

— Ar trebui să verific dacă fratele meu nu mă jefuiește. Te sun azi, ceva mai târziu, bine?

— OK. Baftă!

Felul în care Atlas mimează din buze cuvântul „pa!" e al naibii de sexy.

Închei apelul și mă las să cad pe canapea. Oftez mulțumită. Ador cum mă simt după ce stau de vorbă cu el: euforică, plină de energie și fericită, chiar dacă discuția purtată a fost șocantă.

Aș vrea să știu unde locuiește. M-aș duce pe-acolo ca să-l îmbrățișez, așa cum a făcut și el aseară. Îmi pare foarte rău că trebuie să se confrunte cu situația asta, și totuși, în același timp, mă bucur pentru el. Nici nu-mi pot închipui cât de singur s-a simțit de când l-am întâlnit. Nu avea nici măcar o rudă în viața lui.

Și puștiul ăla... Bietul de el! E ca și cum povestea lui Atlas s-ar repeta, de parcă n-ar fi de ajuns un singur băiat care nu se simte iubit de mama lui.

Telefonul scoate un sunet, anunțându-mă că am primit un mesaj. Surâd când văd că e de la el. Iar pe urmă surâd și mai larg, fiindcă văd cât de lung e mesajul.

Îți mulțumesc că în clipa asta ești cea mai liniștitoare parte din viața mea. Îți mulțumesc că ești mereu farul de care am nevoie atunci când mă simt pierdut, indiferent dacă intenția ta e să mă luminezi sau nu. Sunt recunoscător că te am. Mi-a fost dor de tine. Categoric, aseară ar fi trebuit să te sărut.

Sunt așa de emoționată, încât nu știu ce să fac.

Josh e norocos că ai apărut în viața lui.

După câteva clipe, Atlas îmi trimite un emoticon-inimioară.

Îi scriu un alt mesaj.

Ai dreptate. Categoric, ar fi trebuit să mă săruți.

Din nou, primesc un emoticon-inimioară.

Capitolul șaptesprezece
Atlas

Josh nu are încredere în mine, dar o să-l dau pe brazdă. Aș pune pariu că nu are încredere în nimeni, deci n-am de ce să mă supăr pe el. Dacă are o copilărie asemănătoare cu a mea, sunt sigur că până la vârsta de doisprezece ani a fost nevoit să se împietrească pe dinăuntru, așa cum niciun copil n-ar trebui să o facă.

Chiar dacă îmi aruncă priviri bănuitoare, intuiesc că vrea să afle mai multe despre mine. Pune puține întrebări, dar modul în care se uită la mine dezvăluie curiozitatea lui. Cine știe de ce, se abține să mă descoasă. Probabil că se întreabă de ce m-am purtat așa de frumos cu el aseară, după ce am aflat că el mi-a provocat pagube la restaurante. Și, de asemenea, se întreabă cum de nu am știut despre existența lui și cum se face că sunt atât de diferit de maică-mea și de Tim.

Deși e curios, încearcă să-și controleze expresia feței. Nu vreau să se simtă stânjenit din cauza mea; prin urmare, în timp ce mănâncă micul-dejun, am vorbit mai mult eu. Nu mi-a venit greu. Am la fel de multe întrebări despre Josh precum are el despre mine. Din acest motiv n-am putut să adorm azi-noapte, după ce am ajuns la mine acasă. Eram cu urechile

ciulite, așteptând să-l aud plecând pe furiș. Sincer să fiu, azi-dimineață am fost uimit să văd că Josh încă e aici.

Îmi dau seama că e foarte posibil ca întrebările mele să-l irite, însă îmi aduc aminte cum eram eu la doisprezece ani. Nu-mi doream decât ca măcar o persoană să fie interesată să afle cine sunt, chiar dacă s-ar fi prefăcut. Dacă e așa cum bănuiesc, probabil că Josh a fost ignorat și neglijat toată viața. Refuz să-l fac să se simtă ignorat sub acoperișul meu. Deocamdată, i-am pus doar întrebări inofensive, neutre. Las pe mai târziu întrebările delicate.

Josh mănâncă mai întâi șuncă, apoi un biscuit. Tocmai s-a apucat să taie o clătită în bucăți.

Îl întreb:

— Ai hobbyuri?

Mușcă din clătită. Ridică puțin dintr-o sprânceană. Habar n-am dacă e o reacție la întrebarea mea sau la ceea ce mănâncă.

— Ce vrei să știi?

— Adică de ce te întreb ce lucruri te interesează? Am ratat doisprezece ani din viața ta. Vreau să știu cine ești.

Josh își fereşte ochii și continuă să mănânce.

— Îmi plac *manga*, mormăie el.

Informația asta mă ia prin surprindere. Mulțumită lui Theo, de fapt chiar știu ce sunt *manga*.

— Care-i seria ta preferată?

— *One Piece*.

Pe urmă clatină din cap și adaugă:

— Ba nu. Cred că *Chainsaw Man* e preferata mea.

Nu pot continua conversația asta fără să-mi dau ignoranța pe față.

Îi propun:

— Dacă vrei, azi am putea merge la o librărie.

Josh dă aprobator din cap și declară:

— Clătitele astea sunt bune.

— Mersi de compliment!

Soarbe din suc.

— Dar pe tine ce chestii te interesează, în afară de gătit?

Nu știu ce să-i răspund. Îmi dedic cea mai mare parte din timp restaurantelor mele. În rest, repar lucruri prin casă, spăl rufe, dorm.

— Îmi place să mă uit la Cooking Channel.

Josh chicotește.

— Ce trist!

— De ce ți se pare trist?

— Te-am întrebat ce te interesează, în afară de gătit.

Constat că e o întrebare mai dificilă decât mi-am închipuit.

— Îmi plac muzeele. Și să merg la film. Și să călătoresc. Doar că nu fac nimic din toate astea.

— Fiindcă muncești mereu?

— Mda.

— Deci, așa cum am zis, e trist, conchide Josh.

Se apleacă deasupra farfuriei și ia un alt dumicat de clătită.

Văd că încercarea mea de a-l cunoaște mai bine mi s-a întors împotrivă, așa că abordez subiectul fără alte ocolișuri:

— De ce te-ai certat cu Sutton?

Josh ridică din umeri.

— Nu știu aproape niciodată ce am făcut greșit. Pur și simplu se înfurie din senin.

Îl înțeleg perfect. Îl las să mănânce în liniște pentru o vreme, apoi zic:

— Unde-ai locuit până acum?

Josh nu se uită la mine. Mută mâncarea de colo-colo prin farfurie, după care spune:

— În restaurantul tău.

Încet, își ridică din nou privirea spre mine.

— Canapeaua din biroul tău e foarte comodă.

— Dormi *în* restaurant? De cât timp?

— De două săptămâni.

Mă simt buimăcit.

— Și cum ai intrat?

— Unul dintre restaurante nu are sistem de alarmă. Până la urmă, după ce-am încercat de vreo două ori, am reușit să descui încuietoarea. Dar în al doilea restaurant nu am putut intra. E prea greu.

— Adică știi cum să descui...

Izbucnesc în râs. Brad și Darin o să-mi zică: „Ce ți-am spus eu?". O să-mi scoată ochii cum că ei m-au avertizat.

— Cum ai ajuns de la a dormi acolo la a face stricăciuni?

— Nu știu. Eram furios.

Își împinge farfuria deoparte și se sprijină de spătarul scaunului.

— Acum ce urmează? Trebuie să mă întorc la ea?

— Tu ce-ai vrea să urmeze?

Josh se scarpină în cot.

— Vreau să locuiesc cu tata. Mă poți ajuta să-l găsesc?

Vreau să-l găsesc pe Tim la fel de mult cum vreau s-o găsesc pe maică-mea — adică deloc.

Îl întreb:

— Știi ceva despre tatăl tău?

— Am impresia că locuiește în Vermont, dar nu știu unde.

— Când l-ai văzut ultima oară?

— Acum câțiva ani. Nu mai știe unde sunt.

În clipa asta, Josh arată ca un băiat de vârsta lui. Un puști fragil, abandonat de tată, dar care refuză să-și piardă speranța. Nu vreau să fiu cel care i-o înăbușă. Mă mulțumesc să dau din cap.

— OK. O să văd ce pot face. Dar acum trebuie s-o anunț pe mama noastră că ești teafăr. O s-o sun.

— De ce?

— Dacă n-o anunț, se poate considera că te-am răpit.

— Nu și dacă sunt aici de bunăvoie.

— Ba da, chiar și dacă ești aici de bunăvoie. Nu ești destul de mare ca să poți hotărî unde vrei să locuiești. Iar acum mama noastră deține în mod legal custodia asupra ta.

Văd că e iritat. Înfige furios furculița în clătită, dar nu mai mănâncă.

Mă duc s-o sun pe Sutton. Aseară, după ce a plecat din restaurantul meu, i-am deblocat numărul de telefon, în caz că are nevoie să ia legătura cu mine. O sun. Duc telefonul la ureche. După câteva secunde, Sutton răspunde. Pare somnoroasă.

— Bună! L-am găsit.

— Cine-i la telefon?

Închid ochii și aștept să se dezmeticească, să-și aducă aminte că fiul ei e dispărut. După câteva clipe de tăcere, maică-mea întreabă:

— Atlas, tu ești?

— Da. L-am găsit pe Josh.

Aud foșnete. Probabil că se dă jos din pat.

— Unde-a fost până acum?

Chiar nu vreau să-i răspund. Da, e mama lui, dar — chiar dacă e o atitudine ciudată — nu consider că o privește pe unde a fost Josh.

— Nu știu. Acum e cu mine. Ascultă... Poate să stea aici pentru o vreme? Poate ți-ar prinde bine o pauză.

— Vrei să locuiască acolo, cu *tine*?

Rostește apăsat ultimul cuvânt, iar eu mă crispez. O să fie mai greu decât am crezut. Maică-mea e genul de om care se opune doar de dragul de-a se opune, indiferent de scopul pe care îl urmărește.

— Aș putea să-l înscriu la școală și să am grijă să se ducă la ore, îi propun. Ca să scapi de amenințarea cu plângerea penală.

Tăcere. Pare că întoarce sugestia mea pe toate părțile.

— Ce-ți mai place s-o faci pe *martirul*! mormăie ea. Adu-l înapoi acasă! Acum!

Îmi închide.

Încerc de trei ori s-o sun iar, dar îmi răspunde căsuța vocală.

— Nu prea a sunat bine, zice Josh, din pragul bucătăriei.

N-am idee cât de mult a auzit din ce-am spus eu, dar, în orice caz, mă bucur că n-a auzit cuvintele ei.

Îmi pun telefonul în buzunar.

— Vrea să te-ntorci acasă azi. Dar mâine voi suna un avocat. Dacă vrei, o să sun chiar și la Protecția Copilului. E duminică, deci azi nu prea am ce să fac.

Umerii lui Josh se cocârjează.

— Măcar o să-mi dai numărul tău de telefon?

O spune ca și cum se teme c-o să refuz.

— Normal! Acum, c-am aflat despre tine, n-o să te abandonez.

Își face de lucru cu o gaură din mâneca hanoracului. Când vorbește, nu se uită în ochii mei.

— Nu te-aș învinui dac-ai fi supărat pe mine. Ai pierdut mulți bani din cauza mea.

— Da, așa-i. Crutoanele alea erau scumpe.

Pentru prima dată în dimineața asta, Josh râde.

— Omule, crutoanele alea au fost al dracu' de *bune*.

Îl apostrofez:

— Ai grijă cum vorbești!

• • •

Motelul Risemore e tocmai în celălalt capăt al Bostonului. Durează trei sferturi de oră să ajungem acolo, deși nici măcar nu e zi lucrătoare. Când opresc în parcare, Josh nu coboară imediat. Stă pe scaunul din dreapta mea și se holbează la clădirea motelului de parcă ar vrea să se afle în oricare alt loc, numai aici nu.

Mi-aș dori să nu fiu nevoit să-l aduc înapoi la maică-sa. Azi-dimineață, după discuția cu Sutton, l-am sunat iar pe amicul meu avocat. Mi-a spus că, dacă vreau să procedez corect, așa încât ea să nu aibă muniție împotriva mea, trebuie să i-l aduc pe Josh. Iar dacă vreau să lupt pe cale legală pentru custodie, am nevoie de un avocat și va trebui să parcurg toată procedura legală pentru obținerea custodiei.

Orice aș face *în afara* acestei proceduri legale ar putea fi o bilă neagră pentru mine.

Am vrut să-i explic toate astea lui Josh, ca să știe că nu îl las singur cu ea, dar e foarte pornit să-l găsească pe Tim și să se mute cu el. Nici măcar nu cred că vrea să locuim împreună. Pe deasupra, nu cred că sunt pregătit să-mi cresc fratele

mai mic. Chiar și așa, nici prin cap nu-mi trece să-l las cu femeia asta fără să încerc să obțin custodia.

Iar până pun la cale un plan, nu vreau ca Josh să se trezească în situația de-a rămâne fără mâncare sau fără bani ca să-și prelungească șederea la motel. Îmi scot portofelul și îi întind un card bancar.

— Pot să am încredere să-ți las cardul meu?

Josh se uită la bucata de plastic din mâna mea și face ochii mari.

— Nu pricep de ce ai vrea să mi-l dai. În ultimele două săptămâni, am încercat să-ți distrug restaurantele.

— Folosește-l pentru necesități de bază: mâncare, credit suplimentar pentru mobil. Poate și niște haine pe măsura ta.

Pe drum încoace, i-am cumpărat un telefon cu cartelă preplătită, ca să mă poată suna în caz de nevoie.

Fără tragere de inimă, Josh ia cardul.

— Nici măcar nu știu să-l folosesc.

— Pur și simplu îl glisezi deasupra dispozitivului electronic de plată. Dar să nu-i spui lui Sutton că-l ai!

Arăt spre carcasa mobilului.

— Ascunde cardul între carcasă și telefon!

Josh scoate carcasa și strecoară cardul acolo. Pe urmă îmi mulțumește.

Se pregătește să deschidă portiera.

— Vii și tu cu mine, să vorbești cu ea? mă întreabă.

— Ar fi mai bine să nu vin. Probabil s-ar înfuria și mai tare.

Josh oftează, pe urmă coboară. Ne privim câteva secunde înainte să închidă portiera.

Mă simt ca un mare dobitoc fiindcă l-am adus aici, dar trebuie să procedez corect. Dacă nu i l-aș fi adus, Sutton ar fi

putut depune plângere împotriva mea. Şi, după cum o ştiu, exact asta ar fi făcut. Cel mai bine este să-l las cu ea, pentru moment; mâine, la prima oră, o să dau nişte telefoane. O să mă lămuresc ce am de făcut ca să-l pot lua pe Josh la mine acasă.

Dacă va rămâne cu ea, sunt convins c-o să fie pierdut. Eu am avut noroc că am întâlnit-o pe Lily. Mi-a salvat viaţa. Nu sunt sigur că pe lumea asta există îndeajuns de mult noroc ca să fim *amândoi* salvaţi de un străin.

Josh mă are doar pe mine.

Fratele meu traversează parcarea. Urcă nişte trepte şi bate la a doua uşă din capăt. Îmi aruncă o privire peste umăr. Uşa se deschide.

Chiar şi de aici, din parcare, văd furia care clocoteşte în ochii lui Sutton. Începe să ţipe la el. *Pe urmă îl plesneşte peste obraz.*

Josh nici măcar nu apucă să reacţioneze, că deja am ţâşnit din maşină. Sutton l-a înşfăcat de braţ şi încearcă să-l tragă în camera de hotel. Deodată, îl văd că se împiedică de prag şi dispare în cameră.

Urc câte două trepte odată. Inima îmi bate nebuneşte. Ajung la uşă înainte ca Sutton s-o închidă. Josh încearcă să se ridice în picioare. Ea stă deasupra lui.

— Aş fi putut să ajung la *închisoare* din cauza ta, rahat cu ochi ce eşti! ţipă maică-mea.

Habar n-are că stau în spatele ei. O apuc de mijloc şi o trag departe de Josh. Pe urmă o trântesc pe salteaua din cameră. Totul se petrece aşa de iute, că Sutton e prea uluită ca să reacţioneze.

Îl ajut să se ridice. Mobilul lui a ajuns pe podea. Îl ridic de jos, i-l întind, pe urmă îl zoresc să iasă pe uşă.

Sutton își dă seama ce se întâmplă. Sare din pat și se ține pe urmele noastre.

— Adu-l înapoi!

Mă trage de tricou, încercând să mă oprească ori să mă dea la o parte, ca să ajungă la Josh.

Îl îndemn să se ducă la mașină. Josh se îndreaptă spre scări. Mă răsucesc în loc. Sutton scoate un mârâit uluit când vede furia din ochii mei. Apoi își proptește palmele în pieptul meu și mă îmbrâncește.

— E fiul *meu*! urlă Sutton. Sun la poliție!

Las să-mi scap un hohot exasperat. Am chef să-i zic că n-are decât să cheme poliția. Vreau să urlu la ea. Dar, mai presus de toate, vreau să-l duc pe Josh departe de ea. N-o să-i permit să distrugă viața fratelui meu.

Nu am energia necesară să-i vorbesc. Femeia asta nu merită cuvintele mele. Îi întorc spatele și plec, lăsând-o să țipe la mine. Exact ca altădată.

Ajung la mașină. Josh stă pe scaunul din dreapta volanului. Trântesc portiera, dar nu pornesc motorul. Strâng volanul cu ambele mâini. Trebuie să mă calmez înainte de a porni la drum.

Fratele meu e ciudat de liniștit, având în vedere ce s-a întâmplat adineauri. Pare că este obișnuit cu astfel de tratamente din partea lui Sutton. Nu plânge, nu înjură. Pur și simplu mă privește. Îmi dau seama că felul în care reacționez acum va rămâne întipărit în mintea lui pentru totdeauna.

Duc o mână la schimbătorul de viteze și expir calm.

Obrazul lui Josh s-a înroșit, iar pe frunte are o tăietură care sângerează. Scot un șervețel din torpedou și i-l întind, apoi cobor oglinda, ca să vadă unde trebuie să se șteargă.

— Am văzut când ți-a tras palma, dar cum te-ai tăiat?

— Cred că m-am lovit de comoda televizorului.

Ia-o ușor, Atlas! Ieșim din parcare.

— Ar trebui să mergem la Urgențe, să se uite la tăietura ta. Vreau să fim siguri că n-ai suferit o comoție.

— Nu-i nevoie. De obicei, îmi dau seama dacă am o comoție.

De obicei își dă seama? Strâng din dinți. Acum realizez că n-am idee prin ce chinuri a trecut băiatul ăsta. Iar eu eram gata să-l trimit înapoi în groapa cu lei!

— E mai bine să ne asigurăm, îi zic, dar, de fapt, vreau să spun: *E mai bine să avem un document la mână, în caz că va trebui să dovedim că Sutton te lovește.*

Capitolul optsprezece
Lily

Au trecut cinci zile de când l-am văzut pe Atlas ultima dată. Încerc să nu mă stresez, pentru că amândoi suntem foarte ocupați. Totul va fi mai bine după ce mă voi simți mai în largul meu la gândul de-a o aduce pe Emmy în preajma lui. Dar, înainte de a lăsa o persoană străină să petreacă timp în preajma fiicei mele, s-ar cuveni să-l anunț pe tatăl ei că mă văd cu un alt bărbat.

Mi se pare frustrant faptul că ceea ce se cuvine a fi făcut este totodată înspăimântător. Plănuiesc să amân cât mai mult posibil clipa aceea. Nu e nimic rușinos în a avea răbdare.

Având în vedere că nunta lui Lucy se apropie cu repeziciune, săptămâna asta nu prea am ajutoare la florărie. Iar Atlas trebuie să descurce țițele procedurii legale de obținere a custodiei, trebuie să se ocupe de două restaurante și să aibă grijă de un puști. Pe deasupra, febra mamei s-a transformat în gripă, deci nu a putut să mă ajute deloc cu Emmy. A trebuit s-o iau cu mine la serviciu în două zile diferite.

Săptămâna asta e pur și simplu infernală. Suntem prea ocupați ca să ne vedem pe fugă, pentru o îmbrățișare.

Astăzi Ryle și Marshall le-au dus pe fete la grădina zoologică. Emmy e prea mică pentru a se bucura pe deplin de experiența asta, dar Rylee va avea o zi interesantă.

Azi-dimineață, schimbul de „custodie" între mine și Ryle s-a petrecut fără incidente, chiar dacă nu ne-am mai vorbit încă de săptămâna trecută, de la cearta despre al doilea prenume al lui Emmy. A fost cam întors pe dos. Oricum, prefer să am de-a face cu un Ryle ursuz decât cu unul care încearcă să se dea la mine.

Dat fiind că nu e nevoie să aibă grijă de Rylee pentru câteva ore, Allysa lucrează cu mine. Am ajuns la zi cu toate treburile, așa că a avut răgaz să meargă să cumpere cafea. Acum o oră am expediat toate comenzile. După întâlnirea mea cu Atlas, săptămâna trecută, abia acum avem timp să vorbim între patru ochi.

Îmi întinde un pahar cu cafea, apoi verifică pe computer dacă avem comenzi noi.

— Ce-o să porți la nunta lui Lucy? o întreb.

— Eu și Marshall nu mergem la nuntă.

— Poftim?!

— Nu putem. Se suprapune cu a patruzecea aniversare a căsătoriei a părinților noștri. Eu și Ryle organizăm o cină-surpriză.

Mi-a spus despre aniversare, însă n-am știut că evenimentul are loc în aceeași zi cu nunta lui Lucy.

— E singura seară când Ryle poate să scape de la muncă, îmi explică ea.

M-am dezumflat. Detest programul de muncă al lui Ryle. Știu că, odată cu timpul, situația se va îmbunătăți, fiindcă nu va mai face parte dintre cei mai tineri chirurgi. Munca lui nu

constituie o problemă pentru custodia comună, însă din cauza lui cea mai bună prietenă a mea e nevoită să aleagă între o nuntă și părinții ei.

Da, nu e vina lui Ryle. Și totuși îmi place să-l învinuiesc pentru lucruri pe care nu le poate controla. Mă mai binedispune puțin.

— Lucy știe că nu vii?

— Da. Nu s-a supărat. Va avea mai puține guri de hrănit.

După ce soarbe din cafeaua ei, mă întreabă:

— Tu te duci cu Atlas la nuntă?

— Nu l-am invitat. Am crezut că tu și Marshall o să mergeți la nuntă și n-am vrut să vă oblig să mințiți iar pentru mine.

Săptămâna trecută, când am rugat-o pe Allysa să aibă grijă de Emmy cât timp eu eram la întâlnire, m-am simțit prost deoarece, dacă Ryle s-ar fi interesat unde sunt, Allysa ar fi trebuit să-l mintă. Și, așa cum s-a dovedit, *chiar* a fost nevoită să-l mintă.

— Când ai de gând să-i zici lui Ryle?

Scot un geamăt de frustrare.

— Chiar trebuie să-i spun?

— Până la urmă, tot o să afle.

— Aș vrea să mă pot preface că mă văd cu un tip pe nume Greg. Poate că Ryle nu s-ar simți la fel de amenințat de un bărbat cu un astfel de nume. Poate că nu-i musai să zic foarte clar cu cine mă văd, iar Ryle n-o să se enerveze prea tare. Iar după vreo zece-douăzeci de ani, o să-i dezvălui că tipul cu pricina e Atlas.

Allysa râde. Îmi aruncă o privire curioasă.

— Apropo: de ce îl urăște Ryle atât de mult pe Atlas?

— Nu-i convine că am păstrat amintiri de demult, din vremea când eu și Atlas eram împreună.

Allysa mă privește pătrunzător, așteptând continuarea.

— Are și alt motiv?

Clatin din cap. Nu există niciun alt motiv.

— Ce vrei să spui?

— L-ai înșelat pe Ryle cu Atlas?

— *Poftim?* Nu. *Dumnezeule*, nu! Nu i-aș fi făcut niciodată una ca asta lui Ryle.

Mă simt puțin jignită că mi-a pus întrebarea, însă, în același timp, o înțeleg. Felul în care a reacționat Ryle ar face pe oricine să intre la bănuieli cu privire la motivele furiei lui.

Allysa e uluită.

— Tot nu pricep. Dacă nu l-ai înșelat cu Atlas, de ce îl urăște Ryle?

Oftez din rărunchi.

— Mi-am pus și eu aceeași întrebare de un milion de ori, Allysa.

Fac o mutră agasată, așa cum numai o soră ar putea să facă la adresa propriului frate.

— Nu prea am vrut să te întreb, fiindcă am crezut că ți-e rușine că l-ai înșelat pe frate-miu și nu vrei să-mi spui.

— De când aveam șaisprezece ani, nici măcar nu l-am mai sărutat pe Atlas. Ryle pur și simplu n-a putut să se împace cu faptul că uneori trecutul meu reapărea în viața mea, în moduri absolut platonice.

— Stai așa! Deci nu l-ai sărutat pe Atlas de la șaisprezece ani? Nici măcar la întâlnirea voastră, săptămâna trecută?

Văd că a deviat de la subiectul pe care tot ea l-a abordat.

— Am stabilit s-o luăm încet. Mie-mi convine. Cu cât relația evoluează mai încet, cu atât mai mult timp voi avea la dispoziție, înainte să fiu obligată să-l anunț pe fratele tău.

— Părerea mea e că va fi mai puțin dureros dacă-i spui mai repede.

Face semn spre telefonul meu de pe tejghea.

— Trimite-i lui Ryle un mesaj chiar acum și zi-i că te vezi cu Atlas. O să-i treacă supărarea. Oricum, nu are de ales.

— Trebuie să i-o spun față în față.

— Ești prea politicoasă, Lily.

— Iar tu ești prea naivă. Dacă ai impresia că lui Ryle *o să-i treacă supărarea*, înseamnă că nu-ți cunoști fratele.

— Nici n-am pretins că-l cunosc.

Allysa își sprijină bărbia în palmă.

— Marshall mi-a spus că ți-a zis că l-am înșelat.

Ce mă bucur că a schimbat subiectul!

— Da. M-a cam șocat.

— A fost o greșeală făcută la beție, se justifică Allysa. Aveam nouăsprezece ani. Nimic din ce faci nu se pune la socoteală înainte să-mplinești douăzeci și unu de ani.

Izbucnesc în râs.

— Serios?

— Da.

Își ia avânt și se saltă pe tejghea. Începe să-și legene picioarele în aer.

— Mai spune-mi despre Atlas! Povestește-mi ca și cum aș fi prietena ta cea mai bună, nu fosta ta cumnată.

M-am bucurat prea devreme; Allysa s-a întors la discuția asta.

— Ești sigură că nu-i aiurea pentru tine?

— De ce să fie aiurea? Fiindcă Ryle e frate-miu? Nu-i deloc aiurea. Dacă s-ar fi purtat mai bine cu tine, acum nu ai fi nevoită să ieși la întâlniri cu zei.

Allysa joacă din sprâncene și își continuă interogatoriul.

— Deci cum e Atlas? Pare misterios.

— Pentru mine nu e misterios.

Nu încerc să reținzâmbetul care mi se întinde pe față.

— E așa de ușor să vorbesc cu el! Și e bun la suflet. Seamănă cu Marshall, numai că nu e la fel de expansiv. E mai rezervat. Lucrează mult, iar eu o am pe Emmy tot timpul, așa că e greu să ne sincronizăm ca să petrecem timp împreună. În plus, săptămâna asta a aflat că are un frate mai mic. În ultima vreme, viața lui e cam haotică. Comunicăm mai mult prin mesaje și telefoane. E nasol.

— De-asta te tot uiți la telefon?

Simt că mă înroșesc. Nu-mi place că Allysa a observat. Am făcut eforturi să dau cât mai puțin de bănuit. Nu vreau să știe nimeni cât de des schimb mesaje cu Atlas, cât de des *îmi doresc* să-i scriu sau cât de mult mă gândesc *la el.*

Poate că mi-e teamă să discut cu ea despre Atlas pentru că nu vreau să-mi îngădui să fiu fericită datorită lui decât atunci când voi ști că Ryle n-o să se înfurie din cauza lui Atlas.

Exact când mă gândesc la asta, primesc un mesaj. Îl citesc și mă străduiesc din răsputeri să nu surâd.

— E de la el? întreabă Allysa.

— Da.

— Ce ți-a scris?

— Mă întreabă dacă vreau să-mi aducă prânzul.

— *Da!* sare Allysa. Zi-i că tu și prietena ta muriți de foame.

Râd și îi răspund lui Atlas.

Ai putea să aduci prânzul pentru două persoane? Colega mea e invidioasă când îmi aduci mâncare.

Îmi răspunde imediat.

Ajung într-o oră.

• • •

Când apare Atlas, eu și Allysa suntem ocupate cu câțiva clienți. Atlas a adus o pungă din hârtie maro. Îi fac semn să aștepte puțin. Allysa termină înaintea mea. De mai bine de cinci minute, ea și Atlas poartă o conversație pe care n-o pot auzi de aici, din locul în care stau. Mă străduiesc să fiu atentă la clientul din fața mea, dar gândul că Allysa discută neîngrădit cu Atlas mă neliniștește, fiindcă niciodată nu știu ce-i poate ieși pe gură.

Însă Atlas pare mulțumit. Indiferent ce-i spune prietena mea, el se simte bine.

Mi se pare că durează o veșnicie până îmi termin treaba și mă duc la ei. Atlas se întinde spre mine și mă întâmpină cu un sărut pe obraz. Degetele lui îmi ating cotul pentru câteva secunde, înainte să-și retragă brațul. Gestul ăsta neînsemnat îmi stârnește fiori. Mi-e greu să mă concentrez. Mă tem că atunci când stau în preajma lui se vede cu ochiul liber cât de emoționată sunt.

Allysa îmi aruncă un zâmbet cu subînțeles.

— Vasăzică Adam Brody...

Habar n-am despre ce vorbește. Mă uit la Atlas și observ că zâmbește larg. În ziua în care Atlas a venit pentru prima oară acasă la mine, când eram adolescenți, pe un perete aveam un poster cu Adam Brody.

Îl înghiontesc pe Atlas, în glumă.

— Aveam cincisprezece ani!

Atlas izbucnește în râs. Îmi place foarte mult că Allysa se poartă frumos cu el. Ar avea tot dreptul să-i fie loială trup și suflet fratelui ei, dar prietenei mele nu-i stă în fire să se poarte grosolan cu un om doar din cauză că alții nu îl plac.

Nu e nici o prietenă loială până-n pânzele albe, nici o soră loială până-n pânzele albe. Asta-i una dintre trăsăturile pe care le apreciez cel mai mult la ea. Nici eu nu sunt loială până-n pânzele albe. Dacă faci o tâmpenie, sunt genul de prietenă care ți-o zice de la obraz. N-o să mă complac și eu în stupiditatea ta.

Îmi doresc ca prietenii mei să se poarte la fel cu mine. Prefer sinceritatea în schimbul loialității. *Odată cu* sinceritatea vine *și* loialitatea.

— Mulțumesc pentru prânz! îi zic musafirului nostru. Ai rezolvat cu școala lui Josh?

Atlas încearcă să-l înscrie la o școală aflată mai aproape de locuința lui. Școala unde a învățat Josh până acum e tocmai în celălalt capăt al orașului.

— Da. Tare sper ca administrația să nu analizeze prea îndeaproape formularele de înscriere pe care le-am completat! Am cam scris minciuni în ele.

— Sunt sigură c-o să fie bine, îl asigur. Abia aștept să fac cunoștință cu el.

— Câți ani are? întreabă Allysa.

— Tocmai a împlinit doisprezece.

— Uau! exclamă Allysa. E cea mai naspa vârstă. Dar partea bună e că măcar nu trebuie să plătești pentru grădiniță.

Allysa pocnește din degete și schimbă subiectul:

— Apropo de copii: sâmbăta viitoare, Emmy n-o să stea cu Lily, fiindcă Lily se duce la o nuntă. O să se distreze toată noaptea, ca un adevărat adult.

Clatin din cap și îi arunc o privire mustrătoare.

— Aveam de gând să-l invit. N-am nevoie de ajutorul tău.

Atlas zice:

— Deci mergi la o nuntă? Ai de gând să dormi toată noaptea și acolo? mă ia el peste picior, cu un zâmbet viclean.

Roșesc pe loc, ceea ce stârnește curiozitatea Allysei. Atlas se întoarce spre ea.

— Ți-a povestit că a adormit la prima noastră întâlnire?

Deși nici măcar nu mă uit la prietena mea, îi simt privirea scormonitoare.

— Eram obosită, încerc eu să mă justific. A fost un accident.

— Oho! Neapărat vreau să aud povestea asta! zice Allysa.

Atlas îi face pe plac.

— A adormit în mașină. Tocmai eram în drum spre restaurant. A dormit mai mult de-o oră, în parcare. Nici măcar n-am pus piciorul în restaurant.

Allysa începe să râdă. De rușine, îmi vine să mă ascund sub tejghea.

— Cine se căsătorește? mă întreabă el.

— Lucy, o prietenă de-a mea. Lucrează aici.

— La ce oră începe nunta?

— La șapte seara. O să țină toată noaptea, dacă rezișt.

— O să rezist.

Atlas se uită la mine într-un fel care îmi dă de înțeles că ar vrea să fim singuri. Simt furnicături pe șira spinării.

— Trebuie să mă întorc la restaurant. Poftă bună!

Apoi se răsucește spre Allysa.

— Îmi pare bine că ne-am cunoscut în sfârșit.

— Și mie îmi pare bine, îi răspunde prietena mea.

Când ajunge la jumătatea drumului spre ieșire, Atlas începe să fluiere. E într-o dispoziție foarte bună, iar inima îmi crește în piept fiindcă-l văd atât de fericit. N-am idee dacă e în toane bune datorită mie. Adolescenta din mine, care își făcea atâtea griji pentru el, e cât se poate de mulțumită să constate cât de bine se descurcă Atlas.

— Tipul are vreo problemă? întreabă Allysa.

Privește lung ușa florăriei, prin care Atlas a ieșit acum câteva secunde.

— Adică?

— De ce nu-i însurat? De ce n-are iubită?

— Să sperăm că în curând o să aibă una.

Nu mă pot abține să zâmbesc.

— Probabil că nu e bun la pat, își dă Allysa cu părerea. Poate de-asta nu e cuplat.

— Categoric e bun la pat.

Allysa e uimită.

— Ai zis că nici măcar nu l-ai sărutat! protestează prietena mea. Cum de știi cum e Atlas în pat?

— Nu l-am sărutat acum, de când ne-am reîntâlnit *ca adulți*, precizez eu. Ai uitat că noi doi am fost împreună mai demult. A fost primul băiat cu care am făcut sex. Și a fost foarte, foarte priceput. Sunt convinsă că acum e și mai și.

Pentru câteva clipe, Allysa mă privește în tăcere, încrețindu-și fruntea.

— Mă bucur pentru tine, Lily. Și Marshall o să-l placă. E foarte ușor să-l simpatizezi pe Atlas.

A spus-o de parcă ar fi ceva aiurea.

— Și ce-i rău în asta?

— Nu-s convinsă că e un lucru *bun*. Toată situația asta e încurcată. Doar știi și tu, nu-i nevoie să-ți explic. Dar acum înțeleg de ce eziți să-i spui lui Ryle despre Atlas. Probabil că s-ar simți castrat dac-ar ști că fosta lui soție împarte patul cu tipul ăsta perfect.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Ar fi cazul să se simtă castrat fiindcă și-a bătut soția.

Sunt șocată să mă aud spunând așa ceva, însă nu-mi pot lua vorbele înapoi. Din fericire, nu e nevoie să mă simt stânjenită, fiindcă, după cum am mai spus, prietena mea cea mai bună nu îi e loială orbește propriului frate.

Departe de a se fi simțit jignită, Allysa aprobă:

— Adevărat, Lily. Adevărat.

Capitolul nouăsprezece
Atlas

Nu știu dacă atunci când ai doisprezece ani ești prea mic ca să călătorești cu un Uber. Cum nu voiam să-l las iar singur pe Josh acasă la mine, după școală, am comandat un Uber care să-l aducă aici, la restaurant. Acum două zile am vorbit cu el și am stabilit că e o idee bună să mă ajute în restaurant, ca să compenseze pentru stricăciunile pe care le-a provocat.

Am urmărit pe aplicație traseul Uber-ului și i-am ieșit în întâmpinare, la intrarea în local. Când coboară din mașină, Josh arată complet diferit, în comparație cu puștiul pe care l-am întâlnit acum câteva zile. Poartă haine pe măsura lui. Ieri l-am dus să se tundă. Acum duce pe umăr un rucsac plin cu cărți, nu cu spray-uri cu vopsea.

Mă îndoiesc că Sutton l-ar recunoaște dacă l-ar vedea.

— Cum a fost azi?

E a doua zi la noua lui școală. Ieri, când i-am pus aceeași întrebare, a zis că a fost OK, însă nu mi-a dat detalii.

— A fost OK.

Probabil că asta-i tot ce poți scoate de la un băiat de doisprezece ani. Deschid ușa restaurantului. Josh se oprește în loc. Ridică privirea și cercetează fațada clădirii.

— E ciudat că am dormit aici două săptămâni, și totuși e prima oară când intru pe ușa din față.

Izbucnesc în râs. Intrăm amândoi. Abia aștept să-l cunoască pe Theo. Încă n-am apucat să-i zic despre Josh. Theo a ajuns aici acum câteva minute. A intrat prin spate chiar când am ieșit să-l întâmpin pe Josh.

Fiul lui Brad nu a mai trecut pe aici de săptămâna trecută, iar eu nu l-am adus pe fratele meu la restaurant fiindcă a trebuit să-mi iau câteva zile libere ca să-l înscriu la noua școală și să pun la punct diverse chestiuni administrative. Când intrăm prin ușile duble care duc în bucătărie, Josh se oprește puțin, uimit. Privește cu ochi mari agitația dinăuntru. În mod sigur, ziua locul arată cu totul altfel decât noaptea.

Ușa biroului meu e deschisă. Asta înseamnă că Theo e înăuntru și își face temele. Îl călăuzesc pe Josh într-acolo. Theo stă la biroul meu și citește. Ridică privirea, se uită la mine, apoi la Josh. Imediat, își îndreaptă spatele și întreabă:

— Ce cauți aici?

— Ce cauți *tu* aici? i-o întoarce Josh.

Cred că se cunosc deja. Nu mi-am închipuit că se știu. Școlile din orașul ăsta sunt foarte mari și numeroase. Nici măcar nu am idee unde învață Theo.

— Vă cunoașteți? îi întreb.

— Da. El e cel nou de la mine de la școală, îmi explică Theo, apoi i se adresează lui Josh: Dar de unde-l știi pe Atlas?

Fratele meu își lasă rucsacul pe jos și se trântește pe canapea.

— Atlas e fratele meu.

Theo se uită când la mine, când la Josh.

— De ce nu mi-ai zis că ai un frate? mă dojenește Theo.

— E o poveste lungă.

— Nu ți se pare că terapeutul tău ar trebui să știe așa ceva?

— N-ai fost aici deloc săptămâna asta, îi atrag atenția.

— Am avut pregătire la mate în fiecare zi, după școală.

— Pregătire la mate? Cum adică?

Josh intervine în discuție:

— Stai puțin! Theo e *terapeutul* tău?

— Da, dar nu mă plătește, îi răspunde Theo. Hei, faci orele de mate cu profesorul Trent?

— Nu. Cu Sully.

— Nasol! comentează Theo, apoi ne privește din nou, cercetător. Cum de n-ai pomenit niciodată că ai un frate?

Se pare că ține morțiș să primească un răspuns la întrebarea asta, însă acum n-am timp să-i explic. La bucătărie este nevoie de ajutor.

— O să-ți povestească Josh. Trebuie să mă apuc de treabă.

Îi las în birou și mă duc să muncesc.

• • •

O oră mai târziu, toată lumea e la posturi, așa că îmi permit să-mi iau un răgaz de câteva minute. Intru în birou. Theo și Josh discută animat despre o *manga* pe care Theo o ține în mână. Îi fac semn lui Josh să vină după mine.

— Scuze că v-am întrerupt! Ți-ai făcut temele?

— Sigur, îmi răspunde fratele meu.

Nu-l cunosc îndeajuns de bine ca să-mi dau seama ce vrea să zică.

— Ce înseamnă „sigur"? Adică ți-ai făcut temele? Da? Nu? În mare parte?

— Da.

Oftează și mă urmează în bucătărie.

— În mare, le-am făcut. O să le termin diseară. Mă doare capul.

Îi fac cunoștință cu câțiva dintre angajații din bucătărie. Închei cu Brad.

— Josh, el e Brad, tatăl lui Theo.

Gesticulez spre Josh.

— El e Josh, fratele meu mai mic.

Nedumerit, Brad își încrețește fruntea, însă tace.

— Josh trebuie să-și plătească o datorie, îi explic lui Brad. Ai să-i dai vreo muncă de făcut?

— Am o datorie? se miră Josh, buimăcit.

— Da. Pentru crutoanele alea.

— Aaa! Am înțeles.

Lui Brad îi pică fisa. Dă încet din cap. Îl întreabă pe Josh:

— Ai mai spălat vase până acum?

Josh își dă ochii peste cap și îl urmează pe Brad la chiuvetă.

Mă simt aiurea că-l pun la muncă, dar m-aș simți și mai aiurea dacă nu l-aș pune să se confrunte cu consecințele propriilor fapte — a făcut pagube de mii de dolari. O să-l las să spele vase vreo oră și după aia o să fim chit.

Am vrut să-l scot din birou ca să pot vorbi cu Theo despre fratele meu mai mic.

Theo e la birou. Îndeasă niște hârtii în rucsacul lui. Mă așez pe canapea, pregătit să-i pun întrebări despre Josh, însă Theo vorbește primul.

— Ai sărutat-o pe Lily?

— Încă nu.

— Ce naiba, Atlas?! Jur că uneori ești superjalnic.

— Cât de bine îl cunoști pe Josh?

— Învață la școala mea de două zile, deci nu-l cunosc prea bine. Avem câteva ore în comun.

— Cum se descurcă la școală?

— Habar n-am. Doar nu-s profesorul lui.

— Nu mă refer la note. Vreau să știu cum interacționează. Își face prieteni? Se poartă frumos?

Contrariat, Theo înclină capul într-o parte.

— Adică mă întrebi *pe mine* dacă fratele tău se poartă frumos? N-ar trebui să știi tu chestia asta?

— L-am întâlnit abia acum câteva zile.

— Da, și eu la fel, mi-o întoarce Theo. Mi-ai pus o întrebare complicată. Uneori, copiii sunt răutăcioși. Doar știi asta.

— Vrei să spui că Josh e răutăcios?

— Există mai multe moduri de-a fi răutăcios. Josh e răutăcios, dar la modul bun.

Nu pricep deloc, iar Theo încearcă să mă lămurească:

— Josh se poartă ca un bully cu ceilalți bullies. Pricepi?

Conversația asta începe să fie stânjenitoare.

— Deci fratele meu e peste un bully veritabil? Cum așa?

— E greu de explicat. Nu-i de mirare că nu sunt cel mai popular copil din școală. La urma urmei, fac parte din clubul de matematică și sunt...

Ridică din umeri, lăsând propoziția în aer.

— Dar nu e nevoie să mă tem de puștii care sunt ca Josh. M-ai întrebat dacă se poartă frumos, dar nu știu cum să răspund, fiindcă nu se poartă frumos. Însă nu-i nici răutăcios. Sau cel puțin nu e răutăcios cu oamenii de treabă.

Încerc să asimilez ceea ce aud. Cred că sunt mai nedumerit decât eram înainte de discuția asta. Oricum, mă simt împăcat la gândul că Theo nu se teme de Josh.

Theo trage fermoarul rucsacului și zice:

— Așa... Deci cum a rămas cu tine și cu Lily? S-a răsuflat treaba deja?

— Nu. Pur și simplu suntem ocupați. Dar mâine mergem împreună la o nuntă.

— Și o s-o săruți, în sfârșit?

— Da, dacă și ea vrea.

Theo dă din cap.

— Probabil c-o să vrea, dacă te abții să spui chestii siropoase. *Hai să ne pupăm!*

Iau o pernă de pe canapea și o arunc în direcția lui, după care declar:

— O să-mi caut un terapeut care nu mă ia la mișto!

Capitolul douăzeci
Lily

E o provocare să fii și florar la o nuntă, *și* invitat. Toată ziua am fugit de colo-colo ca să mă asigur că aranjamentele florale de la restaurant sunt așa cum și le dorește Lucy. Pe deasupra, azi închidem florăria mai devreme, datorită nunții, așa că Serena a avut nevoie de ajutor ca să pregătească toate comenzile și să le încarce în duba pentru livrări.

Când Atlas ajunge la apartamentul meu, nu sunt gata nici pe departe. Tocmai am primit un SMS de la el. Mă întreabă dacă să urce la mine. Sunt convinsă că e prudent deoarece relația noastră e abia la început și nu știe dacă mai e cineva la mine, și dacă aș fi de acord ca persoana cu pricina să știe că mă duc la nuntă împreună cu el.

Tocmai din acest motiv am șovăit înainte de a-l invita. Oricum, sunt sigură că niciun invitat de la nunta lui Lucy nu îl cunoaște pe Ryle. Nu facem parte din același cerc social. Și chiar dacă un invitat l-ar cunoaște pe Ryle și la urechile lui ar ajunge că am venit însoțită la eveniment, răsplata merită să-mi asum acest risc. Încă de când Atlas a acceptat să vină la nuntă, am așteptat seara asta cu mare nerăbdare.

Urcă! Încă mă pregătesc.

După câteva clipe, Atlas bate la ușa mea. Când deschid, am senzația că ochii mei se cască și își dublează mărimea, ca în desene animate.

— Uau!

E la patru ace. Poartă un costum negru, croit la comandă. Îl las să aștepte pe culoar mai mult decât ar trebui. Când el e prin preajmă, uit de lucruri elementare; de pildă, politețea.

În mână are un buchet, dar nu e alcătuit din flori, ci din *prăjiturele*.

Mi-l întinde.

— Îmi închipui că ești sătulă de flori.

Se apleacă și mă sărută pe obraz. Aș vrea să-mi înclin capul, așa încât buzele lui să se lipească de ale mele, dar sper că nu va trebui să mai aștept mult până când dorința mea se va împlini.

— E minunat buchetul! îi zic, apoi îi fac semn să mă urmeze. Intră! O să fiu gata într-un sfert de oră.

Azi am fost atât de ocupată, că n-am apucat să mănânc. Iau o prăjiturică și mușc din ea. Apoi vorbesc cu gura plină:

— Scuze dacă sunt prost-crescută! Pur și simplu sunt lihnită. Poți să aștepți în camera mea cât timp mă schimb. N-o să dureze mult.

În vreme ce se îndreaptă spre dormitor, Atlas se uită de jur împrejur, analizându-mi apartamentul.

Rochia mea așteaptă întinsă pe pat. O iau și intru în baie. Las ușa ușor întredeschisă, ca să pot vorbi cu Atlas cât timp mă îmbrac.

— Unde-i Josh?

— Îți mai aduci aminte de Brad? L-ai văzut în seara în care jucam poker.

— Da, mi-l amintesc.

— Fiul lui, Theo, e acasă la mine, cu Josh. Băieții învață la aceeași școală.

— Lui Josh îi place la școala cea nouă?

— Cred că da.

Nu îl văd pe Atlas, dar când răspunde, îmi dau seama că e mai aproape de baie decât adineauri. Îmi pun rochia și deschid ușa ceva mai mult. Am ales o rochie destul de mulată, de culoarea vinului roșu. Are bretele subțiri. Am și un șal asortat, dar încă nu l-am scos din dressing.

Când apar în ușa băii, Atlas mă cântărește din ochi. Nu-i las timp să-mi facă complimente.

— Te rog, mă ajuți cu fermoarul?

Mă întorc cu spatele și-mi strâng părul într-o parte. Simt că șovăie. Sau poate că savurează momentul.

În cele din urmă, când trage fermoarul, îi simt degetele pe spate. Mă întorc iar cu fața la el.

— Trebuie să mă machiez.

Dau să intru iar în baie, dar Atlas îmi cuprinde talia.

— Vino încoace!

Mă strânge la piept. Îmi privește fața pentru câteva clipe și zâmbește seducător, de parcă se pregătește să mă sărute.

— Mulțumesc că m-ai invitat!

Îi surâd la rândul meu.

— Mulțumesc c-ai acceptat! Știu că ai avut o săptămână foarte aglomerată.

Ochii lui par obosiți. Obișnuita lor sclipire s-a mai împuținat. Cred că a fost stresat. O noapte de distracție o să-i prindă bine.

Nu mă pot abține, întind mâna și îi ating obrazul.

— Putem lua un Uber până la restaurantul unde se ține petrecerea de nuntă. Mi se pare că ai nevoie să bei ceva tare.

Atlas îmi atinge mâna și îmi sărută căușul palmei. Apoi își împletește degetele cu ale mele. Deschide gura, iar în clipa următoare îmi vede tatuajul.

Atlas n-a văzut niciodată mica inimă tatuată pe umărul meu. Mi-am făcut tatuajul ăsta pentru că obișnuia să mă sărute acolo. Îl atinge ușor, cu vârful degetelor, urmărind conturul lui.

Își ridică ochii spre mine.

— Când ți l-ai făcut?

Simt că vocea mi se frânge puțin. Îmi dreg glasul.

— Când eram la facultate.

M-am gândit de multe ori la clipa asta, la ce va spune el și la cum se va simți când va vedea tatuajul.

Mă privește în tăcere, pe urmă ochii lui se mută iar asupra desenului de pe umărul meu. Atlas stă atât de aproape de mine, că-i simt răsuflarea pe claviculă.

— De ce ți l-ai făcut?

Am avut foarte multe motive. Aleg să i-l spun pe cel mai evident.

— Pentru că-mi era dor de tine.

Mă aștept să-și aplece capul și să mă sărute acolo, așa cum a făcut-o de atâtea ori. Vreau să mă sărute, să-și lipească gura de a mea, în chip de mulțumire.

În schimb, Atlas are cu totul altă reacție. Se uită îndelung la tatuaj, însă apoi îmi dă drumul și îmi întoarce spatele. Îmi vorbește pe un ton distant, detașat:

— Ar trebui să te duci să termini cu pregătirile. O să întârziem.

Face câțiva pași spre ușa dormitorului meu. Pe urmă, fără să privească înapoi, adaugă:

— Te aștept în sufragerie.

Am senzația că am primit o lovitură în stomac.

Și-a schimbat complet atitudinea. Nu mă așteptam la așa ceva din partea lui. La început rămân încremenită, însă apoi mă silesc să mă pun în mișcare, să termin pregătirile. Poate că i-am interpretat greșit reacția. Poate că nu e ceva de rău. E posibil să-i fi plăcut atât de mult că mi-am făcut tatuajul ăsta, încât are nevoie să rămână singur o vreme, cu propriile gânduri.

Indiferent de motivul care a declanșat reacția lui neobișnuită, încerc să-mi stăpânesc lacrimile. Mă apuc să mă machiez. Mă simt puțin jignită. Nu mă așteptam să mă simt așa tocmai în seara asta.

Îmi iau pantofii, apoi scot șalul din dressing. Ies din camera mea. Aproape că mă aștept ca Atlas să fi plecat. Dar încă e aici. Se uită la pozele cu Emmy. Când îmi aude pașii, se răsucește spre mine.

— Uau! Ești frumoasă, Lily.

Chiar pare plăcut surprins.

Acum sunt confuză.

Apreciez complimentul, însă nu pot să trec cu vederea ceea ce s-a petrecut adineauri. Din relația părinților mei, precum și din relațiile mele am învățat ceva: refuz să mătur totul sub preș. Nici măcar nu vreau să existe un *preș*.

— De ce te-a supărat tatuajul meu?

Întrebarea îl ia prin surprindere. Își face de lucru cu cravata și încearcă să găsească o scuză, dar nu-i vine nimic în minte. Respiră lent, chinuit.

— Nu tatuajul m-a supărat.

— Și-atunci, de ce ești supărat pe mine?

— Nu sunt supărat pe tine, Lily.

O spune convingător, dar îmi dau seama că, după ce a văzut tatuajul, **nu** mai are aceeași stare de spirit. Nu vreau să începem relația asta cu minciuni. Probabil că nici el nu vrea. Se gândește la ce urmează să-mi răspundă. Pare că nu se simte în largul lui. Nu vrea să purtăm conversația asta sau, cel puțin, nu vrea s-o purtăm acum.

Își bagă mâinile în buzunar și oftează.

— În noaptea când te-am dus la Urgențe... ți-au bandajat umărul.

În vocea lui disting suferință.

— Te-am auzit spunându-i asistentei că el te-a mușcat, dar nu stăteam îndeajuns de aproape de tine ca să văd că...

Atlas tace și înghite anevoie.

— ... că aveai un tatuaj, iar el te-a mușcat...

Tace din nou. E așa de tulburat, că nu-și poate încheia fraza.

— De-asta te-a mușcat? Ți-a citit jurnalele și a aflat că ți-ai făcut tatuajul pentru mine?

Îmi tremură genunchii.

Înțeleg de ce nu a vrut să discutăm despre subiectul ăsta. E unul prea serios ca să fie analizat când suntem pe picior de plecare. Îmi apăs o palmă pe burtă. Sunt pregătită să-i răspund, dar mi-e greu să vorbesc, mai ales știind cât de necăjit e Atlas.

Nu vreau să-i provoc suferință, însă totodată nu vreau nici să-l mint, nici să-l protejez pe Ryle. Atlas are dreptate. Exact de aceea m-a mușcat Ryle. Urăsc faptul că de acum încolo Atlas va asocia tatuajul meu cu amintirea aceea oribilă.

Ia tăcerea mea drept confirmare. Chipul i se crispează. Se întoarce cu spatele. Se silește să respire profund, ca să-și păstreze calmul. Pare cât pe ce să explodeze. Dar Ryle nu-i aici, ca să suporte mânia lui Atlas.

Este furibund, dar nu e o furie de care mă tem.

Realizez importanța acestui moment. Sunt în apartamentul meu, între patru ochi cu un bărbat furios, și totuși nu mă tem pentru viața mea. Furia lui nu e îndreptată spre mine, ci spre persoana care mi-a făcut rău. E o furie protectoare. Diferența dintre reacția mea față de mânia lui Ryle și reacția mea față de mânia lui Atlas e ca de la cer la pământ.

Atlas se întoarce din nou cu fața la mine. Strânge din dinți, iar venele de pe gâtul lui au devenit vizibile.

— Lily, cum aș putea să mă port civilizat în preajma lui?

Apoi îmi șoptește cu o voce plină de vinovăție:

— Ar fi trebuit să fiu alături de tine. Ar fi trebuit să fac mai mult.

Îi înțeleg supărarea, dar nu are absolut niciun motiv să se simtă vinovat. Pe atunci, nu ajunsesem în punctul în care Atlas ar fi putut face sau spune ceva care să-mi schimbe părerea despre Ryle. A trebuit ca singură să deschid ochii.

Mă apropii de Atlas. Îmi sprijin spatele de peretele din fața lui. El îmi imită poziția. Acum stăm față în față. Știu că e nevoit să dea piept cu o mulțime de emoții, așa că vreau să-i las spațiu. Pe de altă parte, am multe de zis despre vina pe care o simte el.

— Prima dată când Ryle m-a lovit, a făcut-o fiindcă am râs de el. Mă amețisem puțin și am râs de ceva care mi s-a părut amuzant. Dar se pare că nu era deloc amuzant. Ryle m-a plesnit cu dosul palmei.

Atlas simte nevoia să-și ferească privirea. Cel mai probabil, nu-și dorește să audă detaliile astea, dar eu de mult vreau să i le destăinui. Stă nemișcat, însă am senzația că se forțează să nu țâșnească din loc, ca să-l înfrunte pe Ryle. Când ochii lui îi întâlnesc din nou pe ai mei, au o expresie tăioasă.

— A doua oară, m-a împins pe scări. Cearta aceea a început fiindcă a găsit hârtia cu numărul tău de telefon, pe care o ascunsesem în carcasa telefonului. Iar când m-a mușcat de umăr... Ai dreptate. A făcut-o pentru că îmi citise jurnalele. De acolo aflase că tatuajul mi-l făcusem pentru tine și că tu mi-ai dăruit magnetul lipit de frigiderul meu.

Cobor privirea. Mi-e greu să văd cât de mult îl afectează cuvintele mele.

— Altădată credeam că, poate, merit să suport reacțiile lui violente. De pildă, îmi spunea că, dacă n-aș fi râs, poate că nu m-ar fi lovit. Poate că, dacă n-aș fi păstrat numărul tău în carcasa telefonului, nu s-ar fi înfuriat atât de tare încât să mă azvârle pe scări.

Atlas nu se mai uită la mine. Capul lui se sprijină de perete. Se uită în tavan, ascultând totul cu atenție, încremenit în furia lui.

— De fiecare dată când începeam să iau vina asupra mea și să justific faptele lui Ryle, mă gândeam la tine. Mă întrebam cum ai fi reacționat tu dacă ai fi fost în locul lui. Știu că nu te-ai fi purtat ca el. Dacă aș fi râs de tine în aceleași împrejurări în care am râs de Ryle, tu ai fi râs *împreună cu* mine. Nu m-ai fi lovit niciodată. Iar dacă oricare alt bărbat de pe planetă mi-ar fi dat numărul lui de telefon ca să mă protejeze de cineva pe care îl consideră periculos, tu l-ai fi *apreciat* pentru gestul ăsta. Nu m-ai fi împins pe scări. Iar dacă jurnalele pe

care te-am lăsat să le citești ar fi fost despre un alt băiat, în afară de tine, m-ai fi luat peste picior. Probabil c-ai fi subliniat frazele care ți se par siropoase și am fi râs de ele împreună.

Tac și aștept ca Atlas să se uite la mine, pe urmă închei:

— De fiecare dată când mă îndoiam de mine însămi și începeam să cred că merit tot ce-mi făcea Ryle, tot ce trebuia să fac era să-mi aduc aminte de tine, Atlas. Mă gândeam cât de diferit s-ar fi derulat fiecare întâmplare, dacă ai fi fost în locul lui Ryle, iar asta mă ajuta să-mi amintesc că nimic din ce mi se întâmpla nu era din vina mea. Chiar dacă nu ai fost alături de mine, datorită ție am reușit să răzbesc prin toate.

Atlas rămâne tăcut vreo cinci secunde, meditând la ceea ce i-am zis, apoi se apropie și mă sărută. În sfârșit. *În sfârșit!*

Cu mâna dreaptă îmi cuprinde mijlocul și mă lipește de el. Limba lui îmi dezmiardă ușor buzele, strecurându-se dincolo de ele. Îi simt mâna în părul meu și îmi cuprinde ceafa în palmă. Un val de dorință se sparge în mine.

Nu mă sărută frenetic. Gura lui se lipește încrezător de a mea. Îl trag mai aproape de mine. Vreau să-i simt căldura topindu-se în trupul meu. Gura și atingerea lui îmi sunt cunoscute, fiindcă ne-am mai sărutat și altădată, dar totodată sunt noi, pentru că sărutul ăsta e alcătuit din ingrediente cu totul noi. Primul nostru sărut a fost plămădit din teamă și din lipsa de experiență a adolescenței.

Sărutul ăsta e speranță. E alinare, senzație de siguranță, stabilitate. E tot ce mi-a lipsit de când am devenit un adult. Sunt așa de fericită că ne avem iar unul pe celălalt, că îmi vine să plâng.

Capitolul douăzeci și unu
Atlas

Multe lucruri m-au supărat de-a lungul vieții, dar nimic nu m-a umplut de furie precum vederea tatuajului ei și cicatricile care îl înconjoară, alcătuind forma unei mușcături.

N-o să înțeleg niciodată cum de poate un bărbat să-i facă așa ceva unei femei. N-o să înțeleg niciodată cum de *un om* îi poate face așa ceva unui alt om, pe care ar trebui să-l iubească, să-și dorească să-l protejeze.

Cu siguranță, Lily merită mai mult de la viață, iar eu am norocul de-a fi cel care îi oferă acele lucruri. Începând cu acest sărut. Parcă nu mai reușim să ne desprindem unul de celălalt. Ori de câte ori ne oprim ca să ne privim, buzele noastre se unesc din nou, de parcă încercăm să recuperăm tot timpul pierdut.

Îi presar săruturi pe bărbie până când ajung la claviculă. Dintotdeauna mi-a plăcut la nebunie să o sărut acolo, însă abia când i-am citit jurnalele am aflat că știa cât de mult îmi plăcea să o sărut în locul acela. Îmi lipesc buzele de tatuajul ei, hotărât să mă asigur că, de fiecare dată când gura mea o va atinge acolo, Lily își va aminti de momentele frumoase pe care le-am trăit împreună. Dacă va fi nevoie să o sărut de un

milion de ori ca să uite de cicatricile pe care i le-a lăsat Ryle, atunci o voi săruta de un milion de ori *și încă* o dată.

O sărut pe gât, apoi iar pe maxilar. Îi ridic la loc breteaua rochiei. Da, aș fi în stare să rămân aici ore întregi, însă trebuie să ajungem la nuntă.

— Ar trebui să plecăm, îi șoptesc.

Lily dă aprobator din cap. O sărut iar. Nu mă pot stăpâni. Am așteptat clipa asta încă de când eram adolescent.

• • •

N-aș putea spune cum a fost nunta, pentru că am fost atent mai degrabă la Lily. Nu cunoșteam pe nimeni dintre invitați, iar după ce am sărutat-o — în sfârșit! — pe Lily, mi-a fost greu să mă concentrez la altceva. Tot ce voiam era să ne sărutăm din nou. Îmi era limpede că și ea tânjea să rămânem singuri. După ce s-a întâmplat între noi, în holul ei, a fost un chin să aștept răbdător pentru câteva ore.

Îndată ce am ajuns la petrecere și Lily a văzut cât de aglomerat era, s-a simțit ușurată. Mi-a zis că Lucy n-o să știe că am plecat mai devreme de la nuntă. Am stat acolo vreo oră, timp în care Lily a socializat. Nu mi-a părut deloc rău când m-a luat de mână și am plecat de la petrecere.

Tocmai am parcat în fața clădirii în care locuiește. Chiar dacă sunt aproape sigur că vrea să urc la ea, n-am de gând să-mi dau cu presupusul. Deschid portiera și aștept ca Lily să se încalțe. S-a descălțat în mașină, fiindcă o dureau picioarele. Mi se pare că îi vine greu să se încalțe din nou; pantofii au șireturi petrecute pe după glezne, iar Lily se chinuie să le potrivească. Mă-ndoiesc că vrea să meargă desculță pe asfaltul din parcare.

— Aș putea să te duc în spate, mă ofer.

Se uită la mine și râde ca și cum aș fi făcut o glumă.

— Vrei să mă cari în spate?

— Da. Ia-ți pantofii!

Pentru o clipă, nu are nicio reacție. Apoi un surâs larg i se întinde pe față. Mă întorc cu spatele, iar Lily își petrece brațele pe după gâtul meu, râzând. O ajut să se salte, pe urmă închid portiera.

Când ajungem în fața apartamentului ei, mă aplec, ca să-i permit să descuie ușa. Intrăm, iar eu o las să coboare din spatele meu. Îndată ce mă îndrept de spate, Lily își lasă pantofii să cadă pe podea și începe să mă sărute.

Se pare că o luăm de unde am rămas acum câteva ore, tot aici.

— La ce oră trebuie să fii acasă? mă întreabă.

— I-am zis lui Josh c-o să ajung pe la zece sau unsprezece.

Mă uit la ceas: e puțin după ora zece seara.

— Să-l sun și să-i zic c-o să întârzii?

Lily aprobă cu un gest.

— Mai mult ca sigur c-o să întârzii. Sună-l! Mă duc să pregătesc ceva de băut.

Intră în bucătărie. Scot telefonul și îl sun pe Josh. Vreau să facem un apel video, fiindcă vreau să mă asigur că nu dă vreo petrecere la mine acasă. Deși mă îndoiesc că Theo l-ar lăsa să facă așa ceva. Oricum, nu vreau să-mi asum riscuri când vine vorba despre puștii ăștia.

Când fratele meu îmi răspunde, observ că telefonul lui stă pe podea: îi pot vedea bărbia și lumina ecranului TV. Josh are un controler în mâini.

— Suntem în toiul unei lupte, mă anunță el.

— Am vrut să văd ce faceți, îl lămuresc eu. Totu-i în regulă?

— Da! strigă Theo de undeva din fundal.

Josh începe să se agite, apăsând frenetic butoanele controlerului. Deodată, strigă „Rahat!". Azvârle controlerul deoparte și ridică telefonul.

— Am pierdut, îmi zice.

Din spatele lui apare Theo.

— Nu pari să fii la o nuntă, comentează el. Unde sunteți?

Nu-i răspund.

— S-ar putea să întârzii, îi zic lui Josh.

— O! Ești acasă la Lily? întreabă Theo, rânjind și apropiindu-se de ecranul telefonului. Până la urmă, ai sărutat-o? Mă aude? Ce replică ai folosit ca s-o convingi să te invite la ea? *Lily, tocmai am văzut cum doi s-au măritat, acum, hai, treci și tu în...*

Închei apelul imediat, ca să nu-i las răgaz să-și încheie rima. Însă Lily a auzit conversația. Așteaptă în fața mea, cu două pahare cu vin în mâini.

— Cine era la telefon? se miră.

— Theo.

— Câți ani are?

— Doisprezece.

— Și îi povestești despre noi unui puști de doisprezece ani?

Pare amuzată. Iau din mâna ei un pahar și, chiar înainte de a sorbi din el, îi răspund:

— E psihoterapeutul meu. Avem ședință în fiecare joi, la patru.

Izbucnește în râs.

— Ai un terapeut care încă e în școala generală?

— Da, dar o să-l concediez.

Cuprind cu un braţ mijlocul lui Lily şi o trag lângă mine. Când o sărut, simt gustul vinului. O sărut mai apăsat.

Se desprinde de mine şi zice:

— E cam ciudat.

Habar n-am la ce se referă. Sper că nu vorbeşte despre ce facem acum, fiindcă „ciudat" e ultimul cuvânt pe care l-aş folosi ca să descriu momentul acesta.

— Ce anume? o întreb.

— E ciudat că eşti aici. Că nu e niciun copil în casă. Nu-s obişnuită să am timp liber şi nici să-mi petrec timpul cu un bărbat.

Mai ia o gură de vin, apoi pune paharul pe blatul de bucătărie şi păşeşte spre dormitor.

Mă îndeamnă:

— Vino! Hai să profităm de ocazie!

O urmez cât ai clipi.

Capitolul douăzeci și doi
Lily

Mă străduiesc să mă prefac încrezătoare, dar, îndată ce intru în dormitor, nu mai simt nici urmă din încrederea pe care am simțit-o adineauri.

A trecut atât de mult timp de când n-am mai făcut sex! Probabil că ultima oară s-a întâmplat imediat după ce am rămas însărcinată cu Emmy. După naștere, n-am mai făcut dragoste cu Ryle. Iar cu Atlas s-a întâmplat când aveam șaisprezece ani. Gândurile astea mi se amestecă în minte, într-un vârtej care mă paralizează.

Mă opresc în mijlocul dormitorului. Atlas apare după câteva secunde. Îmi pun mâinile în șolduri și... pur și simplu stau așa. Se uită lung la mine. Am senzația că, din moment ce eu l-am invitat în dormitorul meu, ar trebui să fac prima mișcare.

Îi mărturisesc:

— Habar n-am ce să fac. A trecut ceva timp de când...

Atlas râde și se apropie de pat. Bineînțeles că îi este cu neputință să meargă într-un fel neatrăgător. Fiecare mișcare de-a lui e sexy: felul în care își scoate sacoul și îl aruncă pe pat, modul în care se descalță. *Doamne! Până și mișcarea asta e sexy.* Apoi se așază pe patul meu.

— Hai să vorbim!

Își sprijină spatele de tăblia patului și își încrucișează gleznele. Pare foarte relaxat. *Și sexy.*

Nu prea vreau să mă întind pe pat îmbrăcată cu rochia asta. Ar fi cam incomod și, pe deasupra, mi-ar veni greu să-mi scot rochia, la momentul potrivit.

— Mă duc să mă schimb, îi zic lui Atlas.

Intru în dressing și închid ușa.

Dau să aprind lumina, dar nu se întâmplă nimic. S-a ars becul. *Rahat!* Nu pot să mă îmbrac pe întuneric. Plus că, neavând telefonul cu mine, nu pot folosi lanterna.

Îmi ia cam un minut să-mi desfac fermoarul. În loc să las rochia să cadă la podea și apoi să pășesc dincolo de ea, încep să mi-o trag peste cap. Bineînțeles că mi-am prins o șuviță de păr în fermoar! Se putea altfel?! Încerc să-mi desprind șuvița, dar rochia e grea. Plus că așa, pe întuneric, îmi ia o veșnicie. Nu pot ieși de-aici ca să merg la oglindă, fiindcă Atlas e în dormitorul meu. Mă chinui să deblochez fermoarul. După câteva minute, Atlas bate la ușa dressingului.

— Hei, ești OK?

— Nu. Nu reușesc să desfac fermoarul.

— Pot să deschid ușa?

Sunt doar în sutien și în chiloți, cu o rochie pe jumătate trasă peste cap.

— Poți să intri, dar să știi că nu-s îmbrăcată.

Atlas pufnește în râs. Când intră și vede care-i situația, intră imediat în acțiune. Încearcă să aprindă lumina. Evident, e în zadar.

Se apropie de mine.

— S-a ars becul. Ce-ai pățit?

— Mi-am prins părul în fermoar.

Atlas își scoate mobilul și folosește lanterna ca să mă ajute. Trage ușor de o șuviță de păr și de rochie, în direcții opuse. Apoi, ca prin minune, rochia aterizează pe podea.

Îmi netezesc părul și-mi încrucișez brațele la piept.

— Mulțumesc! E cam jenant.

La lumina lanternei, Atlas vede că sunt îmbrăcată doar în lenjerie. Închide lanterna. Ușa dressingului e deschisă, iar în dormitorul meu am o lampă, deci mă poate vedea destul de bine.

Șovăim amândoi. Atlas nu știe dacă ar trebui să iasă de-aici și să mă lase să mă îmbrac, iar eu nu-mi dau seama dacă vreau să plece.

Și apoi, deodată, ne sărutăm.

Pur și simplu s-a întâmplat, de parcă am pășit unul spre celălalt în același timp. Cu o mână îmi cuprinde ceafa, iar cealaltă coboară pe talie. Degetele lui îmi ating chiloții.

Îi înlănțui gâtul cu brațele și îl trag spre mine cu atâta putere, încât ne poticnim și ne izbim de un șir de haine puse pe umerașe. Îi simt zâmbetul pe buze. Se desprinde de mine și întreabă:

— Ce treabă ai cu dulapurile?

Pe urmă continuă să mă sărute.

Petrecem câteva minute în dressing. În minte îmi revin clipele când ne sărutam pe furiș, în adolescența noastră: dorința, emoția, noutatea lucrurilor pe care nu le-ai mai făcut niciodată sau, în cazul de față, a lucrurilor pe care nu le-ai mai făcut de mult.

Îmi aduc aminte cât de mult îmi plăcea să stau în pat, cu el. Indiferent dacă ne sărutam, vorbeam sau făceam altceva,

amintirile pe care le am cu noi doi, în dormitorul meu, sunt printre preferatele mele.

În timp ce Atlas mă sărută pe gât, îi șoptesc:

— Du-mă în pat!

Nu ezită nicio clipă. Palmele lui coboară imediat pe fundul meu și mă saltă. Ieșim din dressing, iar Atlas mă duce spre pat. Mă întinde pe saltea, pe urmă se întinde deasupra mea.

Apăsarea trupului său mă face să-l doresc și mai mult, însă Atlas tratează totul așa cum trata altădată săruturile noastre: cu răbdare și plăcere, ca și cum să ne sărutăm e de ajuns, ca și cum pentru el e un privilegiu să mă sărute.

Habar n-am cum de are atâta răbdare. Eu, una, vreau să se dezbrace și să se poarte de parcă acum e singura lui ocazie de-a mă avea. Și poate că așa ar proceda dacă ar crede, într-adevăr, că asta va fi singura noastră noapte împreună. O ia încet pentru că l-am rugat asta. Sunt convinsă că, dacă l-aș ruga să nu se rețină, m-ar asculta.

Atlas e respectuos, ca întotdeauna.

În cele din urmă, ajungem într-un punct în care trebuie să hotărâm ce va urma. Păstrez un prezervativ în sertarul noptierei, iar el probabil că mai are timp la dispoziție înainte să plece. Ne oprim din sărutat și ne privim. Atlas clatină din cap. Respirăm greoi și suntem excitați. Se rostogolește de pe mine și se întinde pe spate, în pat.

Încă nu s-a dezbrăcat. Eu sunt tot în sutien și în chiloți. N-am împins lucrurile mai departe de-atât.

Atlas îmi spune:

— Indiferent cât de mult îmi doresc să facem dragoste, nu vreau să fiu nevoit să plec imediat după aceea.

Se întoarce spre mine, pe o parte, și își pune o palmă pe mijlocul meu. Mă privește cu un fel de foame. Mi se pare că vrea să-și retragă cuvintele și să facă dragoste cu mine.

Oftez și închid ochii.

— Uneori, nu-mi place deloc că unii sunt prea responsabili.

Atlas pufnește în râs. Simt că se trage mai aproape. Mă sărută în colțul gurii și zice:

— *Deocamdată* nu trebuie să plec.

Imediat, arătătorul lui mi se strecoară pe sub tivul chiloților, mai jos de buric. Îl mișcă lent, înainte și înapoi, așteptând să-mi vadă reacția.

Îmi salt coapsele. Sper că sunt destul de sugestivă.

Când Atlas mai strecoară două degete în chiloții mei, simt că tot corpul mi-a luat foc. Iar apoi, când mă mângâie cu toată mâna, îmi pierd mințile. Respir tremurător și înșfac cearșaful între degete. Îmi arcuiesc spatele și-mi apăs șoldurile pe mâna lui.

Își apropie gura de a mea, dar nu mă sărută. Se folosește de mișcările și de gemetele mele pentru a-și da seama ce are de făcut ca să mă poarte spre culme.

E foarte intuitiv și știe să-mi interpreteze mișcările, deci nu durează mult până când am orgasm. Îi trag gâtul spre mine, ca să-l sărut în timp ce simt valurile de plăcere.

Atlas își retrage degetele din chiloții mei, apoi își face mâna căuș acolo, pe deasupra lenjeriei, și așteaptă cât timp eu îmi trag răsuflarea. Pieptul mi se zbate.

Și Atlas respiră anevoie. E excitat. Înainte să mă ocup de el, am nevoie de câteva minute ca să-mi revin.

Mă sărută ușor pe obraz.

— Lily, cred că...

Tace. Deschid ochii și mă uit la el. Își mută privirea spre sânii mei, apoi o ridică iar spre mine.

Îmi arată cămașa albă pe care o poartă acum. Văd că e pătată.

Rahat!

Mă uit repede la sutien; e leoarcă. *Dumnezeule!* L-am udat cu lapte de mamă. Ce idioată sunt!

Atlas nu pare deloc tulburat. Se ridică din pat și zice:

— Te las puțin singură.

Sunt stânjenită că mi-am udat sutienul. Mă acopăr cu cearșaful, apoi mă ridic și eu. Accidentul ăsta a cam stricat atmosfera.

— O să pleci? îl întreb.

— Normal că nu.

Mă sărută, pe urmă iese din cameră, de parcă e foarte firesc ca un bărbat să se sărute cu o femeie care alăptează un copil și care nici măcar nu-i al lui. Îmi închipui că, pentru el, e cel puțin ciudat. Însă, dacă se simte stânjenit, se pricepe s-o ascundă.

Petrec următoarele minute în baie, mulgându-mă, pe urmă fac un duș scurt. Îmi pun un tricou mult prea larg și niște pantaloni scurți, de pijama. Mă îndrept spre sufragerie.

Atlas e în sufragerie. Mă așteaptă răbdător, cu telefonul în mână. Mă aude intrând și mă cântărește din privire. Încă mă simt stânjenită; prin urmare, nu mă așez chiar lângă el. Las o distanță de vreun metru între noi, pe urmă bâigui:

— Scuze pentru adineauri!

— Lily, vino aici.

Știe că mă simt rușinată. Întinde brațele spre mine. Se sprijină de spătarul canapelei, apoi mă apucă de un picior și

mă trage ușor spre el, așa încât să-l încalec. Pe urmă îmi cuprinde mijlocul.

— În seara asta, absolut tot a fost perfect, Lily. Să nu-ndrăznești să-ți ceri scuze!

Îmi dau ochii peste cap.

— Ei, pur și simplu vrei să fii amabil. Ți-am făcut cămașa vraiște.

Atlas îmi cuprinde ceafa în căușul palmei și mă trage spre el.

— Da, așa-i, dar s-a întâmplat când ne sărutam. Crede-mă că nu m-a deranjat absolut deloc.

Și mă sărută iar. Din moment ce-a spus că nu vrea să facem sex acum, s-ar putea să fie o greșeală. Din nou, ne dezlănțuim. Dac-o ține tot așa, o să-i fie cu neputință să plece de aici. Poate c-ar fi trebuit să-mi pun un alt sutien. Dar chiar am crezut că după micul meu accident o să ne luăm rămas-bun. Nu mi-am închipuit c-o să ne facem de cap pe canapea.

Poziția asta e perfectă. Atlas geme, iar sunetul ăsta mă încurajează să împing lucrurile ceva mai departe.

Atlas își strecoară o mână pe sub tricoul meu și urcă spre spate. Îl simt ezitând când își dă seama că nu port sutien. Se desprinde de gura mea și mă privește în ochi. Felul în care se uită la mine mă străpunge până în adâncul ființei. Mâna lui se apropie ușor de sâni. Când îmi cuprinde un sân în palmă, e ca și cum ceva s-a declanșat în noi.

Ne sărutăm frenetic. Încep să-i deschei nasturii de la cămașă. Nu scoatem niciun cuvânt. Ne smulgem hainele de pe noi și nici măcar nu ne obosim să ne mutăm în dormitor. Atlas se întinde după portofel. Scoate un prezervativ și îl potrivește la locul lui.

Pe urmă, ca și cum ar fi cel mai firesc lucru din lume, Atlas mă pătrunde fără să se desprindă din sărut. Mă simt la fel de iubită ca atunci când am făcut dragoste pentru prima oară cu el. În mine se îngrămădesc o mulțime de emoții. Niciodată n-am trăit ceva atât de haotic și de frumos.

Atlas oftează, cu buzele lipite de gâtul meu. Am impresia că și el trăiește aceleași emoții. Începe să se miște încet. În tot acest timp, mă sărută cu blândețe. Dar peste câteva minute săruturile noastre sunt mai apăsate, mai pline de dorință. Amândoi suntem lac de sudoare. Trăiesc atât de deplin această clipă, încât nimic altceva nu mai contează în afară de faptul că suntem din nou împreună și că totul e așa cum trebuie să fie. Tot ce se întâmplă acum e exact cum trebuie să fie.

Sunt acolo unde mi-e locul. Sunt iubită de Atlas Corrigan.

Capitolul douăzeci și trei
Atlas

Trebuie să plec acasă, dar mi-e foarte greu să cobor din pat, după ce am petrecut ultimele ore împreună cu ea. După momentul de pe canapea, am trecut la acțiune în duș. Acum suntem mult prea obosiți; tot ce putem face e să stăm de vorbă.

Lily stă pe spate, cu mâinile petrecute la ceafă. Mă privește cu luare-aminte, în timp ce îi povestesc cum a decurs întâlnirea mea cu avocatul, ieri.

— Mi-a zis c-am procedat corect când l-am dus pe Josh la spital. Prin lege, cei de acolo au obligația să ia legătura cu Protecția Copilului. Dar nu știu ce să zic. Asta înseamnă că statul are putere de decizie. Ce-o să fac dacă statul hotărăște că nu e în interesul lui Josh să locuiască acasă la mine?

— De ce ar hotărî asta?

— Muncesc mult și nu sunt căsătorit, așa că Josh o să stea singur în majoritatea timpului. În plus, nu am experiență cu crescutul copiilor. Fiindcă Tim e tatăl lui biologic, poate că autoritățile o să creadă că lui Josh o să-i fie mai bine cu el. Sau statul ar putea să-l trimită înapoi la maică-mea. Nici măcar nu-s sigur că ce-a făcut ea poate fi considerat îndeajuns de grav încât să i se anuleze custodia.

Lily se întinde și mă sărută pe frunte.

— Atlas, o să-ți zic ce mi-ai zis prima oară când am vorbit prin FaceTime: te stresezi din cauza unor lucruri care nici măcar nu s-au întâmplat.

Strâng din buze, apoi recunosc:

— Da, așa am zis.

Lily se lipește de mine și își petrece un picior de-a curmezișul meu.

— Atlas, o să se rezolve. Tu ești cel mai potrivit pentru Josh. Îți garantez că orice om care îi vrea binele fratelui tău o să-și dea seama de treaba asta.

O cuprind în brațe și îmi sprijin bărbia de creștetul ei. E de necrezut cât de mult ne-am schimbat amândoi de când eram adolescenți, și totuși încă ne potrivim perfect, exact ca atunci.

Se îndepărtează puțin de mine și mă privește.

— Vreau să te întreb ceva. Mai ții minte când am făcut sex prima oară? Ce s-a întâmplat în noaptea aia, după ce te-a bătut tata?

Cuvintele ei nu mă miră. Astă-seară, și eu tot la asta mă gândesc. E prima oară când facem dragoste după seara aceea care s-a încheiat dezastruos. Prin urmare, e greu să nu fac comparație.

Ultima ei însemnare în jurnal a fost despre noaptea cu pricina. M-a durut s-o citesc, pentru că mi-am dat seama cât de mult a suferit Lily. Cât aș vrea ca lucrurile să se fi încheiat altfel atunci!

Îi spun adevărul:

— Nu-mi aduc aminte mare lucru din noaptea aia. A doua zi m-am trezit la spital. Eram confuz. Știam că tatăl tău

mă bătuse. Măcar atât îmi aduceam aminte. Nu știam dacă se purtase la fel și cu tine. Am apăsat de mai multe ori butonul de chemare din salon, dar n-a venit nimeni. M-am dat jos din pat și am reușit să ies pe coridor. Șchiopătam. Aveam o gleznă ruptă. Eram înnebunit, întrebam întruna dacă ești teafără, dar biata asistentă habar n-avea despre ce vorbesc.

Pe măsură ce povestesc, Lily mă strânge în brațe tot mai tare.

— Până la urmă, a reușit să mă mai liniștească. S-a lămurit ce voiam să aflu și mi-a zis că, dintre noi doi, doar eu fusesem adus la spital. M-a întrebat dacă tatăl tău se numește Andrew Bloom. I-am confirmat și i-am zis că vreau să depun plângere la poliție. Când am rugat-o să cheme un polițist ca să dau o declarație, asistenta m-a privit cu milă. Îmi aduc aminte ce-a spus de parcă s-ar fi întâmplat ieri: „Legea e de partea lui, scumpule. Nimeni nu-l reclamă pe Andrew Bloom. Nici măcar nevastă-sa".

Lipită de pieptul meu, Lily răsuflă prelung. O sărut pe creștet.

— Și pe urmă? întreabă ea.

— Chiar și așa, tot am depus plângere. Știam că, dacă nu îl reclam, mama ta nu avea să scape niciodată de situația aia. I-am zis asistentei să ia legătura cu poliția. În cele din urmă, în după-amiaza aceea, un polițist a venit la spital, dar nu venise ca să mă asculte. Venise să-mi spună pe șleau că, dacă insistam să aresteze pe cineva, eu aș fi fost singura persoană arestată. Taică-tău ar fi putut să ceară să fiu arestat fiindcă intrasem cu forța în casa lui și-i violasem fiica. Exact așa s-a exprimat polițistul; de parcă relația noastră era o infracțiune. După aceea, m-am simțit vinovat ani întregi.

Lily ridică ușor capul și îmi cuprinde obrazul în palmă.

— Cum?! Atlas, între noi doi era o diferență de numai doi ani. N-ai făcut nimic rău.

Mă bucură că spune asta, dar tot mă simt vinovat că i-am provocat atâta frământare, atâta stres. Și, pe de altă parte, mă simt vinovat pentru că după aceea am părăsit-o.

— Cred că, indiferent ce decizie aș fi luat atunci, tot nu mi s-ar fi părut corectă. Nu voiam să rămân în oraș și să te pun iar în pericol venind la tine acasă. Dar nici nu voiam să fiu arestat, pentru că ar fi însemnat să nu fiu primit în Armată. Am considerat că e cel mai potrivit să plec. După ce avea să treacă un timp, plănuiam să te caut și să aflu dacă te gândești la mine la fel de mult cum mă gândeam eu la tine.

— În fiecare zi, murmură Lily. M-am gândit la tine în fiecare zi.

O mângâi pe spate pentru o vreme, apoi îmi strecor degetele în părul ei. Mă întreb cum de reușește să mă facă să mă simt din nou întreg, când, de fapt, până acum, fără ea, jumătate din mine lipsea.

Evident că Lily mi-a lipsit în acei ani. Dac-aș fi putut să pocnesc din degete și s-o aduc iar în viața mea, nu aș fi stat pe gânduri. Însă amândoi ne clădiserăm vieți unul în absența celuilalt: ea era împreună cu Ryle, eu eram foarte ocupat să-mi fac un viitor sigur. Mi-am zis că asta ne era soarta. Dar acum, când Lily chiar a reapărut în viața mea, nu cred că voi mai reuși vreodată să mă simt întreg fără ea. Cu atât mai puțin după ce s-a întâmplat în seara asta.

Șoptesc:

— Lily...

Nu răspunde. Mă uit la ea. Are ochii închiși. Brațele ei s-au relaxat. Mă tem că, dacă mă mișc, o s-o trezesc. Dar i-am

promis lui Josh c-o să întârzii numai vreo oră, și uite că deja s-au scurs trei. Nici măcar nu știu dacă, legal vorbind, am voie să las niște băieți de doisprezece ani singuri acasă.

Când l-am întrebat pe Brad dacă băieții se vor descurca de unii singuri, mi-a răspuns că da. Și totuși, dacă Brad nu îl lasă pe Theo să aibă telefon, mă cam îndoiesc că o să-i convină că i-am lăsat singuri în apartamentul meu, în timp ce am ieșit la o întâlnire. Oare Brad l-o fi lăsat vreodată singur acasă pe Theo?

Poate c-ar trebui să caut pe Google care e vârsta de la care legea le permite adulților să lase copiii singuri în casă.

Prea despic firul în patru. Sunt sigur că băieții sunt bine. Nu m-au sunat și nici nu mi-au trimis vreun SMS ca să mă anunțe că a apărut o urgență. La urma urmei, uneori copiii de doisprezece ani lucrează ca bone și au grijă de copii mai mici.

Trebuie să ajung acasă. Nu-l cunosc pe Josh. Dacă dă o petrecere-monstru în apartamentul meu chiar acum? Încet, îmi trag brațul de sub Lily și mă ridic din pat. Mă îmbrac pe tăcute și mă duc să caut hârtie și pix. Nu vreau s-o trezesc, dar, mai ales după ce am petrecut seara împreună, nu vreau să plec fără niciun cuvânt.

Într-un sertar din bucătărie găsesc un carnet și un pix. Mă așez la masă și încep să scriu. După ce termin, rup foaia și o pun pe pernă, lângă obrazul ei. Pe urmă o sărut de „noapte bună".

Capitolul douăzeci și patru
Lily

Simt cum îmi bubuie capul.

Simt bubuituri nu numai în capul meu, ci și *în afara lui.*

Ridic capul de pe pernă Simt că am salivă pe bărbie. O șterg cu un colț al feței de pernă. Mă ridic în capul oaselor și observ că Atlas mi-a lăsat un bilet. Dau să-l citesc, dar apoi aud din nou bătăi în ușă. Strecor biletul sub pernă. O să-l citesc mai târziu. Încerc să mă dezmeticesc și să-mi dau seama ce se petrece.

Emmy e la mama.

Am dormit o noapte întreagă. De vreo doi ani n-am mai avut parte de o noapte de somn ca lumea.

Cineva e la ușă.

Întind o mână spre telefonul care zace pe noptieră. Am câteva apeluri ratate de la Ryle. Oare s-a întâmplat ceva rău? Mama mi-a trimis o poză acum jumătate de oră: Emmy mâncând micul-dejun.

Ce bine! Emmy n-a pățit nimic. Mă simt ușurată, însă apoi mă încordez. Probabil că Ryle e cel care bate la ușă.

— Așteaptă puțin! îi strig.

Mă îmbrac la repezeală — un tricou și o pereche de jeanși —, pe urmă îi deschid. Fără să aștepte vreo invitație, Ryle pășește pe lângă mine și intră.

— Totul e OK?

Pare panicat și, totodată, ușurat că sunt în viață.

— Dormeam. Nu s-a întâmplat nimic rău.

Își dă seama că vizita lui mă irită. Se uită de jur împrejur, prin apartament. O caută pe Emmy.

— A stat la mama peste noapte, îi explic.

— Ah...

Pare dezamăgit. Îmi explică:

— Am încercat să te sun. Voiam s-o iau la mine pentru câteva ore. N-ai răspuns, plus că, la ora asta, de obicei ești trează...

Ryle tace brusc când vede canapeaua. Știu la ce se uită. Tricoul și chiloții mei stau azvârliți la întâmplare, pe spătar.

— O s-o sun pe mama. Îi spun că vii la ea, s-o iei pe Emmy.

Mă duc în dormitor să-mi iau mobilul. Sper că Ryle n-o să mă ia la întrebări. Fostul meu soț îmi cam strică buna-dispoziție pe care o simt încă de aseară, de la vizita lui Atlas.

Intru iar în sufragerie. Caut numărul mamei în agenda telefonului. Ryle ridică un pahar cu vin de pe masă și îl cercetează. E cel din care a băut Atlas. Al meu e lângă el — o dovadă clară că aseară cineva a fost aici, *cu mine*, și a băut vin.

Înainte ca lenjeria mea să aterizeze pe canapea.

Ryle pune paharul înapoi pe masă și se uită la mine. Văd cum gelozia fierbe în el, gata să dea în clocot.

— A stat cineva aici, peste noapte?

Nu mă sinchisesc să neg. Sunt adultă. O adultă celibatară. *Ei, e posibil să nu mai fiu celibatară, dar asta-i o altă poveste.*

— Ryle, suntem divorțați. Nu poți să-mi pui întrebări de-astea.

Se pare că n-a fost o replică potrivită. Reacția lui Ryle e instantanee: face doi pași spre mine.

— Adică n-am voie să te întreb dacă un tip a rămas peste noapte în casa unde *locuiește* fiica mea?

Fac doi pași în spate.

— Nu asta am vrut să spun. În plus, n-aș lăsa un străin în preajma ei fără aprobarea ta; tocmai de asta am lăsat-o cu mama.

Ryle își îngustează ochii. Expresia lui e acuzatoare. Pare dezgustat de mine.

— Deci nu vrei s-o lași să stea la mine peste noapte, dar o duci în altă parte atunci când vrei să ți-o tragi?

Ryle hohotește batjocoritor.

— Halal părinte mai ești, Lily!

Mă înfurii. Decid să ripostez:

— De un an de zile, de când s-a născut Emmy, e abia a doua oară când o las peste noapte în altă parte. Să nu-ndrăznești să mă faci să mă simt aiurea fiindcă am vrut să am o noapte numai pentru mine! Și nu te privește ce fac atunci când am o noapte liberă!

În ochii lui văd acea expresie familiară și distantă, care apare înainte s-o ia razna.

Furia mea se transformă în frică. Fac câțiva pași în spate. Din gâtlejul lui Ryle țâșnește un sunet de furie. Un sunet gutural, încărcat de frustrare.

Iese valvârtej din apartamentul meu, trântind ușa de la intrare. Odată ieșit în coridor, îl aud urlând:

— Căcat!

Oare ce anume l-a înfuriat? Faptul că mă văd cu altcineva? Faptul că Emmy este acasă la mama? Sau, poate, îl sâcâie că o las pe mama s-o ia pe Emmy la ea peste noapte, dar încă nu mă simt în largul meu ca Ryle să facă același lucru? Poate că toate astea la un loc i-au stârnit mânia.

Respir adânc, ca să mă calmez. Sunt ușurată că a plecat. Dar în secunda următoare mă trezesc că Ryle deschide iar ușa. Mă țintuiește cu privirea și întreabă pe un ton plat:

— El a fost aici?

Îmi simt inima cât un purice. Nu a pronunțat numele lui Atlas, însă la cine altcineva s-ar putea referi? Nu neg imediat. Ryle ia tăcerea mea drept confirmare. Își ridică ochii spre tavan și clatină din cap.

— Vasăzică am avut dreptate să-mi fac griji din cauza lui?

Ultimele câteva minute au adus cu ele o învălmășeală de emoții, însă nimic nu m-a tulburat atât de mult precum mă tulbură întrebarea asta. Fac câțiva pași în față. Sunt pregătită să-i închid ușa în nas imediat ce-i zic ce am pe suflet.

— Dacă tu chiar crezi că te-aș fi înșelat, n-ai decât! Nu am energia necesară să te conving că nu-i adevărat. Ți-am mai explicat și înainte. N-o să mă repet. Nu te-aș fi părăsit niciodată pentru Atlas. Și nici *nu te-am părăsit* de dragul lui, ci fiindcă merit să fiu tratată mai bine decât te-ai purtat tu cu mine.

Dau să închid ușa, dar Ryle intră în apartament și mă împinge înapoi, până când ajung să mă lipesc cu spatele de ușa deschisă a sufrageriei. Ochii îi sunt plini de furie. Mâna lui stângă mă strânge de gât, imediat sub bărbie. Mă apasă de parcă vrea să mă țintuiască în loc. Palma lui dreaptă izbește

peretele, chiar lângă obrazul meu. Mă sperie așa de mult, încât închid ochii, fiindcă nu vreau să văd ce urmează.

Mă cuprinde un val de panică. Mi-e teamă c-o să leșin. Simt pe obraz răsuflarea lui Ryle. Fața lui e foarte aproape de a mea. Inima îmi bate nebunește. Cu siguranță, îmi simte pulsul, fiindcă degetele lui îmi apasă jugularele. Aș vrea să țip, dar mă îngrozește gândul că, dacă scot un sunet, o să se înfurie și mai mult.

Se scurg câteva clipe înainte să-și dea seama ce a făcut — ceea ce, mai mult ca sigur, *a fost pe punctul* să facă.

Deși încă țin ochii închiși, îmi dau seama că l-a cuprins remușcarea. O simt în felul în care se apleacă și-și sprijină fruntea de perete, foarte aproape de capul meu. Încă mă ține pironită, însă a slăbit apăsarea de pe gâtul meu. Scoate niște sunete ciudate, de parcă se forțează să nu izbucnească în plâns.

Asta-mi aduce aminte de ultima seară în care mi-a făcut rău. Îmi amintesc cum îmi șoptea, în vreme ce eram pe jumătate inconștientă: *Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău.*

Inima mea e țăndări. Ryle nu s-a schimbat deloc. Indiferent cât de mult am sperat c-o să se schimbe, indiferent cât de mult știu că și-a dorit să se schimbe, e același bărbat dintotdeauna. M-am agățat de un fir de speranță c-o să învețe să se stăpânească de dragul lui Emmy, dar uite chiar aici dovada de netăgăduit că am luat hotărârea corectă atunci când am decis să nu o las peste noapte acasă la el.

Ryle se agață de mine de parcă eu sunt cea care poate să să-l „repare". La un moment dat, chiar am crezut că pot. E un bărbat distrus și defect, și nu din cauza mea. Era așa încă dinainte să ne întâlnim. Câteodată oamenii cred că, dacă iubesc îndeajuns de mult o persoană defectă, vor reuși în cele

din urmă să o repare. Însă problema e că, în timp, și ei se „defectează".

Nu pot permite cuiva să mă frângă pe dinăuntru. Trebuie să fiu întreagă de dragul fetiței mele.

Cu blândețe, îmi proptesc palmele în pieptul lui și îl împing înapoi în coridor. Apoi, după ce las destul spațiu între noi doi, închid ușa și o încui. Imediat, o sun pe mama, îi zic să o ia pe Emmy și să ne întâlnim în parc. În eventualitatea în care Ryle are de gând se meargă acasă la mama, nu vreau ca ea și Emerson să fie acolo.

După ce închei convorbirea cu mama, îmi fac de lucru prin apartament. Dacă stau locului și mă gândesc la ce s-a întâmplat adineauri, s-ar putea să plâng. Iar acum n-am timp de plâns. Mă îmbrac și plec spre parc. Trebuie să fiu alături de fiica mea, în toate felurile posibile.

Înainte de a ieși, iau biletul de la Atlas și îl pun în poșetă. Presimt că vorbele lui vor fi singurul lucru luminos pe ziua de azi.

• • •

Presimțirea mea se adeverește. Îndată ce opresc mașina în parcarea parcului, aud un tunet. Undeva, la răsărit, se pregătește o furtună. Se mișcă încoace. *Se potrivește de minune cu ziua de azi.*

Dar deocamdată nu plouă. Mă uit prin parc, după mama. O văd. O ține în brațe pe Emmy și se dau împreună pe tobogan. Încă nu m-a zărit. Scot din poșetă biletul scris de Atlas. Încă nu mi-am revenit după interacțiunea cu Ryle. Înainte de a-mi saluta fiica, vreau să citesc ceva care — să sperăm — o să-mi redea buna-dispoziție.

Dragă Lily,

Iartă-mă că am plecat fără să-mi iau la revedere. Să știi că adormi foarte ușor. Nu mă deranjează, fiindcă îmi place să te privesc când dormi. Chiar dacă se întâmplă să fie într-o mașină, la o întâlnire.

Când eram adolescenți, uneori te priveam când dormeai. Îmi plăcea că păreai foarte senină; când erai trează, aveai mereu un fel de teamă tăcută. Însă când dormeai, teama aceea dispărea, iar asta mă făcea să mă simt mai bine.

Nici nu pot exprima în cuvinte cât de mult înseamnă pentru mine ce s-a petrecut în seara asta. Oricum, nu cred că e nevoie s-o spun, fiindcă ai fost cu mine. Și tu ai simțit ce am simțit eu.

Am zis că m-am simțit foarte vinovat pentru ce s-a întâmplat între noi, însă nu vreau să crezi că atunci am regretat că te iubesc. Am un singur regret: că nu am luptat mai mult pentru tine. Probabil că asta e sursa părerilor mele de rău; știu că, dacă nu te-aș fi părăsit, nu ai fi întâlnit un bărbat care te-a rănit în același fel în care tatăl tău ți-a rănit mama.

Indiferent cum am ajuns în punctul ăsta, acum suntem împreună. Mi-a luat mult timp să-mi dau seama că am fost demn de iubirea ta încă de la bun început. Îmi pare foarte rău că nu ne-am reîntâlnit mai devreme. Sunt atâtea lucruri pe care mi-aș dori să nu fi fost nevoită să le înduri, lucruri pe care le-aș fi putut împiedica. Însă, pe de altă parte, dacă ai fi mers pe un alt drum, nu ai fi avut-o

pe Emerson. Prin urmare, sunt recunoscător că s-a întâmplat așa.

Îmi place la nebunie să te privesc când vorbești despre ea. Abia aștept s-o cunosc. Dar o să vină și momentul potrivit pentru asta, la fel cum va veni rândul altor lucruri pe care le aștept cu nerăbdare. O s-o luăm oricât de încet vrei. Indiferent că pot să vorbesc cu tine în fiecare zi sau că te văd o dată pe lună, tot e mai bine decât să treacă ani întregi fără să știu nimic de tine.

Mă bucur așa de mult că ești fericită! E tot ce mi-am dorit pentru tine.

Și nimic nu se compară cu bucuria de-a ști că sunt cel alături de care ești fericită.

Cu dragoste,
Atlas

Cineva bate în geamul mașinii. Tresar așa de violent, încât mai că rup biletul în două. Mama stă lângă mașina mea. Când mă vede, chipul lui Emmy se luminează. Asta-i de ajuns ca să-i zâmbesc și eu.

Asta plus biletul din mâna mea.

Îl împăturesc și îl strecor înapoi în poșetă. Mama deschide portiera.

— Lily, s-a întâmplat ceva?

— Nu, totul e bine.

O iau pe Emmy din brațele ei. Mama îmi aruncă o privire bănuitoare.

— Când mi-ai zis să ne întâlnim în parc, păreai speriată.

Încerc să minimalizez situația:

— Nu s-a întâmplat nimic. Pur și simplu n-am vrut ca Ryle s-o ia azi pe Emmy. Nu e în toane bune și știa că Emerson e cu tine, deci...

Expir prelung. Mă îndrept spre leagănele pustii. Mă așez și o iau pe Emmy în poala mea. Îmi fac vânt și încep să mă leagăn. Mama se așază aproape de mine.

Mă privește îngrijorată.

— Lily, spune-mi ce s-a întâmplat.

Știu că Emmy are doar un an și că nu poate să înțeleagă ce zic, și totuși nu mă simt în largul meu vorbind despre tatăl ei de față cu ea. Sunt convinsă că bebelușii, precum și copiii mici pot simți dispoziția adulților din preajma lor, chiar dacă nu înțeleg cuvintele care se rostesc.

Încerc să-i explic, dar fără să pomenesc nume.

— Păi, mă văd cu cineva...

Mărturisirea mea sună indecis pentru că eu și Atlas încă n-am stabilit dacă suntem cu adevărat împreună. Cu toate astea, nu cred că e nevoie să etichetăm ceea ce e între noi ca să știm încotro ne îndreptăm.

— Serios? Cu cine?

Clatin din cap. Nu vreau să-i zic că e vorba despre Atlas. Chiar dacă i-aș spune, mă îndoiesc că și-ar aminti de el. Când eram adolescentă, mama l-a văzut de două ori, iar după aceea nu am mai vorbit despre el. În plus, nu cred că mama ar vrea să-și aducă aminte de Atlas, având în vedere că soțul ei l-a băgat în spital.

Într-o zi, poate că o să le fac cunoștință la modul oficial. Dar nu vreau ca mama să se simtă rușinată.

— Un bărbat pe care l-am întâlnit de curând. Suntem abia la început. Dar...

Oftez și îmi fac vânt din nou.

— Ryle a aflat. Nu i-a picat deloc bine.

Mama se crispează și face o grimasă, ca și cum știe foarte bine ce înseamnă cuvintele *nu i-a picat deloc bine.*

— Azi-dimineață, Ryle a trecut pe la mine. A avut o reacție care m-a speriat. M-am panicat și am crezut c-o să se ducă la tine acasă, să o ia pe Emmy. De-asta n-am vrut să fii acasă.

— Ce-a făcut?

Din nou, clatin din cap.

— Sunt teafără. Doar că a trecut ceva timp de când n-am mai văzut latura asta a lui. Sunt puțin cam zdruncinată, dar n-am nimic.

Sărut creștetul lui Emmy. Cu uimire, simt cum o lacrimă se prelinge pe obrazul meu. O șterg iute.

— Pur și simplu nu știu ce să fac în legătură cu vizitele lui. Aproape că-mi doresc ca Ryle *să fi făcut* ceva rău, ca să pot depune plângere. Și în clipa următoare mă tem că sunt o mamă oribilă fiindcă gândesc așa despre tatăl ei.

Mama întinde un braț și mă strânge de mână. Mă răsucesc spre ea.

— Indiferent ce vei hotărî, să știi că *nu* ești o mamă oribilă. Ba dimpotrivă. Te admir pentru deciziile pe care le-ai luat pentru Emmy. Câteodată mă întristează gândul că eu n-am putut fi la fel de puternică pentru tine.

Imediat, scutur energic din cap.

— Mamă, nu poți face comparație între situațiile noastre. Eu am avut parte de mult sprijin. Asta m-a ajutat să iau decizia de-a o rupe cu Ryle. Tu nu aveai pe nimeni.

Îmi zâmbește trist. Apoi se lasă pe spate și își face vânt.

— Indiferent cine-i tipul, e norocos.

Îmi aruncă o privire piezișă, după care adaugă:

— Cine e?

Izbucnesc în râs.

— Să știi că nu-ți merge! N-o să-ți povestesc despre el decât când voi fi sigură că e iubitul meu.

— Deja e iubitul tău, Lily. Îmi dau seama după cum zâmbești.

Încep să cadă stropi de ploaie. O iau pe Emmy în brațe și ne îndreptăm spre parcare. Mama o sărută pe Emmy. O pun în scaunul ei special.

— Te iubesc! Buni te iubește, Emmy.

— „Buni"? Săptămâna trecută parcă era „mamaie".

— Încă nu m-am hotărât, răspunde mama, apoi mă sărută pe obraz și se grăbește să ajungă la mașina ei.

Urc în mașină exact când cerul se descătușează. Stropi enormi se izbesc de parbriz, de trotuar, de acoperișul mașinii. Ai crede că o ploaie de ghinde s-a dezlănțuit asupra mașinii mele.

Rămân nemișcată pentru câteva clipe, gândindu-mă încotro s-o apuc. Deocamdată nu vreau să merg acasă, pentru că e posibil ca Ryle să apară iar pe acolo. Și cu siguranță nu vreau să merg acasă la Allysa, fiindcă e foarte probabil c-o să dau nas în nas cu el. Doar el și Allysa locuiesc în aceeași clădire.

În clipa asta, mă simt foarte protectoare la adresa fiicei mele. Pe hârtie, Ryle are toate drepturile să vină la mine și s-o ia acasă la el, pentru o zi, însă nu am de gând s-o las în preajma lui acum, când știu că e cu capsa pusă.

Mă uit în oglinda retrovizoare. Emmy stă liniștită în scaunul ei și se uită cum plouă. Habar n-are de haosul din jurul existenței sale, pentru că *eu* sunt întreaga ei existență. Se bizuie

pe mine. Depinde de mine pentru orice lucru. Stă cuminte acolo, ca și cum aș fi perfect stăpână pe situație.

Deși nu e așa, încrederea ei în mine mi-e de ajuns.

— Emmy, unde vrei să mergem azi?

Capitolul douăzeci și cinci
Atlas

— La ce oră ai ajuns acasă aseară? mă întreabă Josh.

Intră în bucătărie. Poartă șosete desperecheate: una e dintr-o pereche nouă pe care i-am cumpărat-o, iar cealaltă e o șosetă de-a mea. Aseară, când am ajuns acasă, Theo și Josh dormeau. M-am trezit cu trei ore înaintea lor. Acum douăzeci de minute, Brad a plecat de la mine împreună cu Theo.

— Nu-i treaba ta. Nu ți-ai făcut temele?

Îi arăt masa de bucătărie, unde așteaptă foile lui cu teme. Mi-a promis c-o să le facă ieri dacă îl las pe Theo să stea la mine acasă peste noapte, dar am senzația că jocurile video și desenele animate japoneze nu l-au lăsat pe Josh să se apuce de lucru.

Se uită la teancul de hârtii, pe urmă la mine.

— Nu.

— Treci la treabă!

Tonul meu e încrezător, dar adevărul e că habar n-am ce fac. Până acum, n-a fost nevoie să-i cer unui copil să-și facă temele. Nici măcar nu știu cum să-l pedepsesc în caz că *nu* își face temele. Mă simt de parcă aș juca teatru. Chiar așa e. Sunt un impostor.

— Nu-i vorba că trag de timp — explică Josh —, doar că m-am împotmolit.

— E prea greu? La mate?

— Nu. Am terminat deja tema la mate. Matematica e ușoară. M-am încurcat la un rahat tâmpit, pe care trebuie să-l fac pentru informatică.

— Vrei să zici un *excrement* tâmpit, îl corectez eu.

Mda, poate că exprimarea asta e la fel de nasoală. Mă așez lângă el, să văd unde s-a oprit. Îmi întinde foaia cu ce are de făcut, iar eu încep să citesc.

E un proiect de genealogie. Semestrul ăsta, clasa lui are de făcut cinci proiecte. Unul dintre ele constă într-un arbore genealogic, și ar fi trebuit predat vinerea trecută. Un alt proiect, care trebuie predat vinerea viitoare, cere să folosești un website de genealogie.

— Trebuie să ne găsim rudele folosind nu știu ce site, îmi spune frate-miu. Habar n-am cum le cheamă și nici de unde să-ncep. Tu știi?

Clatin din cap.

— Nu. L-am văzut o singură dată pe tatăl lui Sutton. A murit când eram mic. Nici nu-mi mai aduc aminte cum îl chema.

— Dar părinții tatălui meu? întreabă Josh.

— Nu știu nimic despre familia lui.

Josh îmi ia hârtiile din mână și comentează:

— N-ar trebui să-i oblige pe copii să facă chestii de-astea. Oricum, nimeni n-are o familie normală la cap.

— Să știi că ai dreptate.

Aud sunetul unei notificări primite pe telefonul meu. Mă duc să verific.

— Ai încercat să-l găsești pe tata? întreabă fratele meu.

M-am străduit, dar Tim nu mi-a răspuns la mesajul vocal pe care i l-am lăsat. Însă nu vreau să-i zic asta lui Josh, fiindcă știu c-o să se simtă dezamăgit. Iau telefonul, dar mă întorc la Josh fără să citesc mesajele primite.

— Deocamdată n-am avut timp. Ești sigur că vrei să-l caut?

— Da. Poate că tata vrea să primească vești de la mine. Mai mult ca sigur, Sutton s-a străduit să ne țină la distanță unul de celălalt.

Simt înțepătura neliniștii. Am sperat că Josh se va simți destul de bine cu mine încât nu va mai dori să-și găsească tatăl, dar a fost ridicol să sper așa ceva. Are doisprezece ani. Normal că vrea să-și găsească tatăl.

— O să te-ajut să-l găsești, îi zic, apoi îi arăt hârtiile. Pentru moment, fă ce poți cu tema asta. Important e să arăți că te-ai străduit. Profesorul nu poate să-ți dea o notă mică doar fiindcă nu-ți cunoști bunicii.

Josh se apleacă deasupra hârtiilor. În cele din urmă, citesc mesajul. E de la Lily.

Pot să te sun?

Ar trebui să știe că mă poate suna la orice oră și că o să-i răspund. Mă duc în dormitorul meu. Nu îi răspund printr-un mesaj. În schimb, o sun direct. Răspunde aproape imediat.

— Bună, Atlas!

— Bună!

— Ce faci?

— Îl ajut pe Josh la teme și încerc să mă prefac că nu mă gândesc la tine.

Lily tace. Imediat, simt că e ceva în neregulă.

— Te simți bine?

— Da... Pur și simplu nu vreau să mă duc acasă. Pot să trec pe la tine?

— Sigur. Emmy e tot cu mama ta?

Lily oftează.

— E cu mine. Știu că pare ciudat. Îți explic când ajung la tine.

Dacă o aduce pe Emerson acasă la mine, înseamnă că într-adevăr s-a întâmplat ceva. Lily mi-a zis foarte clar că nu vrea s-o aducă pe Emerson în preajma mea înainte ca Ryle să afle despre noi doi.

Îi zic:

— Îți trimit un mesaj cu adresa mea.

— Mulțumesc! O să ajung repede.

Lily încheie apelul, iar eu mă întind pe pat, întrebându-mă ce naiba s-a întâmplat de când am plecat de la ea de acasă.

Oare a citit biletul meu? Am scris ceva aiurea?

Vrea să se despartă de mine?

În timp ce o aștept, întrebările astea mi se învârt în neștire prin minte. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la cea mai mare temere a mea. *Oare Ryle a lovit-o?*

• • •

Mă uit pe geam, în așteptarea ei. O văd când oprește pe alee, așa că-i ies în întâmpinare. Îndată ce coboară din mașină, îmi dau seama că s-a întâmplat ceva rău, însă nu cred că are legătură cu mine, fiindcă Lily pare ușurată să mă vadă. O strâng în brațe. Pare să aibă nevoie de o îmbrățișare.

— Ce s-a întâmplat?

Se trage puțin în spate și se uită la mine. Pare că ezită să-mi răspundă. Aruncă o privire spre bancheta din spate. Fetița ei doarme.

Şi apoi Lily izbucneşte în plâns. Îşi îngroapă faţa în pieptul meu şi suspină. Mi se rupe inima. O sărut pe păr şi o las să se descarce.

Îşi revine destul de repede, apoi se şterge la ochi.

— Iartă-mă! De azi-dimineaţă, de când a plecat Ryle de la mine, m-am abţinut să plâng.

Simpla pomenire a numelui fostului ei soţ mă face să mă încordez. Ştiam eu că el a făcut ceva care a supărat-o!

— Ştie despre noi, explică Lily.

Am nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu plec să-l caut pe Ryle. Am senzaţia că oasele îmi trosnesc de furie.

— Ce s-a întâmplat? Eşti teafără?

— Da. Ryle e foarte supărat. Nu vreau să stau singură acasă. Ştiu că n-ar trebui s-o aduc aici pe Emmy, cel puţin deocamdată, dar mă simt mai în siguranţă cu ea, aici, decât dacă ar veni Ryle s-o ia la el. Îmi pare rău, Atlas. Pur şi simplu nu vreau să fiu într-un loc unde mă poate găsi.

Îi ridic bărbia până când privirile ni se întâlnesc.

— Lily, mă bucur că *amândouă* sunteţi aici. Poţi rămâne toată ziua la mine, dacă vrei.

Răsuflă prelung şi mă sărută.

— Mulţumesc!

Se duce s-o ia pe fetiţă din scaunul ei. Emerson nici măcar nu se trezeşte.

— Am fost cu ea în parc, vreo oră. E ruptă de oboseală.

Mă uit uluit la Emerson, minunându-mă cât de mult seamănă cu Lily. Sunt leite. Sunt foarte bucuros că fetiţa nu a moştenit trăsăturile lui taică-său.

— Trebuie să iau vreun bagaj?

— Geanta cu lucrurile ei e lângă volan.

Iau geanta și intrăm la mine. Când ne aude intrând, Josh ne aruncă o privire, peste umăr. Lily îi face cu mâna, iar el dă din cap, în semn de salut. Când o observă pe Emerson, fratele meu se răsucește cu totul pe scaun.

— Hei, ăsta-i un bebeluș!

— Da, îi zice Lily. O cheamă Emerson.

Josh se uită la mine și mă descoase:

— E copilul tău?

Gesticulează cu un marker înspre Emerson și adaugă:

— E nepoata mea?

Lily râde stânjenită.

Poate c-ar fi trebuit să-l avertizez înainte ca fetele să apară aici.

— Nu, Josh. Nu sunt tată, iar tu nu ești unchi.

Frate-miu se zgâiește la noi vreo zece secunde, apoi ridică din umeri și zice:

— OK.

Se răsucește iar în scaun și își vede de teme.

— Scuze! îi șoptesc lui Lily.

Las lângă canapea geanta cu scutece.

— Să aduc o pătură pentru Emerson?

Lily dă din cap. Mă reped să iau o cuvertură groasă din dulapul de pe hol și o întind pe podea. O împăturesc, ca să fie mai moale. Lily o pune pe Emerson pe pătură. Fetița nu se trezește deloc.

— Nu te lăsa păcălit! Emmy doarme iepurește.

Lily își scoate pantofii și se așază pe canapea, trăgându-și picioarele sub ea. Mă așez și eu. Trebuie să aflu de ce e speriată, deci sper că are chef să-mi spună ce s-a petrecut.

Oftează din rărunchi. Se sprijină de canapea și se răsucește spre mine.

— Ryle a venit neanunțat, ca s-o ia pe Emmy. A văzut paharele cu vin, hainele mele pe canapea, a pus totul cap la cap și a reacționat exact așa cum m-am temut c-o să reacționeze.

— Adică?

— S-a enervat. Dar a plecat înainte s-o ia razna prea rău.

Prea rău? Ce vrea să-nsemne asta?

— Știe că eu am fost la tine? o întreb.

— Da. A fost prima lui întrebare. S-a supărat, i-am cerut plece, și pe urmă el... dar...

Lily tace. Pentru prima dată, văd că îi tremură mâinile. Dumnezeule! Cât îl urăsc pe Ryle! O trag mai aproape de mine, până când îi simt obrazul lipit de pieptul meu.

— Lily, ce-a făcut de te-a speriat?

Își ține o palmă în dreptul inimii mele. Îmi șoptește:

— M-a împins până m-a lipit de ușă, pe urmă s-a apropiat așa de mult de mine, încât am crezut c-o să mă lovească sau... nu știu. Dar nu m-a lovit.

Probabil că simte cât de tare îmi bate inima. Își ridică fruntea și se uită la mine.

— Sunt OK, Atlas. Jur. După aia, nu s-a întâmplat nimic. Doar că a trecut mult timp de când nu l-am mai văzut așa de furios.

— Te-a împins. Asta nu înseamnă că nu s-a întâmplat nimic.

Își ferește privirea și își sprijină iar capul de pieptul meu.

— Știu, Atlas. *Știu.* Dar habar n-am ce să fac. Nu știu ce să fac cu Emmy. A fost cât pe ce să mă înduplec s-o las să stea cu el peste noapte, iar acum nu mai vreau nici măcar ca Ryle să aibă parte de vizite nesupravegheate.

— Nu merită să-și vadă fata nesupravegheat. Trebuie să-l dai în judecată.

Lily oftează. Probabil că relația cu Ryle e partea din viața ei care o stresează cel mai mult. Nu-mi pot închipui cum se simte când îl vede pe Ryle plecând împreună cu fetița și știind ce este capabil să facă. A făcut bine că a adus-o pe Emmy aici. E posibil ca Ryle să apară iar acasă la ea, ca să-și ceară scuze și să o ia pe Emmy. O s-o caute în toate locurile unde știe că Lily obișnuiește să se ducă.

Aici n-o s-o caute. Pe deasupra, eu și Lily știm că relația noastră este, mai presus de orice îndoială, una pe termen lung. Nu e cazul să se îngrijoreze că voi crea o legătură cu Emmy, iar apoi o să dispar. Atâta timp cât Lily mă vrea prin preajmă, nu plec nicăieri.

Din nou, ridică privirea spre mine. Lângă tâmplă are o urmă de rimel. O șterg.

— Am încercat să te previn despre conflictul cu Ryle. Ar putea deveni permanent. Mai ales acum, când știe că te-ai întors în viața mea.

A vorbit de parcă vrea să-mi dea ocazia să mă retrag din relația noastră. Nu-mi vine să cred că-și închipuie că m-aș gândi la așa ceva!

— Chiar dacă ai avea cincizeci de foști soți care încearcă să ne facă viața un iad, atâta timp cât te am pe tine, n-o să fiu afectat de negativismul altora. Îți promit.

Pentru prima oară de când a ajuns la mine acasă, Lily zâmbește. Nu vreau să fac ori să zic nimic care să șteargă zâmbetul ăsta, așa că schimb subiectul. Nu vreau să mai discutăm despre fostul ei soț jalnic.

— Ți-e sete?

Se ridică de lângă mine și surâde larg.

— Da. Mi-e și sete, *și foame*. De ce crezi că am venit acasă la un chef?

• • •

Lily și Emmy sunt la mine acasă de câteva ore. După ce și-a terminat temele, Josh a început să se joace cu Emerson. Lily zice că fetița face pași de câteva săptămâni încoace, iar lui Josh i se pare foarte amuzant că Emerson se ține după el peste tot. Vreo oră s-a plimbat de colo-colo, în vreme ce ea îl urmărea. Acum fetița doarme iar. A adormit pe podea, lângă mine, cu capul sprijinit de piciorul meu. Lily s-a oferit s-o ia de pe piciorul meu, dar i-am spus s-o lase în pace.

Ar însemna să mint dacă aș zice că situația asta nu mi se pare incredibilă. În adâncul inimii, știu că relația mea cu Lily o să funcționeze. Ea e aleasa mea, iar eu sunt alesul ei. Am știut-o amândoi din prima săptămână când ne-am întâlnit. Dar e puțin copleșitor gândul că acest copil — Emmy — va deveni o parte imensă din viața mea. Într-o zi, poate c-o să-i fiu tată vitreg. Cel mai probabil, îi voi influența viața mai mult decât i-o va influența tatăl ei biologic. În cele din urmă, eu și Lily ne vom muta împreună. Și, într-o zi, ne vom căsători.

Nu aș exprima gândurile astea cu voce tare. Oamenii ca Theo ar spune că mă ambalez prea tare, dar adevărul este că am pierdut mulți ani din relația cu Lily, iar acum simt că am rămas în urmă.

Chiar dacă n-o s-o revăd pe Emerson decât peste câteva luni, ziua de azi e foarte importantă. E prima pe care o petrec cu fetița care s-ar putea să-mi devină fiică, într-o bună zi.

Dau câteva fire subțiri de păr blond-roșcat pe după urechea lui Emerson. Încerc să înțeleg de unde izvorăște furia lui Ryle. Sigur știe că relația lui cu propria fiică se va schimba după ce Lily își vede de viață și își găsește pe altcineva. Emerson stă cu mama ei mare parte din timp. Prin urmare, bărbatul pe care îl alege Lily va petrece mult timp în preajma lui Emerson.

Nu-i vorba că încerc să scuz comportamentul lui Ryle. Dac-ar fi după mine, fostul soț al lui Lily ar trebui să primească o ofertă de muncă în Sudan, să-l vedem o singură dată pe an.

Dar realitatea e alta. Ryle locuiește în același oraș cu fiica lui, iar fosta lui soție și-a găsit un iubit. Mai mult ca sigur, așa ceva e greu de suportat pentru oricine. Deși înțeleg cât de greu îi este, nu voi înțelege niciodată cum de nu realizează că totul s-a întâmplat doar din vina lui. Dacă ar fi fost un bărbat mai matur, mai rațional, Lily nu l-ar fi părăsit și acum încă s-ar bucura de soția și de fiica lui, iar eu și Lily nu ne-am vorbi.

Îmi fac griji pentru Lily. Mă tem că Ryle seamănă destul de mult cu maică-mea și că se va răzbuna, opunându-se doar de dragul de-a se opune.

— Ai depus vreodată plângere împotriva lui Ryle? o întreb.

Stă pe podea, lângă mine, și se uită cum doarme Emerson.

— Nu.

În tonul ei simt un strop de rușine.

— Dar aveți o înțelegere de custodie, nu?

— Da. Eu am custodie deplină, însă totul vine la pachet cu câteva stipulări, din cauza programului lui de lucru. Mi se cere să fiu flexibilă. Teoretic, are dreptul să stea cu Emmy două zile pe săptămână.

— Ryle plătește pensie alimentară?

— Da. N-a întârziat niciodată cu plățile.

Mă simt ușurat că fostul ei soț măcar o ajută cu bani. Cu toate astea, având în vedere răspunsurile lui Lily, situația ei mi se pare și mai precară.

— De ce mă întrebi?

Clatin din cap.

— De fapt, nu e treaba mea.

Așa să fie? Habar n-am. Încerc să nu o sufoc pe Lily, însă mă lupt cu acea parte din mine care dorește s-o protejeze.

— Atlas, *este* treaba ta. Acum suntem împreună.

Replica ei îmi face inima să tresară. Adică relația noastră a devenit oficială?

— Chiar suntem împreună? întreb.

Îi zâmbesc și o trag mai aproape de mine. Pulsul mi se zbate în tâmple.

— Lily Bloom, avem o relație la modul oficial?

Mă sărută și zâmbește larg.

Încă dinainte de ceea ce s-a petrecut între noi noaptea trecută, amândoi am știut că suntem cu adevărat un cuplu. Dacă Emerson n-ar dormi sprijinită de piciorul meu, aș lua-o pe Lily pe sus și aș învârti-o prin cameră, într-atât de fericit sunt.

Atât de implicat sunt în relația noastră.

Valul de adrenalină începe să scadă. Mă gândesc din nou la ce mi-a spus Lily.

Ryle. Custodia asupra lui Emmy. Imaturitatea fostului ei soț.

Lily își sprijină capul pe umărul meu. Își odihnește o palmă pe pieptul meu, deci simte când răsuflu prelung, apăsat. Mă privește neliniștită.

— Atlas, spune-o pur și simplu!

— Ce să zic?

— Ce gândești despre situația mea. Te-ai încruntat. Am impresia că îți faci griji.

Ridică o mână și degetul ei mare îmi netezește fruntea.

— Oare e prea târziu să-i zici judecătorului că Ryle a fost un pericol pentru tine? Poate că așa o să-l împiedici s-o țină pe Emmy la el, peste noapte.

Lily mă lămurește:

— Odată ce doi foști parteneri se pun de acord asupra custodiei, nu poți folosi dovezi din trecut ca să schimbi aranjamentul. Din păcate, nu am depus niciodată plângere împotriva lui, deci acum nu pot invoca abuzurile lui.

Ce păcat! Înțeleg că pe atunci Lily n-a vrut să facă valuri, însă acum mă tem ca politețea ei să nu i se întoarcă împotrivă.

— E mult prea ocupat, deci n-o să i se acorde jumătate de săptămână cu Emmy, spune Lily. De fapt, nu cred că judecătorul o să-l lase s-o ia la el peste noapte. Mă îndoiesc că Ryle va încerca să obțină custodie comună.

Strâng din buze și dau aprobator din cap. Sper să aibă dreptate. Nu îl cunosc pe Ryle la fel de bine ca ea, dar, din câte știu despre el, e genul de om ranchiunos. Iar oamenii ranchiunoși simt nevoia să se răzbune. Părinții procedează așa foarte des. Nu le convine ce face celălalt părinte, nici noul partener al celuilalt, așa că se folosesc de propriii copii ca armă. Asta-i ceea ce mă îngrijorează. Nu mi-e deloc greu să-mi închipui că Ryle o s-o târască iar prin tribunale ca să se răzbune fiindcă eu și Lily suntem un cuplu. Și probabil că va primi ce dorește. Nu a agresat-o niciodată pe Emerson, Lily nu a depus niciodată plângere împotriva lui, nu întârzie niciodată cu plata pensiei alimentare. Și, pe deasupra, are o carieră înfloritoare. Toate aceste lucruri sunt în favoarea lui.

Când mă uit la Lily, pare pe cale să se prăbușească. N-am vrut să o necăjesc și mai mult vorbindu-i despre chestiile astea.

— Scuze! Nu încerc s-o fac pe pesimistul. Hai să vorbim despre altceva!

— Nu ești pesimist, Atlas. Ești realist. Am nevoie să fii așa.

Ridică obrazul de pe umărul meu și se uită la Emmy, care încă doarme sprijinită de piciorul meu. Se lipește iar de mine și oftează.

— Știi, chiar dacă l-aș fi reclamat pe Ryle și m-aș fi luptat să primesc custodie exclusivă, n-aș fi avut mari șanse de izbândă. Ryle nu are cazier și își permite să angajeze cei mai buni avocați. Aproape toți avocații cu care am discutat m-au sfătuit să rezolv situația pe cale amiabilă, fiindcă au mai văzut cazuri ca al meu. În momentul acela, înțelegerea cu Ryle era cea mai bună alegere.

Îmi împletesc degetele cu ale ei. Lily își șterge o lacrimă. Îmi pare rău că am adus subiectul în discuție, însă temerile astea erau în sufletul ei de mult. Mă bucur să știu că încearcă să pună la cale un plan. Lily trebuie să fie cu un pas înaintea lui Ryle.

— Orice s-ar întâmpla, nu mai ești singură.

Lily îmi zâmbește cu recunoștință.

Emerson începe să se trezească. Deschide ochii, se uită la mine, pe urmă, imediat, o caută pe Lily. Se cațără în poala mea și se duce ață la mama ei. Când Lily o ia în brațe, îmi ridic piciorul și-l întind. E amorțit. Nu l-am mai mișcat de peste jumătate de oră.

— Ar trebui să plecăm, anunță Lily. Mă simt vinovată că am venit cu ea încoace. Eu aș turba de furie dacă Ryle ar duce-o pe Emmy acasă la vreo iubită, fără știrea mea.

— Situația ta e destul de diferită de a lui. Ryle nu e nevoit să găsească un loc sigur pentru fiica lui fiindcă se teme de episoadele tale de furie. Nu fi așa de dură cu tine!

Din nou, Lily mă privește recunoscător.

O ajut să-și strângă lucrurile și o conduc la mașină. După ce o pune pe Emmy în scaunul ei, Lily se apropie de mine, să-și ia rămas-bun. O apuc de șolduri și o trag spre mine. Mă aplec, îi ating ușor nasul cu al meu, apoi o sărut apăsat. Vreau să-mi simtă sărutul tot drumul ei spre casă.

Pe urmă îmi strecor palmele în buzunarele din spate ale jeanșilor ei. O strâng de fund. Lily izbucnește în râs.

— Deja mi-e dor de tine.

— Știu. Și mie la fel. Sunt cam obsedat de tine, Lily Bloom.

O sărut pe obraz și mă silesc să-i dau drumul.

Asta e singura parte neplăcută atunci când, în cele din urmă, te reunești cu persoana care ți-e hărăzită: ani de zile tânjești să fii în preajma ei, dar după ce devii, în sfârșit, o parte importantă din viața ei, cumva, e *și mai dureros*.

Capitolul douăzeci și șase
Lily

Lily, mă dezamăgești.

Mă holbez la ecranul telefonului, șocată.

E o glumă?

Te porți de parcă-s un monstru. Sunt tatăl ei, ce dracu!

E cinci dimineața. M-am trezit și m-am dus la toaletă. Înainte de-a mă băga în pat, ca să mai dorm o oră, am aruncat o privire la telefon.

Toate mesajele sunt de la Ryle. De duminică, atunci când și-a făcut apariția la ușa mea, n-am mai primit niciun semn de la el. Au trecut patru zile, iar el nici măcar nu și-a cerut scuze că s-a pierdut cu firea și că a fost cât pe ce să mă sugrume. A tăcut patru zile, iar acum îmi scrie *așa ceva*?

Eram mai fericit înainte să te cunosc.

Citesc valul de mesaje. Sigur era beat azi-noapte, când le-a trimis. Mi l-a trimis pe primul la miezul nopții. Pe ultimul l-am primit la ora două: **Distracție plăcută! Sper să i-o tragi zdravăn vagabondului.**

Las telefonul să cadă pe pat. Îmi tremură mâinile. Nu pot să cred că mi-a scris asta. Am sperat ca aceste patru zile de tăcere să fie un semn că regretă ce a făcut, dar acum e evident că doar și-a rumegat furia.

E mult mai rău decât mi-am închipuit.

Încerc să adorm, dar nu reușesc. Mă ridic și îmi fac o cafea, însă stomacul meu e prea răscolit, așa că nu pot s-o beau. Pentru o jumătate de oră, stau așezată la masa din bucătărie și privesc în gol. Derulez în minte, la nesfârșit, mesajele lui.

Sunt ușurată când Emerson se trezește. Rutina noastră matinală e o distragere binevenită.

• • •

Când o duc pe Emmy la mama și ajung la florărie, e opt fix. Am ajuns prima la muncă. Îmi distrag atenția așa cum pot până când sosesc Lucy și Serena. Lucy își dă seama că nu sunt în apele mele. La un moment dat, mă întreabă dacă mă simt bine, iar eu o asigur că totul e în regulă.

Mă prefac că totul e în regulă, dar sunt mereu cu ochii pe ușa de la intrare. Mă aștept ca Ryle să dea buzna în florărie, furios, din clipă-n clipă. Aștept să primesc un alt mesaj plin de mânie. Aștept să-mi sune telefonul.

Orele se scurg, însă nu mai primesc nimic din partea lui.

Toată ziua, nu suflu o vorbă despre ce-a făcut fostul meu soț: nici lui Atlas, nici Allysei. E stânjenitor. E o jignire la adresa lui Atlas și la adresa mea. N-am nici cea mai mică idee cum ar trebui să reacționez, însă știu un lucru: n-am de gând să tolerez genul ăsta de comportament. Refuz să petrec următorii șaptesprezece ani — până când Emerson va ajunge la majorat — îndurând abuzuri, indiferent de care fel ar fi. Nici măcar abuzuri care vin în forma unor mesaje.

Serena și-a terminat tura. Când se întâmplă inevitabilul, în florărie suntem doar eu și Lucy. E trecut de cinci, iar noi ne pregătim să închidem. Trebuie s-o iau pe Emerson de la mama.

Ryle intră în florărie.

Un val de teamă mă răscolește ca o explozie de lavă.

Lucy nu l-a simpatizat niciodată pe Ryle. Când îl vede, scoate un geamăt de agasare și-mi șoptește:

— Dacă ai nevoie de mine, o să fiu în spate.

— Lucy, stai!

Mă uit la ecranul mobilului, prefăcându-mă ocupată. Nu vreau ca Ryle să-mi citească pe buze.

— Rămâi aici, te rog.

O privesc anume ca să-mi citească îngrijorarea în ochi. Lucy dă aprobator din cap și își face de lucru prin apropiere.

Ryle se apropie de mine. Inima mi se zbate în piept. Când ridic privirea spre el, nici măcar nu încerc să-mi compun o expresie neutră. Se holbează la mine pentru câteva secunde, apoi smucește din cap în direcția lui Lucy.

— Putem vorbi între patru ochi? întreabă Ryle.

Rostesc cuvintele iute, pe un ton ferm:

— Mă pregăteam să închid. Trebuie s-o iau pe fiica noastră.

Observ că degetele lui se încleștează pe muchia tejghelei, iar mușchii brațului i se încordează.

— Te rog, Lily! N-o să dureze mult.

Îi zic lui Lucy:

— Mă aștepți până închid florăria?

Îmi face sem că o să aștepte. Mă răsucesc pe călcâie și intru în birou. Îl aud pe Ryle. Se oprește chiar în spatele meu. Înainte de-a mă întoarce spre el, respir adânc și-mi încrucișez brațele la piept.

M-am săturat până peste cap de regretele și scuzele lui. Sunt așa de supărată, încât aș fi în stare să-l pocnesc ca să-i șterg încruntarea idioată.

— Îmi pare rău, îmi zice Ryle.

Face o grimasă, își trece degetele prin păr și vine mai aproape.

— Aseară am fost la un eveniment și am băut prea mult. Și...

Tac.

— Lily, nici măcar nu țin minte să fi trimis mesajele alea.

În continuare, nu suflu o vorbă. Începe să se foiască de pe un picior pe celălalt. Tăcerea mea plină de furie îl stânjenește.

Bagă mâinile în buzunare și își pironește ochii în podea.

— I-ai spus Allysei?

N-o să-i răspund. Întrebarea lui mă enervează și mai mult. Adică își face griji mai mult pentru ce-o să creadă soră-sa despre el decât pentru faptul că el m-a rănit?

— Nu i-am spus Allysei. Dar am vorbit cu un avocat.

E o minciună, însă chiar am de gând să iau legătura cu un avocat imediat ce Ryle iese din florărie. Începând din momentul ăsta, voi pune pe hârtie tot ce-mi face fostul meu soț. Atlas are dreptate. Din afară, Ryle pare perfect. Iar dacă o s-o țină tot așa cu tacticile lui abuzive, trebuie să ne apăr pe mine și pe Emerson.

Ryle mă privește în ochi.

— Ce-ai zis c-ai făcut?!

— Am trimis mesajele tale avocatului meu.

— De ce?

— Pe bune? Chiar îmi pui întrebarea asta? Duminică m-ai țintuit de o ușă și m-ai sugrumat, pe urmă mi-ai trimis mesaje de amenințare în toiul nopții. N-am făcut nimic ca să merit așa ceva, Ryle!

Își scoate mâinile din buzunare și își masează ceafa, pe urmă îmi întoarce spatele. Inspiră adânc și își întinde spinarea.

Am impresia că-și ține respirația și numără în gând, încercând să strunească furia care începe să fiarbă în el.

Amândoi știm cât de bine au funcționat strategiile astea în trecut.

Când se răsucește iar spre mine, expresia lui de regret a dispărut.

— Lily, chiar nu-ți dai seama care este de fapt problema? Ești așa de oarbă?

O, ba da! Îmi dau seama foarte bine, dar fiecare dintre noi vede alta ca fiind sursa problemei.

— Lily, ne-am împăcat bine *un an întreg*. Nu am avut nici măcar o situație aiurea până când a apărut el. Acum ne certăm tot timpul și, pe deasupra, ai apelat la un avocat.

Pare că vrea să pocnească pe cineva.

— Ryle, nu mai da vina pe alții pentru purtarea ta!

— *Lily*, nu mai ignora sursa problemelor noastre, la dracu'!

Lucy apare în pragul biroului. Se uită când la mine, când la Ryle și mă întreabă:

— Lily, ești bine?

Ryle scoate un hohot exasperat.

— N-are nimic, îi răspunde iritat lui Lucy.

Se îndreaptă spre ușă. Lucy e nevoită să se lipească de cadru, ca fostul meu soț să nu o îmbrâncească.

Îl aud mormăind:

— *Avocat?!?* Pun pariu că știu cine-a venit cu ideea asta!

Pășește apăsat spre ieșirea din florărie. Ieșim amândouă din biroul meu. Cel mai probabil, ne gândim la același lucru: să încuiem ușa îndată ce Ryle părăsește florăria.

Înainte de-a ieși, Ryle se răsucește pe călcâie și îmi aruncă o căutătură urâtă.

— Eu sunt neurochirurg. Tu lucrezi cu *flori*, Lily. Adu-ți aminte de asta înainte ca avocatul tău să facă vreo tâmpenie care să-mi pună cariera în pericol. Eu sunt cel care plătește pentru apartamentul în care locuiești.

Amenințarea lui e însoțită de zgomotul ușii trântite.

Am încremenit auzind insultele lui. Lucy încuie ușa. Apoi vine la mine și mă îmbrățișează.

Acum înțeleg că, atunci când pui capăt unei relații abuzive, cel mai dureros lucru e faptul că pasul ăsta nu înseamnă automat că nu vor mai exista momente neplăcute. Din când în când, vor apărea asemenea momente. Atunci când închei o relație abuzivă, pui capăt și clipelor plăcute petrecute cu fostul partener.

În fosta noastră căsnicie, cele câteva incidente înspăimântătoare au fost mascate de multe perioade bune, însă acum, când relația dintre noi s-a terminat, masca aceea a căzut și trebuie să înfrunt latura urâtă a lui Ryle. A existat o vreme când căsnicia noastră avea substanță, avea carne și piele, iar toate astea „îmbrăcau" scheletul. Acum au rămas doar oasele: muchii tăioase și ascuțite, care mă străpung.

— Te simți bine? mă întreabă Lucy, netezindu-mi părul.

— Da, dar... Nu ți s-a părut că a plecat de-aici foarte pornit, ca și cum se ducea țintă undeva?

Ochii ei se mută spre ușă.

— Așa-i. A ieșit valvârtej din parcare. Ar fi bine să-l previi pe Atlas.

Iau imediat telefonul și îl sun.

Capitolul douăzeci și șapte
Atlas

Abia dacă a trecut o jumătate de oră de când mi-am verificat telefonul, așa că intru în panică văzând că am câteva apeluri ratate de la Lily, plus câteva mesaje.

Sună-mă, te rog.

Sunt OK, dar Ryle e furios.

A venit pe la tine? Atlas, te rog, sună-mă!

Rahat!

— Darin, preiei tu de-aici, te rog?

Darin termină de aranjat mâncarea pe farfurie. Mă duc în birou și o sun. Intră mesageria vocală. Sun din nou. Nimic.

Tocmai mă pregătesc să mă duc la mașină, când îmi sună telefonul. Răspund pe loc și întreb:

— Lily, ești bine?

— Da.

Îmi sprijin un umăr de perete. Răsuflu adânc. Pulsul meu începe să revină la normal.

Din câte îmi dau seama, Lily e la volan.

— Sunt în drum spre mama, ca s-o iau pe Emmy. Voiam să te previn că Ryle e furios. Mi-am făcut griji c-o să apară la restaurantul tău.

— Mulțumesc de avertizare! Ești sigură că te simți bine?

— Da. Indiferent cât de târziu ajungi acasă, sună-mă!

Chiar în timp ce Lily pronunță cuvintele astea, Ryle dă buzna pe ușile batante ale bucătăriei. Face destul de mult zgomot. Toată lumea se oprește din treabă și se zgâiește la el. Derek, ospătarul-șef, îl urmează îndeaproape.

— V-am zis c-o să-l chem pe domnul Corrigan! îi reproșează Derek lui Ryle.

Se uită la mine și ridică brațele în aer, a neputință, ca să-mi dea de înțeles că a încercat să se opună.

— Te sun eu în drum spre casă, îi zic lui Lily.

Nu-i spun că Ryle a venit aici. Nu vreau să-și facă griji. Când închei apelul, ochii lui Ryle poposesc asupra mea.

Nu cred c-a venit ca să mă felicite.

— Cine-i tipul? se interesează Darin.

— Fanul meu numărul unu.

Cu un semn din cap, îi arăt lui Ryle ușa din spate. O ia într-acolo.

Bucătăria intră iar în priză. În afară de Darin, toată lumea îl ignoră pe Ryle.

— E nevoie să fac ceva? mă întreabă prietenul meu.

— Nu. Mă descurc.

Ryle împinge ușa din spate cu atâta putere, încât se trântește de peretele exterior.

Ce caracter are tipul ăsta! Îndată ce deschid ușa și ies pe trepte, Ryle se repede la mine, din stânga. Mă îmbrâncește. Cad pe asfalt. Când încerc să mă ridic, îmi dă un pumn.

Trebuie să recunosc: m-a pocnit zdravăn.

Rahat!

Mă șterg la gură și mă ridic. Măcar mi-a lăsat un răgaz să mă repliez. Când ești la podea și cineva te lovește, ești în dezavantaj. Oricum, Ryle nu pare genul de om care luptă cinstit.

Se pregătește să mă lovească iar. Fac câțiva pași în spate, iar el se împiedică. Se ridică imediat. Mă pironește din priviri, foarte furios. Deocamdată, nu cred c-o să atace din nou.

— Ai terminat? îl întreb.

Nu răspunde. În schimb, își netezește cămașa și rânjește.

— Mi-a plăcut mai mult data trecută, când te-ai bătut cu mine.

Încerc să-mi stăpânesc iritarea.

— Nu-mi doresc deloc să mă bat cu tine, Ryle.

Își trosnește gâtul și începe să-mi dea târcoale. A acumulat atât de multă furie, încât nu-mi pot imagina cum s-a simțit Lily când a fost nevoită să locuiască împreună cu el și să fie martoră la izbucnirile lui. Ryle respiră anevoie. Și-a proptit mâinile în șolduri, iar ochii lui mă străpung precum două pumnale. În privirea lui nu văd doar mânie. Văd și foarte multă suferință.

Uneori, încerc să mă pun în locul lui, dar, oricâte eforturi fac, nu reușesc să-l înțeleg. Nici n-o să-l înțeleg vreodată, pentru că niciun om din istorie nu a avut un trecut atât de nefericit încât să aibă o scuză pentru c-a snopit în bătaie persoana pe care ar trebui s-o protejeze.

— Zi ce ai de zis! îi cer.

Ryle își șterge sângele de pe încheieturile degetelor. Observ că are mâna dreaptă umflată. Bănuiesc că, înainte de-a veni încoace, a lovit cu pumnul diverse obiecte. Mă bucur să știu că Lily e teafără; dacă n-ar fi așa, Ryle n-ar pleca de aici nebătut.

— Crezi că nu știu că faza cu avocatul a fost ideea ta? mă întreabă.

Habar n-am despre ce vorbește. Încerc să-mi ascund surprinderea. *Oare Lily a vorbit cu un avocat despre custodie?* Îmi vine să zâmbesc, însă știu că asta l-ar enerva pe Ryle și mai mult. Simplul fapt că exist e de-ajuns ca să-i sară țandăra.

Nu îi răspund. Asta îl sâcâie. Fața lui se schimonosește de furie.

— Deocamdată ai îmbrobodit-o pe Lily. Dar o să te cerți cu ea prima oară, și a doua oară, și așa mai departe. O să înțeleagă că o căsnicie nu e numai lapte și miere.

— Poate c-o să ne certăm de o mie de ori, dar îți garantez că niciodată n-o s-o bag în spital.

Ryle râde. Încearcă să răstălmăcească lucrurile așa încât eu să par cel ridicol. Dar nu eu am venit cu o falcă-n cer și cu una-n pământ la serviciul lui, pentru simplul fapt că nu sunt în stare să-mi controlez emoțiile.

— Habar n-ai prin ce am trecut eu și Lily, îmi zice Ryle. Habar n-ai prin ce am trecut *eu.*

A venit aici ca să se bată, dar acum, fiindcă nu-i dau satisfacția asta, se descarcă. Poate c-ar trebui să-i dau numărul de telefon al lui Theo, să facă terapie cu el. Eu, unul, n-am idee ce să-i zic.

Nu vreau ca mâine să-mi aduc aminte de acest moment și să consider că am ratat o ocazie. Singurul meu scop e s-o ajut pe Lily, așa încât relația ei cu acest bărbat să fie una pașnică. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-i îngreunez situația. Dar, până când Ryle va pricepe că el este singurul care își controlează emoțiile, nu știu cum să-l abordez.

Mă așez pe trepte, dându-i de înțeles că nu are motive să se simtă amenințat de mine. Dacă va încerca să mă atace din nou, de data asta nu voi reacționa la fel de calm. Îmi împreunez palmele și încerc să-i vorbesc astfel încât să înțeleagă.

Dau încet din cap, în semn de aprobare.

— Ai dreptate, Ryle. Habar n-am prin ce ai trecut. Ceea ce s-a petrecut în trecutul tău te-a ajutat să devii un neurochirurg strălucit, iar lumea are nevoie de latura asta a ta. Totuși, din cine știe ce motiv, tot trecutul tău e cel care te-a transformat într-un soț de tot rahatul. Lumea nu are nevoie de această latură a ta. Simplul fapt că ți se oferă ocazia de a îndeplini un anumit rol nu garantează că o să fii priceput în rolul ăla.

Ryle își dă ochii peste cap și comentează:

— Ce să-ți povestesc!

— Am fost de față când i-au pus suturi la Urgențe, Ryle. Trezește-te dracului, omule! Ai fost un soț oribil.

Se uită la mine și întreabă:

— Și ce te face să crezi că tu o să te descurci mai bine decât mine?

— Să mă port cu Lily așa cum merită să fie tratată e cea mai ușoară parte a vieții mele. Ar trebui să fii ușurat că Lily e cu un om ca mine.

Pufnește în râs.

— Ușurat? Ar trebui să mă simt *ușurat*?

Din nou, furia lui crește. Face câțiva pași spre mine.

— Din cauza *ta* eu și Lily nu mai suntem împreună!

Mă silesc din răsputeri să rămân așezat și să nu-i răspund tot cu țipete.

— Nu, Ryle. Din cauza *ta* nu mai sunteți împreună. Furia *ta* și pumnii *tăi* au dus-o până în punctul în care a decis să divorțeze de tine. Când erați căsătoriți, pentru ea eu eram doar o cunoștință. Poartă-te ca un adult! Încetează să dai vina pe mine, pe Lily sau pe oricine altcineva pentru faptele tale!

Mă ridic, dar nu ca să-l lovesc. Pur și simplu simt nevoia să-mi îndrept spinarea, ca să pot respira mai bine. Altfel, nu știu cât timp voi rezista fără să ridic tonul la el. Fiindcă știu ce i-a făcut lui Lily, mi-e greu să-l privesc fără să-mi pierd cumpătul.

— Fir-ar al naibii! mormăi în barbă. Chestia asta e ridicolă.

Pentru câteva secunde, tăcem amândoi. Poate își dă seama că sunt la capătul răbdării și că nu mai reușesc să-mi stăpânesc frustrarea. Mă răsucesc spre el și îi vorbesc rugător:

— De-acum, asta e viața noastră. A ta, a mea, a lui Lily, *a fiicei tale*. Va trebui să ne descurcăm și să acceptăm situația pentru tot restul vieții. Vor veni vacanțe, aniversări, petreceri de absolvire, nunta lui Emerson. Îți va fi greu, dar tu ești singurul care se poate asigura că nu ne va fi greu și nouă, celorlalți. Niciunul dintre noi nu e dator să te facă fericit. *Cu atât mai puțin* Lily.

Ryle clatină din cap. Se plimbă încoace și încolo ca un leu în cușcă.

— Și ce te-aștepți să fac? Să vă aplaud? Să vă urez de bine? Să te încurajez să fii un tată bun pentru fiica *mea*?

Pufnește în râs. E clar că ideea i se pare absurdă. Îmi păstrez o expresie imperturbabilă.

— Da. *Exact asta* mă aștept să faci.

Răspunsul meu îl descumpănește. Tace și își împreunează mâinile la ceafă.

Mă apropii de el. Nu vreau să par amenințător. Pur și simplu nu am chef să țip. Vreau ca Ryle să audă limpede cât de sincer îi vorbesc.

— Oricât de fericită știu că pot s-o fac pe Lily, nu va fi mulțumită pe deplin decât dacă va avea parte de cooperarea ta, de acceptarea ta. În continuare, îi faci viața grea, chiar dacă știi că merită să aibă o viață bună. Și ea, și Emerson merită. Dacă vrei ca fetița ta să crească având lângă ea cea mai bună versiune a lui Lily, te rog, cooperează cu ea! Putem să ne înțelegem cu toții.

Ryle își rotește capul, cu un gest de iritare.

— Adică acum suntem un soi de *echipă*? întreabă batjocoritor.

Mă enervează la culme că o spune de parcă nu e posibil să ne înțelegem omenește cu toții.

— Atunci când la mijloc sunt copii, toate părțile implicate ar trebui să alcătuiască o echipă.

Cuvintele mele îl izbesc în plin. Tresare, apoi înghite în sec. Îmi întoarce spatele și se îndepărtează câțiva pași, ca să mediteze la ceea ce-a auzit. Când se întoarce iarăși spre mine, observ că privirea lui nu mai e la fel de înveninată.

— Atunci când n-o să meargă între tine și Lily, iar ea o să aibă nevoie să fugă undeva, să știi că n-o să adun cioburile după tine.

După replica asta, Ryle pleacă. Nu o ia prin restaurant. Se îndepărtează pe alee.

Privesc cu milă în urma lui. Ryle n-o cunoaște deloc pe Lily.

Absolut deloc.

Lily nu fuge *la* sau *după* alții. Când am plecat din Maine, nu a fugit după mine. Când l-a părăsit pe Ryle, nu a alergat *la* mine. În schimb, s-a asigurat că e cea mai bună mamă posibil. Și totuși, ce crede Ryle că va face Lily dacă relația noastră n-o să reziste? Are impresia că va *alerga* la el, de parcă Ryle ar fi salvarea ei?

Salvarea lui Lily este Emerson, iar dacă Ryle nu înțelege treaba asta, înseamnă că nu știe pe ce lume se află.

Dacă ar fi rămas cu Ryle, el ar fi născocit toată viața tot felul de probleme ca să-și justifice furia nemăsurată. Nu eu am fost cauza divorțului, iar dacă Ryle s-ar fi purtat altfel, acum nici n-aș face parte din viața lui Lily.

Mai demult, am crezut că îl compătimeam, dar acum mi-e cu adevărat milă de el, fiindcă Ryle luptă pentru o femeie pe care nu o cunoaște cu adevărat, ceea ce înseamnă că se luptă doar de dragul de-a lupta. Are o personalitate foarte asemănătoare cu a maică-mii. Uneori n-ai ce să faci. Pur și simplu ești nevoit să găsești o cale de a conviețui cu genul ăsta de oameni.

Poate că asta va trebui să facem eu și Lily: să ne trăim viața cum putem mai bine și să suportăm din când în când mânia ridicolă a lui Ryle.

Foarte bine! Pot să îndur chestia asta în fiecare zi, dacă eu voi fi cel care adoarme lângă Lily seară de seară.

Urc treptele și intru iar în vânzoleala din bucătărie. Mă întorc la treabă ca și cum Ryle nici n-a călcat pe-aici. Nu știu dacă felul în care am reacționat în seara asta a îmbunătățit situația, dar cel puțin nu cred c-a înrăutățit-o.

Darin îmi întinde o cârpă umedă și îmi arată cu degetul colțul stâng al gurii.

— Sângerezi. Cine-i tipul? Fostul ei soț?

— Da.

— Totul e-n regulă acum?

Ridic din umeri.

— Nu știu. S-ar putea să se înfurie iar și să se întoarcă. E posibil s-o ducem așa ani buni.

Îi zâmbesc lui Darin și adaug:

— Dar Lily merită efortul.

• • •

Trei ore mai târziu, bat la ușa lui Lily. I-am trimis un mesaj, ca să știe că vin pe la ea. Mi-am zis că, poate, are nevoie iar de o îmbrățișare.

Imediat ce deschide ușa, pricep că exact asta îi trebuie. Și *eu* am nevoie de o îmbrățișare. Intrăm în sufragerie. Lily îmi cuprinde mijlocul, iar eu o strâng la piept. Rămânem înlănțuiți pentru câteva minute.

Se uită la mine. Ridică din sprâncene când observă mica tăietură de pe buza mea.

— Ryle e un dobitoc infantil. Ai pus gheață pe rană?

— Nu-i grav. Nici măcar nu s-a umflat.

Se ridică pe vârfuri și depune o sărutare pe tăietură.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat.

Ne așezăm pe canapea. Încerc să-mi amintesc tot ce s-a spus, dar sigur omit câteva lucruri. Când termin de povestit, Lily stă sprijinită de spătarul canapelei, cu un picior petrecut peste picioarele mele. E atentă la mine. Degetele ei îmi rătăcesc prin păr.

Pentru mult timp, nu scoate nicio vorbă. Apoi, deodată, mă privește cu o dulceață care-mi topește inima.

— Sunt sigură că ești singurul bărbat de pe planeta asta care, după ce încasează un pumn, îi dă *sfaturi* agresorului.

Nu apuc să-i dau replica, fiindcă Lily mi se urcă imediat în poală și își apropie fața de a mea.

— Nu-ți face griji, Atlas! Reacția ta mi se pare mult mai sexy decât dacă te-ai fi bătut cu Ryle.

Sunt surprins că e în toane așa de bune. Mi-am închipuit că discuția asta o s-o întristeze. Dar se pare că tot răul e spre bine: acum Ryle a aflat că Lily și cu mine suntem un cuplu, eu am avut ocazia să-i zic ce aveam pe suflet și cu toții am ieșit din chestia asta relativ teferi.

Îi spun:

— Nu pot să rămân mult la tine, dar cred că pot să lungesc îmbrățișarea asta încă un sfert de oră înainte ca Josh să observe că sunt în întârziere.

Lily ridică dintr-o sprânceană.

— Când zici „îmbrățișare" te referi la...

— Adică să ne dezbrăcăm. Au mai rămas paisprezece minute.

O întind pe spate și începem să ne sărutăm. În următoarele paisprezece minute, nu ne oprim. Apoi trec șaptesprezece minute. După aceea, douăzeci.

Abia după o jumătate de oră părăsesc apartamentul ei.

Capitolul douăzeci și opt
Lily

Allysa are o idee genială: să le punem pe fete pe podeaua acoperită cu saci de gunoi, ca după aceea să ne fie ușor să facem curat. În clipa asta, Emmy și verișoara ei, Rylee, sunt murdare de tort din cap până-n picioare.

Emmy nu prea înțelege ce se petrece, dar se distrează. Până la urmă, am organizat o mică petrecere de ziua ei acasă la Allysa. Sunt de față mama mea, părinții lui Ryle, Marshall și Allysa.

A venit și Ryle, dar acum se pregătește de plecare. După ce face câteva poze cu telefonul, le pupă pe fete de rămas-bun.

L-am auzit spunându-i lui Marshall că a avut o zi aglomerată la muncă, și totuși a reușit să ajungă la petrecere. M-am bucurat că a venit la timp să asiste la desfacerea cadourilor și că a rămas până când tortul a fost devorat. Știu că într-o zi Emmy va prețui pozele astea.

De când Ryle a ajuns la petrecere, nu ne-am vorbit. Ne-am dat târcoale, prefăcându-ne de ochii lumii că totul e OK, dar, de fapt, Ryle nu e deloc în apele lui. Chiar și atunci când e în celălalt capăt al camerei, tot simt valuri de încordare emanând dinspre el. Cu toate astea, îmi convine mai mult să mă ignore decât să mă acuze. Prefer să nu-mi vorbească.

Din păcate, tăcerea lui nu durează mult.

Pentru prima dată pe ziua de azi, Ryle se uită în ochii mei. Fac greșeala de a sta de una singură, iar el interpretează acest lucru drept o invitație; își croiește drum încoace și se oprește lângă mine. Mă încordez. Chiar n-am chef să discut cu el. N-am mai vorbit de săptămâna trecută, de când a intrat în florăria mea și m-a jignit. Știu că trebuie să discutăm, dar petrecerea fiicei noastre nu e un moment potrivit.

Își bagă mâinile în buzunare și își proptește bărbia în piept. Se uită în podea.

— Ce ți-a zis avocatul? mă întreabă.

Încep să mă înfurii. Mă uit pieziș la el și clatin din cap.

— N-o să vorbim acum despre chestia asta.

— Și-atunci, când?

În realitate, nu se pune problema *când* o să discutăm, ci *în prezența cui*. N-o să mai vorbesc niciodată între patru ochi cu Ryle. Mi-a dovedit că nu sunt în siguranță atunci când suntem singuri.

— O să-ți trimit un mesaj ca să te-anunț, îi zic.

Pe urmă plec de lângă el. Mama o ține pe Emmy în brațe. Șterge bucățelele de tort de pe fața și mâinile fetiței. Dau să mă duc la ele, însă Allysa mă interceptează și mă trage deoparte.

— Hai să vorbim! îmi zice.

Ne ducem în dormitorul ei și ne așezăm pe pat.

Allysa mă duce în camera ei numai atunci când vrea să-mi ceară socoteală pentru ceva. Ca întotdeauna, sincronizarea ei este impecabilă.

Îmi dau ochii peste cap și întreb:

— Ce vrei să știi?

De vreo două săptămâni n-am mai stat de vorbă, pe îndelete, doar noi două. Probabil că are multe întrebări. În ultimul timp, viața mea a fost destul de agitată.

Allysa se întinde pe spate.

— Azi am impresia că e un fel de tensiune între tine și Ryle.

— Se vede?

— Eu văd tot. Te simți bine?

Cuget îndelung la întrebarea asta. *Te simți bine?* Altădată, o evitam pentru că nu mă simțeam bine. Chiar și la câteva luni după nașterea lui Emmy, când cineva îmi punea întrebarea asta, etalam un zâmbet, deși simțeam că mă usuc pe dinăuntru.

— Da, mă simt bine.

Pentru prima dată, nu e o minciună.

Allysa mă cântărește din privire. După expresia ei, îmi dau seama că mă crede. Mă apucă de mână și mă trage spre ea, până când mă întind și eu pe saltea. Își petrece brațul pe după al meu și stăm așa, cu ochii în tavan, savurând acest moment de liniște într-o casă plină de oameni.

Mă bucur că încă o am pe Allysa. M-ar fi durut foarte tare să o pierd după divorț. Sunt recunoscătoare că prietena mea e așa de iertătoare și că are o fire așa de pozitivă.

Aș vrea să pot spune același lucru despre fratele ei. Uneori, am impresia că în Ryle există un monstru care caută mereu motive să se simtă jignit. Latura lui întunecată se alimentează din scandaluri, iar dacă nimeni nu-i oferă prilej de scandal, inventează el unul. Nu mai vreau să particip la jocul ăsta. Știu că atunci când m-am căsătorit cu Ryle aveam cele mai bune intenții; nu contează cât de mult și-a dorit Ryle ca impresiile lui să fie adevărate, ca să-și poată justifica purtarea.

— Cum merge treaba cu Adonis?

Pufnesc în râs.

— Te referi la Atlas?

— Nu. Mă refer la zeul ăla de care ești îndrăgostită.

Continui să mă amuz:

— Nu cumva Adonis s-a născut dintr-un incest?

Allysa mă împinge în joacă.

— Nu mai schimba subiectul! Cum merge relația?

Mă răsucesc pe burtă și mă sprijin în coate.

— Ar merge minunat, dacă am apuca să petrecem împreună mai mult timp. Restaurantul lui se deschide la ora la care noi închidem florăria. Deocamdată, n-am petrecut nici măcar o noapte întreagă în doi.

— Acum Atlas e la muncă?

— Da.

— Întreabă-l dacă poate pleca mai devreme de la restaurant. Emmy poate să doarmă la mine în seara asta. Nu avem planuri pentru mâine, deci poți să vii s-o iei oricând vrei.

Fac ochii mari, recunoscătoare pentru propunere.

— Vorbești serios?

Allysa se ridică din pat.

— Lui Rylee îi place la nebunie când Emmy stă la noi. Du-te să petreci noaptea cu Adonisul tău!

• • •

Nu i-am scris lui Atlas, ca să-l anunț că sunt în drum spre Corrigan's. M-a anunțat c-o să lucreze acolo în seara asta, iar eu mi-am zis c-o să fie distractiv să-i fac o surpriză.

Când intru în bucătăria restaurantului, sunt uimită să constat cât de ocupat este. Nimeni nu m-a auzit intrând. Mă uit în jur, în căutarea lui.

Pe măsură ce sunt așezate pe tăvi, Atlas inspectează fiecare farfurie care e gata să le fie servită clienților. Apoi chelnerii ies iute pe ușile duble ale bucătăriei. Locul ăsta pare mult mai elegant decât Bib's. Și eu crezusem că Bib's e un restaurant elegant! Aici, toți chelnerii poartă costume. Atlas poartă o uniformă albă, de chef. La fel și alți câțiva angajați din bucătărie.

Sunt foarte ocupați și sincronizarea lor e perfectă. Mă întreb dacă a fost o idee bună să vin încoace. Mă tem c-o să-l încurc pe Atlas dacă îl întrerup. Deodată, mă simt foarte stânjenită că nu l-am anunțat de venirea mea.

Îndată ce îl văd pe Darin, îl recunosc. Și el mă recunoaște. Îmi surâde și mă salută dând din cap, apoi îl atenționează pe Atlas. El se răsucește și mă observă, iar ochii i se luminează. Dar bucuria lui durează doar o clipă; imediat, e înlocuită de îngrijorare. Vine întins la mine, ocolind un chelner care tocmai a intrat în bucătărie, ducând o tavă goală.

— Bună! Totu-i în regulă?

— Da. Allysa a luat-o pe Emmy la ea în seara asta, așa că am trecut pe aici.

Atlas zâmbește, plin de speranță.

— Emerson rămâne la ea toată noaptea?

Mă privește jucăuș.

Îi confirm cu un gest.

— Fierbinte în spate! strigă cineva din spatele meu.

Fac ochii mari, iar Atlas mă trage din calea unui chelner care trece ducând o tavă cu mâncare.

— Vocabular de bucătărie, îmi explică el. Asta înseamnă că stai în calea cuiva care cară mâncare fierbinte.

— Aha!

Atlas râde, apoi aruncă o privire peste umăr. Chelnerii îl așteaptă să le inspecteze farfuriile.

— Mai am treabă douăzeci de minute și după aia sunt al tău. OK?

— Sigur! N-am venit aici ca să te rog să pleci mai devreme. O să mă uit cum muncești. E chiar distractiv.

Atlas îmi arată un blat de bucătărie din metal.

— Așază-te acolo! O să vezi tot ce se petrece în bucătărie, plus că n-o să dea nimeni peste tine. Pe-aici e cam multă înghesuială. Ne vedem în curând!

Îmi ridică bărbia și mă sărută, apoi se întoarce la treabă.

Mă așez pe blat, apoi îmi trag picioarele sub mine, ca să nu stânjenesc pe nimeni. Câțiva angajați se uită pe furiș la mine, ceea ce mă face să mă simt puțin stânjenită. Dintre toți cei care lucrează acum, nu-l cunosc decât pe Darin. Mă-ntreb ce părere au despre femeia pe care Atlas tocmai a sărutat-o și care acum îi privește cum muncesc.

Toată lumea se uită la mine de parcă prezența mea e ceva anormal. Am senzația că de obicei Atlas nu aduce femei aici, în bucătărie.

Imediat ce are puțin timp liber, Darin vine la mine și mă salută. Mă îmbrățișează scurt și zice:

— Lily, mă bucur să te revăd. Încă îți faci veacul cu pokeriști?

Izbucnesc în râs.

— În ultimul timp, nu prea. Încă vă strângeți seara la poker?

Darin clatină din cap.

— Nu. Acum, când Atlas are două restaurante, suntem cam ocupați. E foarte greu să găsim o seară când ne putem aduna cu toții.

— Ce păcat! Acum lucrezi aici?

— La modul oficial, nu. Atlas vrea să vadă cum mă descurc cu meniul de la Corrigan's. Vrea să mă promoveze chef principal.

Se apleacă spre mine și zâmbește.

— A zis că vrea să aibă mai mult timp liber. Iar acum cred că știu de ce.

Darin își aruncă un prosop pe umăr.

— Mi-a părut bine c-am mai stat de vorbă, Lily. De-acum, probabil o să vii pe-aici mai des.

Îmi face cu ochiul și se îndepărtează.

Acum, când am aflat că Atlas face eforturi să nu mai stea atât de mult la muncă, îmi tresaltă inima de bucurie.

Pentru un sfert de oră, mă uit cum muncește Atlas. Din când în când, se uită la mine și îmi zâmbește, dar în restul timpului se concentrează la treabă. Implicarea și încrederea lui de sine sunt fascinante.

Deși nimeni nu pare intimidat de el, toată lumea vrea să-i ceară părerea. Primește întrebări tot timpul și de fiecare dată răspunde cu răbdare. Se strigă mult. Nu sunt genul de strigăte pe care mă așteptasem să le aud într-o bucătărie de restaurant; doar persoane care anunță cu voce tare comenzile noi, iar bucătarii le răspund tot pe un ton ridicat. Locul ăsta e un furnicar zgomotos, însă atmosfera e una pozitivă.

Sinceră să fiu, nu mă așteptam deloc la așa ceva. Am crezut că aici voi vedea o altă latură a lui Atlas. Mi-am închipuit c-o să-l aud dând ordine răstit, pe un ton furios și purtându-se

precum chefii pe care i-am văzut în emisiunile de la televizor. Din fericire, nu-i deloc așa.

În sfârșit, după o jumătate de oră fascinantă, Atlas termină treaba. Se spală pe mâini și vine la mine. Când se apleacă și mă sărută, simt un ghem de emoții. Parcă nici nu-i pasă că ne pot vedea toți angajații lui.

— Scuze că a durat atât de mult!

— Mi-a plăcut să mă uit cum muncești. E altfel față de cum m-am așteptat să fie.

— Adică?

— Credeam că toți chefii se poartă ca niște dobitoci și țipă la subalterni.

Atlas râde.

— N-avem dobitoci în bucătăria asta. Îmi pare rău să te dezamăgesc.

Se postează între picioarele mele.

— Ghici ce!

— Ce?

— În noaptea asta, Josh doarme la Theo.

Nu-mi pot stăpâni zâmbetul.

— Ce coincidență minunată!

Atlas mă cântărește din ochi, apoi își lipește buzele de urechea mea.

— Mergem la tine sau la mine? întreabă.

— La tine. Vreau să fiu într-un pat care are mirosul tău.

Îmi mușcă urechea, foarte ușor. Simt fiori. Atlas mă ajută să cobor de pe blat, apoi i se adresează unui tip care tocmai trece prin dreptul nostru:

— Hei, poți să preiei tura?

— Sigur!

Atlas se uită iar la mine și îmi zice:

— Ne vedem la mine.

• • •

Înainte de-a porni spre Corrigan's, mi-am făcut un bagaj mic, în eventualitatea în care ar urma să petrec noaptea la Atlas. Ajung acasă la el înaintea lui. În timp ce îl aștept, profit de ocazie și îi trimit un mesaj Allysei.

Emmy a adormit repede?

Da. Cum e seara ta?

Super. ;)

Distracție plăcută! Când ne vedem, vreau să-mi dai raportul.

Mașina lui Atlas oprește pe alee. Încep să-mi strâng lucrurile. Atlas deschide portiera din dreptul meu. Imediat ce cobor, mă sărută nerăbdător. E genul de sărut care strigă în gura mare: *Mi-a fost dor de tine!*

Se trage în spate și îmi cercetează fața, cu un surâs.

— Mi-a plăcut când te-ai uitat cum muncesc în bucătărie.

Mă străbate un fior.

— Îmi place să te privesc.

Nu pot rosti cuvintele astea fără să zâmbesc. Îmi iau geanta de pe banchetă, iar Atlas mi-o ia din mână și își petrece cureaua pe umăr. Intrăm în casă prin garaj. Încă mai are cutii nedesfăcute, de când s-a mutat aici. Văd două coșuri pline cu rufe, lângă o mașină de spălat.

E liniștitor să văd puțină dezordine în garajul lui. Începeam să cred că Atlas e prea perfect ca să fie adevărat, dar uite că

Atlas Corrigan a rămas în urmă cu spălatul rufelor, așa cum ni se întâmplă tuturor.

Descuie ușa și așteaptă să intru prima. E o casă mai mică decât cea de dinainte, dar parcă îl reprezintă mai bine. Pe deasupra, nu e genul de casă trasă la indigo, care nu se distinge de altele din același cartier. Casele din cartierul ăsta au personalitate. Fiecare dintre ele e foarte diferită — începând cu cea de două etaje, văruită în roz, aflată la capătul străzii, până la cea ultramodernă, din sticlă, de la capătul opus.

Casa lui Atlas e destul de mică și e încadrată de două case mai mari. Data trecută când am fost aici, am observat că, dintre cele trei, a lui are cea mai spațioasă curte. *Într-o zi, aici o să fie loc berechet pentru o grădină...*

Atlas tastează codul de securitate.

— Dacă ai vreodată nevoie de cod, să știi că e nouă, cinci, nouă, cinci, îmi zice el.

Repet cifrele cu voce tare. Este aceeași combinație precum codul care îi deblochează telefonul. E un bărbat consecvent. Chestia asta îmi place.

Faptul că mi-a dezvăluit informația asta nu e ca și cum mi-ar fi dat o cheie de la casa lui, dar mi se pare că e la fel de important. Pune geanta mea pe o canapea și aprinde lumina. Stau cu spatele la perete și îl privesc. Mă bucur că mi-a zis că-i place când îl privesc, fiindcă să mă uit la el e una dintre activitățile mele preferate. Nu m-ar deranja să-mi trăiesc viața fiind o muscă pe un perete din casa lui.

— Ce faci seara, după ce ajungi acasă? îl întreb.

— Cum adică?

Gesticulez spre cameră.

— Ce faci acasă după ce ajungi de la serviciu? Prefă-te că nu sunt aici.

Se uită la mine fără să zică un cuvânt. Pe urmă se apropie de mine și se oprește. Își sprijină o palmă de perete, în dreptul capului meu, și se apleacă.

— Păi... În primul rând, mă descalț, îmi șoptește Atlas.

Își scoate încălțările. Deodată, e cu doi centimetri mai scund. Și mai aproape de gura mea. Îmi atinge foarte ușor gura cu buzele lui. Simt cum sub pielea mea izbucnesc artificii.

— Pe urmă...

Mă sărută în colțul gurii.

— ... fac duș.

Se desprinde de perete și face câțiva pași în spate. În ochii lui citesc o provocare.

Atlas dispare în dormitor.

După un minut, aud sunetul dușului. Mă descalț, pe urmă înaintez pe hol. Împing ușor ușa pe jumătate deschisă și, pentru prima dată, îi privesc camera. Am mai văzut-o când am vorbit prin FaceTime, dar când am venit prima dată aici, nu am intrat în dormitorul lui. Recunosc tăblia neagră de pat și peretele văruit în albastru-închis, dar restul camerei e nou pentru mine. Caut din privire ușa băii.

A lăsat-o deschisă. Tricoul lui zace pe podea, în prag.

N-am idee de ce îmi bate inima așa de tare, ca și cum nu l-aș fi văzut niciodată dezbrăcat. Nu e prima oară când vom face dragoste, nici prima oară când facem duș împreună. Dar, ori de câte ori sunt cu el, inima mea pare să aibă amnezie.

Când privesc dincolo de ușa băii, constat cu dezamăgire că dușul e ascuns în spatele unui zid din piatră. Aud stropii

dușului pe gresia băii și fiecare bucățică din mine se încordează.

Nu mă dezbrac. Mă apropii încet de duș. Îmi lipesc spatele de perete și îmi lungesc gâtul, atât cât să-l văd.

Atlas stă sub jetul dușului, cu ochii închiși. Apa i se scurge pe față. Își trece degetele prin păr. Îl contemplu tăcută și nemișcată. Știe că sunt aici, dar îmi ignoră prezența și mă lasă să-mi bucur ochii cu această imagine. Vreau să-mi trec degetele peste mușchii umerilor lui, vreau să-i sărut gropițele de la baza spinării. Atlas e absolut superb.

După ce își clătește părul și fața, se răsucește spre mine. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, apoi se îngustează, se întunecă. Privirea mea coboară tot mai mult...

— Lily.

Ridic din nou ochii spre chipul lui. Atlas zâmbește cu toată fața. Dintr-o mișcare iute, ajunge la mine și mă ia în brațe. Mă trage sub jetul dușului. Îmi scapă o exclamație de uimire.

Mă sărută. Palmele lui îmi cuprind coapsele. Mă îndeamnă să-mi încolăcesc picioarele în jurul lui. Spatele meu se lipește de peretele dușului. Atlas mă sprijină de perete, ca să-și poată elibera o mână.

Se folosește de ea ca să-mi descheie bluza.

Îl ajut. Ne desprindem din sărut atât cât să-mi scoată bluza. Materialul aterizează cu un mic zgomot pe gresia udă. Degetele lui Atlas își fac de lucru cu nasturele jeanșilor mei.

Gura lui e flămândă. Își strecoară palmele pe sub chiloții mei. Mă apucă de tivul jeanșilor și se lasă pe vine, încercând să-i tragă în jos. Când pantalonii ajung în jurul gleznelor mele, îi arunc deoparte. Mă apucă de pulpe și se ridică iar.

Întinde brațele și se pregătește să-mi desfacă sutienul. Simt cum stomacul mi se strânge ghem. Gura lui o găsește din nou pe a mea, dar sărutul e lent și blând, de parcă experiența îndepărtării ultimei haine merită să fie savurată pe îndelete.

Palmele lui îmi urcă spre umeri. Își strecoară degetele pe sub bretele și le coboară. Sutienul se desprinde de pielea mea, iar Atlas face un pas în spate, ca să mă admire. Palmele lui mă strâng de fund.

Îi cuprind gâtul cu brațele. Buzele mele trec ușor peste linia maxilarului, până ajung la urechea lui.

— Și după aceea ce faci?

Văd cum pielea de pe brațele lui se face ca de găină. Atlas geme și mă saltă mai mult pe perete, până când mijlocul meu e lipit de al lui. Îmi împing șoldurile. Vreau să-i simt erecția lipită de mine. Atlas îmi răspunde cu o opintire bruscă. Îmi scapă un scâncet. E cât se poate de limpede că amândoi dorim să continuăm, dar Atlas se uită la mine, căutând aprobare înainte să mă posede în duș. Am vorbit despre metodele contraceptive și ne-am făcut analize, ca să ne asigurăm că nu avem nicio boală cu transmitere sexuală. Îi răspund dând energic din cap.

— Da! îi șoptesc plină de dorință.

Îl apuc de umeri și încerc să-l ajut să găsească poziția potrivită. Cu brațul stâng îmi susține greutatea, iar cu mâna dreaptă își apucă penisul. Pe urmă șoldurile lui se opintesc și urcă, până când îl simt în mine.

Amândoi răsuflăm prelung. Geamătul meu îl încurajează pe Atlas să-mi smulgă alte sunete de plăcere.

Picioarele mele îi strâng mijlocul. Se împinge cu putere în mine. Încep să alunec pe gresia udă, dar Atlas mă cuprinde iar

și mă saltă la loc. Mă pătrunde din nou. Îmi scapă un alt geamăt. Atlas se opintește a doua și a treia oară. Poate că, la nivel estetic, nu e la fel de cuminte și de plăcut ca atunci când faci sex într-un pat, dar nu mă mai satur să-i văd latura „obraznică".

Continuăm așa câteva minute, până când obosim prea mult și trebuie să ne mutăm activitatea în pat. După ce se retrage din mine și mă pune jos, pe gresia dușului, Atlas nu spune nimic. Pur și simplu închide robinetul și se întinde după prosop. Începe să-mi șteargă părul, apoi coboară lent, până când sunt destul de uscată.

Se șterge și el la repezeală, după care mă ia de mână și ieșim din baie.

Habar n-am cum de un gest atât de simplu — să ne ținem de mână, în drum spre dormitorul lui — îmi face inima să cânte.

Atlas ridică așternuturile și îmi face semn să urc în pat. E așa de comod, încât pare că mă cuibăresc pe un nor. Se strecoară și el în pat. Se lipește de mine. Mă răsucește blând, până când stau întinsă pe spate, contopită cu trupul lui.

Îmi place poziția asta. Îmi place cum stă acum, proptit într-un cot, privindu-mă de sus. Îmi place expresia din ochii lui, care dă de înțeles că eu sunt un premiu pe care îl merită cu prisosință.

Capul lui coboară. De data asta, săruturile nu mai sunt delicate. Sărutul lui e apăsat, profund și flămând. Atlas întinde mâna și, fără să se desprindă de buzele mele, ia un prezervativ și îl potrivește. Mă apucă de coapsă și îmi împinge piciorul deoparte, ca să-și facă loc.

În clipa următoare, e deasupra mea. Se opinteşte din nou şi din nou, până când mă destram pe culmile plăcerii.

• • •

Atlas stă întins pe spate. Eu sunt lipită de el, cu un picior petrecut de-a curmezişul lui. Acestea sunt clipele pe care le aştept cu cea mai mare nerăbdare. Minutele de linişte pe care reuşim să le furăm din viețile noastre agitate, când suntem numai noi doi, satisfăcuți și fericiți. Capul meu i se sprijină pe piept, iar degetele lui îmi dezmiardă un braț.

Mă sărută pe creştet şi spune:

— Cât timp a trecut de când ne-am întâlnit pe stradă, din întâmplare?

— Patruzeci de zile.

Da, le-am numărat.

Scoate un sunet care-i trădează surprinderea.

— De ce întrebi? Ți se pare c-a trecut mai mult de-atât?

— Nu, pur şi simplu voiam să ştiu dacă şi tu ai numărat zilele, ca mine.

Râd şi-mi lipesc buzele de pielea lui, chiar deasupra inimii.

— Cum a fost la petrecerea de azi?

Ştiu ce vrea să ştie. Nu-i nevoie să o spună direct. Vrea să afle cum s-a purtat Ryle cu mine.

— A fost bine. Am vorbit vreo cinci secunde cu Ryle.

— S-a purtat aiurea?

— Nu. În mare, am încercat să ne evităm cât mai mult.

Atlas îşi trece degetele prin părul meu.

— Pare că situația s-a mai îmbunătățit. Să sperăm că, de-acum încolo, o să fie din ce în ce mai uşor.

— Da, să sperăm.

Chiar sper ca relația mea cu Ryle să devină mai simplu de gestionat. În orice caz, n-o să mai permit ca reacțiile lui să-mi controleze fericirea. Vreau să mă dedic total relației cu Atlas. Dacă asta îl deranjează pe Ryle, va trebui să poarte singur povara propriilor emoții.

Îi zic:

— Mă gândeam să avem o discuție săptămâna asta: eu, Allysa și Ryle. Vreau să vorbim despre ce s-a întâmplat, despre ce urmează să facem. Dar nu vreau să fiu singură cu el.

— Bravo! Procedezi înțelept.

Poate că eu și Ryle niciodată nu ne vom putea purta mai mult decât civilizat unul cu celălalt, dar mie mi-ar conveni chiar și o astfel de relație. Ceea ce nu-mi convine sunt insultele, mesajele amenințătoare, izbucnirile lui. Ryle trebuie să muncească mult ca să învețe să se controleze. În sfârșit, o să-i cer s-o facă.

Probabil c-ar fi trebuit să pun piciorul în prag mai demult, însă până acum am încercat să rezolv totul cu cât mai puțin scandal posibil. Dar m-am săturat; n-o să mă mai dau peste cap ca să-l împac pe Ryle.

Îmi păstrez loialitatea pentru oamenii care aduc energie pozitivă în viața mea, pentru cei care vor să mă sprijine și să mă vadă înflorind. Doar de ei voi ține cont atunci când voi lua decizii importante.

Voi continua să fac tot ce pot. Chiar dacă e posibil să nu fi luat toate deciziile corecte la timpul potrivit, o să mă concentrez doar pe faptul că am avut curajul să le iau.

Atlas îmi ridică bărbia și se uită în ochii mei. Expresia de pe chipul lui îmi spune că se află exact acolo unde își dorește să fie.

— Nici nu pot să-ți spun cât de mult mi-a plăcut.

Mă trage mai aproape de el și mă saltă ușor, așa încât ochii noștri să fie la același nivel. Mă mângâie pe tâmplă.

— Aș vrea să fii în patul meu, ca acum, în fiecare noapte. Vreau să fac duș cu tine, să gătesc cu tine, să mă uit la televizor cu tine și să merg la cumpărături cu tine. Vreau să fac *totul* cu tine. Nu-mi place deloc că trebuie să ne prefacem că nu știm deja c-o să ne petrecem tot restul vieții împreună.

E incredibil cât de repede mi s-a dublat pulsul. Îi ating buzele.

— Nu ne prefacem, Atlas. Chiar ne vom petrece tot restul vieții împreună.

— Cât mai avem de așteptat până să-ncepem?

Îi răspund:

— Mi se pare că deja am început.

— Cât mai trebuie să aștept înainte să te rog să te muți cu mine?

Un val de căldură îmi urcă în piept.

— Cel mult șase luni.

Atlas dă aprobator din cap.

— Și cât am de așteptat până să te cer de soție?

Mi-e greu să înghit. Simt că mi s-a pus un nod în gât.

— Un an, poate un an și jumătate.

— Un an de când ne mutăm împreună sau un an începând de acum?

— Începând de acum.

Zâmbește larg și mă strânge la piept.

— E bine de știut.

Nu mă pot abține; pufnesc în râs, cu gura lipită de gâtul lui.

— M-ai luat prin surprindere cu discuția asta, îi zic.

— Da. Când o să-i povestesc, terapeutul meu o să mă strângă de gât.

Zâmbesc și eu. Mă rostogolesc de pe el și mă întind pe o parte. Mă cuibăresc în scobitura cotului lui Atlas. Îmi plimb vârfurile degetelor pe pieptul lui, coborând tot mai mult, spre abdomen. Mușchii i se încordează și se văluresc sub atingerea mea.

— Te duci la sală? mă interesez.

— Da, când am timp.

— Se vede.

Atlas râde.

— Lily, nu cumva flirtezi cu mine?

— Ba da.

— N-am nevoie de complimente. Deja ești goală, în patul meu. Nu mai trebuie să faci nimic. M-ai cucerit cu ani buni în urmă.

Ridic capul și rânjesc ca și cum mi-a adresat o provocare.

— Chiar crezi că nu mai am de făcut nimic?

Clatină din cap, cu un surâs leneș. Își trece degetul mare de-a lungul buzei mele de jos.

— Sunt pe deplin mulțumit. S-ar putea ca în seara asta să fi atins starea de iluminare.

Continui să-l privesc în ochi, dar îmi schimb poziția și încep să cobor de-a lungul corpului său.

— Cred că încă te pot impresiona, îi zic.

Când îl sărut ceva mai jos de buric, Atlas lasă să-i scape o răsuflare prelungă. Nu-mi desprind ochii de chipul lui. Atlas mă privește. Îmi place la nebunie când expresia lui se tulbură de dorință.

Dau cearșaful la o parte de pe mijlocul lui. Înghite în sec și ochii i se întunecă.

— *Rahat!* Lily...

Îndată ce limba mea alunecă de-a lungul penisului, capul lui Atlas cade pe pernă.

Scoate un geamăt când îl cuprind cu totul în gură. Și apoi îi dovedesc cât de tare s-a înșelat: încă îl mai pot surprinde.

Capitolul douăzeci și nouă
Atlas

Nu mă mai satur de ea. Dar și reciproca e valabilă. Azi-dimineață, Lily m-a trezit încălecându-mă și sărutându-mă pe gât.

După câteva secunde, a aterizat pe spate, cu gura mea între coapsele ei.

Poate că suntem atât de flămânzi de trupul celuilalt deoarece știm că nu se va întâmpla des să ne bucurăm de astfel de zile. Sau poate fiindcă ne-a fost dor de celălalt atâția ani.

Ori poate că așa e atunci când ești îndrăgostit. Am mai avut relații, dar sunt convins că Lily e singura femeie pe care am iubit-o cu adevărat. Sentimentele mele față de ea cresc. Nu seamănă cu nimic din ce am simțit până acum. Sunt mai puternice chiar și decât sentimentele pe care le-am avut pentru ea în adolescență. Acum e altfel: o emoție mai puternică, mai profundă, mai incitantă. Acum n-aș mai pleca de lângă ea cu niciun chip.

Știu că la optsprezece ani gândeam altfel. Eram foarte influențat de motivele pentru care îmi închipuiam că trebuie să mă țin departe de ea. Dar acum sunt implicat trup și suflet. Urăsc din toată inima gândul de-a o lua încet. Înțeleg de ce e nevoie să înaintăm pas cu pas, dar asta nu înseamnă că trebuie

să-mi și placă. Vreau să fie lângă mine în fiecare zi, pentru că, în zilele când n-o văd, mă simt neîmplinit.

Acum, după ce am petrecut noaptea împreună, presimt că o să-mi lipsească din ce în ce mai mult. O să devin neliniștit dacă o să treacă prea mult timp fără s-o văd. În clipa asta stă lângă mine, în timp ce ne spălăm pe dinți, iar mie deja mi-e groază că trebuie să plece.

Poate că, dacă mă ofer să-i pregătesc micul-dejun, o s-o am lângă mine pentru încă o oră.

— De ce ai o periuță de dinți de rezervă? mă întreabă Lily, după care scuipă în chiuvetă și îmi face cu ochiul. Se-ntâmplă des să rămână musafiri aici peste noapte?

Îi zâmbesc și-mi clătesc gura fără să-i răspund. Am luat periuța aia pentru ea, însă nu vreau să recunosc cu voce tare. De-a lungul anilor, am făcut tot felul de mici gesturi, toate cu scuza *în caz că Lily o să...*

Acum doi ani, când a plecat de la mine, în timp ce se ascundea de Ryle, am cumpărat multe lucruri, în caz că Lily ar fi avut nevoie să se întoarcă la mine acasă: o periuță de dinți de rezervă, niște perne mai comode pentru camera mea de oaspeți, niște haine de schimb, în caz că și-ar fi făcut apariția aici, pentru o urgență.

Se poate spune că aveam „o trusă pentru Lily, în caz de urgență". Acum s-a transformat într-o trusă pentru ocaziile în care Lily stă la mine peste noapte. Da, când m-am mutat, am luat toate astea cu mine. Am sperat mereu că, într-o zi, eu și Lily vom fi împreună.

Dacă e să fiu cinstit, mi-am dorit foarte mult să se întâmple. Am luat multe decizii luând în considerare posibilitatea ca Lily să apară iar în viața mea. Până și casa asta am ales-o

datorită faptului că are o curte mare. Mi s-a părut că Lily s-ar putea îndrăgosti de curtea asta.

Îmi șterg gura cu un prosop, pe urmă i-l întind.

— Pot să-ți pregătesc micul-dejun, înainte să pleci?

— Da, dar mai întâi sărută-mă! Am un gust mult mai bun decât când ne-am trezit.

Se ridică pe vârfuri. O iau în brațe și o ridic până când gura ei o atinge pe a mea. O sărut în vreme ce o scot din baie, apoi o întind pe pat. Mă așez deasupra, sprijinindu-mă în palme.

— Ce vrei să mănânci? Clătite? Omletă? Biscuiți cu sos?

Nu apucă să-mi răspundă, pentru că sună cineva la ușă.

— A venit Josh, îi zic, sărutând-o iute. Îi plac clătitele. Îți convine să mănânci clătite?

— Le ador.

— Atunci, o să fac clătite.

Mă duc la ușă. Când o deschid, încremenesc. În prag stă maică-mea.

Oftez de frustrare că nu m-am uitat mai întâi pe vizor.

Se uită la mine, cu brațele încrucișate la piept.

— Ieri m-a vizitat un asistent social.

Privirea ei e acuzatoare, dar bine că măcar nu țipă.

N-o să port discuția asta când Lily e aici. Ies în coridor și încerc să închid ușa, dar maică-mea o împinge violent și strigă:

— Josh, treci aici!

Mă străduiesc să nu ridic tonul.

— Nu-i aici.

— Unde e?

— Acasă la un prieten de-al lui.

Scot mobilul și mă uit la ceas. Brad a zis c-o să-l aducă pe Josh acasă la zece, dar e deja zece și un sfert. *Doamne, te rog, fă să nu apară când Sutton e aici!*

— Sună-l! îmi cere maică-mea.

Ușa e larg deschisă, așa că zăresc cu coada ochiului cum Lily apare din hol.

Nu așa am vrut să se încheie dimineața mea cu Lily. Îmi pare tare rău. Îi transmit din ochi că regret situația, pe urmă sunt din nou atent la Sutton.

— Ce-a zis asistentul? o întreb.

Maică-mea strâmbă din buze, pe urmă privește undeva în stânga ei.

— Nici măcar n-o să înceapă o anchetă. Dacă nu mi-l aduci pe Josh azi, o să depun plângere.

Știu ce etape trebuie să parcurgă Protecția Copilului atunci când face o anchetă. Deocamdată, nici măcar nu au luat legătura cu Josh, ca să discute cu el.

— Minți. Vreau să pleci.

— O să plec când o să-mi iau fiul de-aici.

Expir prelung.

— În momentul ăsta, Josh nu vrea să locuiască cu tine.

Aș vrea să-i zic „și n-o să vrea niciodată", dar mă abțin.

Sutton îmi repetă cuvintele, cu un hohot de râs:

— Nu vrea să *locuiască* cu mine. Care copil de vârsta lui *vrea* să locuiască cu părinții lui? Și câți părinți *nu* și-au plesnit puștiul de doisprezece ani? Custodia nu se anulează doar dintr-atâta lucru, *Hristoase!*

Din nou, își încrucișează brațele la piept. Adaugă:

— Faci chestia asta doar ca să te răzbuni pe mine.

Dacă m-ar cunoaște, ar ști că, spre deosebire de ea, nu sunt răzbunător. Dar bineînțeles că Sutton trage o concluzie care se potrivește cu personalitatea ei.

— Ți-e dor de el? o întreb, menținându-mi vocea calmă. Spune-mi sincer: chiar îți lipsește? Dacă faci chestia asta doar ca să demonstrezi ceva, las-o baltă! *Te rog.*

Mașina lui Brad apare pe stradă și aș vrea să-l rog să nu oprească aici. Însă nu apuc să-i trimit un mesaj, fiindcă deja se pregătește să parcheze. Sutton îmi urmărește privirea și îl vede pe Josh exact când fratele meu mai mic deschide portiera.

Pornește imediat spre mașină. Când o observă, Josh încremenește. Nu știe ce să facă.

Sutton pocnește din degete, apoi face semn spre mașina ei.

— Hai să mergem! Plecăm.

Josh se uită imediat la mine. Clatin din cap și îi fac semn să intre. Brad intuiește că se-ntâmplă ceva neobișnuit. Parchează și coboară din mașină.

Josh pune capul în pământ. Traversează curtea, trece de Sutton și dă fuga la mine. Sutton îl urmează îndeaproape, așa că încerc să-l bag cât mai repede în casă și să închid ușa în nasul maică-mii, dar mi-o ia înainte. Nu vreau s-o lovesc cu ușa. Prin urmare, o las să intre.

Până la urmă, se pare c-o să discutăm acum.

Gesticulez spre Brad, ca să-i transmit că poate pleca. Apoi mă uit la Lily. Stă lipită de perete. Asistă la ceea ce se petrece, cu o expresie uimită.

Mimez din buze: *Îmi pare rău.*

Josh își trântește rucsacul pe podea și se așază pe canapea, cu brațele încrucișate la piept.

— Nu vin cu tine, îi spune lui Sutton.

Maică-mea i-o trânteşte:

— Nu decizi tu asta.

Josh ridică spre mine o privire imploratoare şi îmi reproşează:

— Ai zis că pot să stau aici!

— Aşa e.

Sutton îmi aruncă o căutătură urâtă, de parcă am sărit calul. Poate că aşa este. Poate că nu ar trebui să intervin între o mamă şi copilul ei, dar ar fi fost cazul ca maică-mea să se aştepte la aşa ceva, dat fiind că sunt fratele lui. Nu pot să închid ochii în faţa acestei situaţii şi să sper că Josh o să scape teafăr.

Sutton îl ameninţă:

— Dacă nu vii cu mine, o să pun poliţia să-l aresteze pe frate-tău.

Josh loveşte canapeaua cu palmele şi ţâşneşte în sus.

— De ce nu pot să aleg *eu*? strigă la ea. De ce sunt obligat să locuiesc cu unul dintre voi? V-am zis că vreau să locuiesc cu tata, dar nimeni nu vrea să mă ajute să-l *găsesc*!

Vocea i se frânge. Ne întoarce spatele şi păşeşte pe hol. Tresar când uşa camerei lui se trânteşte. Sau poate că tresar din cauza cuvintelor lui.

Mă doare ceea ce-a spus, iar Sutton îşi dă seama de asta. Se zgâieşte la mine, analizându-mi reacţia.

Pe urmă începe să râdă.

— Of, *Atlas*! Chiar ai crezut că poţi să creezi o *legătură* cu el?

Clatină din cap şi ridică braţele, într-un gest de înfrângere.

— Du-l la tăticul lui! Peste o săptămână, o să dea fuga acasă la mine, exact cum ai făcut şi tu când ai avut nevoie de mine.

Se apropie de ușă și pleacă. Sunt prea bulversat de cele petrecute. Nu mă duc să încui.

Lily se ocupă de asta.

Se apropie de mine, cu o expresie de compătimire. Dar îndată ce întinde brațele, ca să mă îmbrățișeze, scutur din cap și mă îndepărtez de ea.

— Am nevoie să fiu singur pentru un minut.

Capitolul treizeci
Lily

Atlas intră în dormitorul lui și închide ușa. Rămân singură în sufragerie.

Îmi pare așa de rău pentru amândoi! Nu-mi vine să cred că asta e mama lui. *De fapt, pot să cred.* După câte am auzit despre ea, mi-am închipuit că e instabilă emoțional, dar m-am așteptat ca ea și Atlas să arate diferit. Când colo, atât Atlas, cât și fratele lui seamănă așa de mult cu ea, încât mi-e greu să pricep cum de un om care se aseamănă cu Atlas se poate purta așa. El și Sutton sunt la poluri complet opuse.

Mă așez pe marginea canapelei. Sunt șocată că am fost martoră la așa ceva. Niciodată nu l-am văzut pe Atlas atât de zdruncinat. Vreau să mă duc la el și să-l îmbrățișez, dar îl înțeleg perfect: are nevoie de un răgaz ca să fie singur și să-și pună gândurile în ordine.

Și Josh la fel. Bietul băiat!

Nu vreau să plec fără să-mi iau rămas-bun de la Atlas, dar nici nu vreau să-l deranjez înainte să-și vină în fire. Intru în bucătărie și deschid frigiderul. Caut ingrediente ca să le pregătesc micul-dejun.

• • •

Am gătit ceva simplu pentru că asta-i tot ce știu să fac. Am pregătit omletă și șuncă. Am pus în cuptor o tavă cu biscuiți. Când sunt aproape gata, mă duc să bat la ușa lui Josh. Măcar să-i dau ceva de mâncare cât timp aștept ca Atlas să iasă din camera lui.

Josh întredeschide ușa. Mă privește.

— Vrei să mănânci micul-dejun?

— Sutton a plecat?

Dau din cap, în semn că da. Josh iese și mă urmează în bucătărie. Își toarnă ceva de băut, iar eu scot biscuiții din cuptor și pun farfurii pe masă. Mă așez la masă, în fața lui. În vreme ce mănâncă, fratele lui Atlas mă măsoară din cap până-n picioare.

— Unde-i Emerson? se interesează.

— Cu mătușa ei.

Josh înghite un dumicat, apoi își continuă interogatoriul:

— De când ești împreună cu frate-miu?

Ridic din umeri.

— Depinde. Îl cunosc de când aveam cincisprezece ani, dar am început să ieșim împreună acum o lună și jumătate.

Pe fața băiatului se citește uimirea.

— Pe bune? Deci erați prieteni sau ceva de genul ăsta?

— Da. Ceva de genul ăsta.

Sorb din cafea, apoi pun ceașca pe masă, cu multă grijă.

— Când ne-am cunoscut, fratele tău nu avea unde să locuiască, așa că l-am ajutat pentru o vreme. A locuit cu mine.

Josh se sprijină de spătarul scaunului.

— Serios? Credeam că locuia cu mama.

— Da, atunci când mama ta și tatăl tău îi dădeau voie. Dar fratele tău a trebuit să se descurce pe cont propriu mult timp, ca să supraviețuiască.

Sper că nu dezvălui prea multe. Simt că Josh trebuie să-l înțeleagă mai bine pe Atlas.

— Poartă-te frumos cu fratele tău! Ține foarte mult la tine.

Josh se uită lung la mine, apoi schițează un gest aprobator. Se apleacă iar deasupra farfuriei și ia o gură de omletă. Pe urmă o lasă să cadă înapoi în farfurie și se șterge la gură.

— Atlas gătea mai bine, comentează Josh.

Izbucnesc în râs.

— Eu am gătit.

— Aoleu! Rahat! Scuze!

Nu mă simt deloc jignită. Sunt convinsă că s-a obișnuit cu mâncarea pregătită de Atlas.

— Vrei să devii chef, ca el? Atlas mi-a spus că-ți place să-l ajuți la restaurant, în bucătărie.

Josh dă din umeri.

— Nu știu. E distractiv să gătești. Poate c-o să mă fac bucătar. Dar cred c-o să mă satur de gătit. Atlas lucrează noaptea de multe ori. Presimt că, după câțiva ani, o să mă plictisesc indiferent ce carieră aleg. Nu știu ce o să lucrez când o să cresc.

Îi mărturisesc:

— Uneori, și eu am impresia că nu știu ce vreau să fac în continuare.

— Atlas mi-a zis că ai o florărie.

— Așa e. Înainte de asta, am lucrat într-o firmă de marketing.

Îmi împing farfuria deoparte și îmi încrucișez mâinile pe masă.

— Dar tot mă mai simt așa cum te simți tu. Mi-e teamă c-o să mă plictisesc de munca mea. Adică de ce se așteaptă lumea să alegem o singură activitate în viață și să încercăm să avem succes practicând-o? Și dacă vreau să lucrez într-un domeniu cu totul diferit, din cinci în cinci ani?

Josh dă din cap, ca și cum e perfect de acord cu mine. Îmi spune:

— Profesorii de la școala mea vorbesc de parcă trebuie să hotărâm că ne place un singur gen de muncă și să facem doar asta, dar eu vreau să încerc o mie de chestii.

Îmi place mult că vorbește atât de însuflețit. Îmi aduce aminte foarte mult de Atlas, când era mai tânăr.

— Ce ai vrea să faci?

— Vreau să lucrez ca pescar profesionist. Nu știu să pescuiesc, dar pare distractiv. Vreau să fiu și chef. Uneori, îmi zic că ar fi foarte tare să fac un film.

— Din când în când, visez să-mi vând florăria și să deschid un butic cu haine.

— Vreau să fac vase din lut și să le vând la târguri.

Duc jocul mai departe:

— Iar mie mi-ar plăcea să scriu o carte, cândva.

— Vreau să fiu căpitan de navă, zice Josh.

— Cred c-ar fi fain să devin profesoară de artă.

— Cred c-ar fi tare să lucrez ca bodyguard într-un club de striptease.

Izbucnesc în râs, dar constat că nu sunt singura care râde. Eu și Josh ridicăm privirile spre Atlas. S-a oprit în prag și se distrează de discuția noastră.

Sunt ușurată că e într-o dispoziție mai bună decât era atunci când a plecat mama lui. Îmi surâde cu multă căldură.

— Lily ne-a pregătit micul-dejun, îl anunță Josh.

— Văd.

Atlas se apropie și mă sărută pe obraz, apoi ia o gură de omletă.

— E cam nasoală, îl avertizează băiatul, cu jumătate de gură.

— Dac-o mai jignești pe iubita mea, n-o să-ți mai gătesc.

Atlas șterpelește ultima bucată de omletă din farfuria lui Josh.

— Ai făcut o mâncare grozavă, Lily! spune Josh, cu entuziasm prefăcut.

Râd cu poftă în vreme ce Atlas se așază lângă mine. Indiferent cât de mult aș vrea să-mi petrec toată ziua aici, cu el, deja am stat mai mult decât plănuisem.

În plus, el și Josh au de discutat.

— Trebuie să plec, îi zic cu părere de rău.

Atlas dă din cap. Mă ridic de la masă.

— Mă duc să-mi iau lucrurile.

Intru în dormitor, însă nu închid ușa. În timp ce-mi fac bagajul, îi aud vorbind.

— Azi ai chef să facem o excursie? întreabă Atlas.

— Unde mergem?

— Am găsit adresa tatălui tău.

Mă apropii de ușă, ca să aud răspunsul lui Josh.

— Serios? Știe că venim la el?

Glasul băiatului este plin de entuziasm.

— Nu. Doar i-am găsit adresa. Nu știu cum să iau legătura cu el. Oricum, ai avut dreptate: locuiește în Vermont.

Chiar și de aici, din dormitorul lui, deși încearcă s-o ascundă, îmi dau seama că Atlas e îngrozit de perspectiva acestei vizite. *Doamne, ce rău îmi pare pentru el!*

Josh dă fuga în camera lui, strigând:

— Tata o să fie șocat să ne vadă acolo!

Cu inima grea, termin de făcut bagajul. Când mă întorc în bucătărie, Atlas stă în fața chiuvetei și se uită în gol, pe geamul bucătăriei. Nu mă aude intrând. Îi pun o mână pe umăr.

Imediat, mă strânge în brațe și mă sărută pe păr.

— Vino! îmi zice. Te conduc până la mașină.

Îmi duce bagajul până la mașină și îl pune pe bancheta din spate. Deschid portiera. Ne mai îmbrățișăm o dată, înainte să urc.

E genul de îmbrățișare pe care mi-a dăruit-o Atlas în seara în care a trecut pe la apartamentul meu fiindcă știa că aveam nevoie de așa ceva. Îmbrățișarea e lungă și are un iz melancolic. Nu vreau să-i mai dau drumul.

— Ce crezi c-o să se întâmple când o să ajungeți acasă la tatăl lui?

Atlas se desprinde de mine, dar ține o mână pe șoldul meu. Se sprijină de mașină. Oftează și-și petrece un deget printr-o gaică a jeanșilor mei.

— Nu știu. Oare de ce îmi fac atâtea griji pentru Josh?

— Pentru că-l iubești.

Ochii lui îmi cercetează fața.

— De-asta îmi fac mereu griji pentru tine? Pentru că te iubesc?

La auzul întrebării, mai că mi se taie respirația.

— Nu știu. Mă iubești?

Atlas mă cuprinde de talie și mă trage spre el. Cu un deget, îmi atinge tatuajul.

— Lily, știi că te iubesc de ani buni.

Mă sărută pe tatuaj. Declarația asta și gestul lui mă copleșesc.

— Și eu te iubesc de tot atâta timp, Atlas.

Atlas dă din cap.

— Știu. Nimeni din lumea asta nu mă iubește așa cum mă iubești tu.

Îmi cuprinde fața în palme și mă sărută. Când se retrage, mă privește cu dor, de parcă deja am plecat de lângă el. Sau poate că doar îmi imaginez ce simte el, pentru că asta simt *eu*.

— Te sun diseară. Te iubesc!

— Și eu te iubesc. Mult succes!

În drum spre casă, sunt asaltată de emoții contradictorii. Fiecare clipă petrecută cu el în ultimele două zile mi-a depășit toate speranțele, dar acum, știind ce-l așteaptă, simt că mi se frânge inima.

O să mă gândesc la el toată ziua. Sper să nu-l găsească pe Tim. Dar, dacă-l vor găsi, sper că Josh va lua hotărârea corectă.

Capitolul treizeci și unu
Atlas

Călătoria cu mașina durează trei ore. Pe drum, Josh n-a spus mare lucru. A citit însă, iar dacă viitoarea noastră întâlnire îl neliniștește la fel de mult cum mă neliniștește pe mine, nu cred c-a înregistrat cine știe ce din ce-a citit. De cinci minute n-a mai dat pagina. Se presupune că desenul de pe pagină zugrăvește o scenă de luptă, dar eu văd mai degrabă decolteuri generoase.

— *Manga* asta e potrivită pentru un băiat de doisprezece ani? îl întreb.

Se foiește puțin în scaun, până când nu pot să văd decât coperta cărții.

— Da.

Vocea îi coboară cu o octavă când spune minciuna asta. E bine că măcar nu se pricepe să mintă. Dacă va decide să locuim împreună, o să-mi fie destul de ușor să-mi dau seama când minte și când nu.

Dacă va rămâne cu mine, poate ar trebui să-i cumpăr niște cărți de self-help, ca să compenseze. O să-i cumpăr câte romane grafice dorește, iar apoi, pe furiș, o să-i strecor pe raft câteva cărți alese de mine, ca să echilibreze faptul că deocamdată n-am cine știe ce abilități de tutore legal. De exemplu,

De neîmblânzit, Man Enough, Arta subtilă a nepăsării. Poate c-o să-i cumpăr și câteva texte sacre din fiecare religie majoră a lumii. O să mă folosesc de orice mi-ar putea fi de ajutor.

Cu atât mai mult după ziua de azi. Indiferent dacă fratele meu crede că această călătorie o să fie doar dus, în adâncul meu sunt convins c-o să se întoarcă în Boston, cu mine. Sper că n-o să revină cu inima țăndări.

Când GPS-ul anunță că tocmai am intrat pe strada unde locuiește Tim, degetele lui Josh strâng mai tare romanul grafic. Deși tot n-a dat pagina, nu ridică ochii din carte. Zăresc casa lui Tim și opresc mașina. Josh se preface fascinat de romanul lui.

— Am ajuns.

Lasă cartea deoparte și, în sfârșit, ridică ochii. Îi arăt casa, iar Josh se zgâiește la ea vreo zece secunde. Apoi își pune cartea în rucsac.

Și-a adus cu el aproape toate lucrurile lui — hainele pe care i le-am cumpărat, o parte dintre cărți. Le-a îndesat pe toate în rucsac, până când fermoarul n-a mai putut fi tras. Îl ține în poală, plin de speranță că măcar celălalt părinte o să-l primească.

— Putem să mai așteptăm puțin? îmi cere.

— Sigur.

Cât timp așteaptă, își face de lucru cu te miri ce: gurile de aerisire, centura de siguranță, telefonul lui. Se scurg zece minute. Sunt răbdător. Îi las timp să-și ia inima în dinți și să deschidă portiera.

Mă uit la casă. Pe alee stă parcat un Ford alb, vechi. Probabil de-asta n-are curaj Josh să traverseze strada și să sune la ușă. Prezența mașinii e un semn că e cineva acasă.

Nu am încercat să-l conving să se răzgândească. Știu cum e să-ți dorești să-ți cunoști tatăl. Josh o să trăiască într-o amăgire până când va fi capabil să înfrunte realitatea. Când eram copil, și eu am sperat din inimă c-o să am parte de o familie adevărată, dar, după ce ani de zile am avut parte doar de dezamăgiri, am înțeles: simplul fapt că te-ai născut într-un anumit grup nu înseamnă automat că acei oameni sunt cu adevărat familia ta.

Într-un sfârșit, Josh întreabă:

— Să mă duc să bat la ușă?

E speriat. Sincer să fiu, în clipa asta nici eu nu mă simt prea curajos. Am pătimit multe din cauza lui Tim. Nu mă încântă deloc gândul c-o să-l revăd. Și, categoric, mi-e groază de cum se va sfârși „întâlnirea" lui cu Josh.

Nu cred că acest loc este potrivit pentru fratele meu, însă nu se cade să-i zic că nu are voie să ia legătura cu propriul tată. Teama mea cea mai mare este că va alege să rămână aici, că Tim o să se poarte cu el la fel ca maică-mea și o să-l primească pe Josh cu brațele deschise doar pentru că știe că nu vreau nici în ruptul capului s-o facă.

— Dacă vrei, pot să vin cu tine, îi propun, deși e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Voi fi nevoit să stau față în față cu omul acela și să pretind că nu vreau să-l pocnesc în mutră pentru ce i-a făcut lui frate-miu.

Pentru o vreme, Josh nu face nicio mișcare. Îmi butonez telefonul, prefăcându-mă răbdător, când nu vreau decât să bag în marșarier și să-l duc departe de-aici.

Deodată, simt cum degetele lui ating ușor o cicatrice de pe brațul meu. Se uită lung la el, analizând cicatricile pe care le am după tot ce-am îndurat din partea lui Sutton și a lui Tim.

Până acum, Josh nu m-a întrebat niciodată cum m-am ales cu ele.

— Tim ți-a făcut asta?

— Da, dar s-a întâmplat demult. E posibil să se poarte cu totul altfel cu fiul lui biologic decât s-a purtat cu fiul lui vitreg.

— Dar chestia asta n-ar trebui să conteze, corect? Dacă s-a purtat așa cu tine, de ce să primească o șansă cu mine?

Pentru prima dată, Josh recunoaște că tatăl lui nu-i tocmai un erou.

Nu-mi doresc să fiu persoana pe care va da vina în viitor, pentru că nu are o relație cu tatăl lui, dar trebuie să-i zic că are dreptate. Tatăl lui *nu ar trebui* să mai primească o șansă. L-a părăsit fără să se uite în urmă. Nu există niciun motiv care poate justifica faptul că ți-ai părăsit fiul.

Există convingerea dăunătoare cum că o familie ar trebui să fie unită pentru simplul fapt că e o familie. În ciuda acestei convingeri, cea mai bună decizie din viața mea a fost atunci când am ales să plec de lângă maică-mea. Mă sperii când mă gândesc unde-aș fi acum dacă n-aș fi făcut alegerea aceea. Și mă îngrozește să-mi închipui cum o să ajungă Josh dacă n-o să facă aceeași alegere.

Se uită la casa lui Tim. Când face ochii mari, mă uit și eu într-acolo.

Tim e afară. Se îndreaptă spre mașina lui. Eu și Josh îl privim în tăcere, uluiți.

Tim pare fragil, mai bătrân și mai scund decât mi-l aminteam. Poate că atunci mi se părea impunător pentru că eram copil.

Deschide portiera camionetei și ia o ultimă sorbitură dintr-o doză de bere. Aruncă doza golită în remorcă, apoi se apleacă pe geam. Caută ceva înăuntru.

— Nu știu ce să fac, șoptește Josh.

Acum chiar că pare doar un copil de doisprezece ani. Mi se rupe inima să-l văd așa de agitat. Ochii lui Josh se întorc spre mine. Mă roagă în tăcere să-i zic adevărul, ca și cum ar avea nevoie să-l călăuzesc spre drumul cel bun.

Nu i-am zis nici măcar un cuvânt de rău despre Tim. Pe de altă parte, știu că nu-i fac un serviciu dacă nu îi zic adevărul. Poate că tăcerea mea ar fi mai rea decât dacă s-ar confrunta cu adevărul.

Oftez și îmi pun telefonul deoparte. Vreau să mă concentrez pe deplin asupra lui. Nu că n-aș fi fost atent la Josh și înainte, dar am încercat să-l las în pace, ca să poată gândi limpede. Acum Josh nu pare că are nevoie să fie lăsat în pace. Vrea să aibă parte de sinceritate — chiar și brutală, dacă trebuie. Care-i rostul unui frate mai mare dacă nu să fie complet sincer cu fratele lui mai mic?

Încep să-i povestesc:

— Nu-mi cunosc tatăl biologic. Îi știu numele, dar cam atât. Sutton mi-a zis că ne-a părăsit când eram foarte mic. Probabil aveam aceeași vârstă pe care o aveai tu când Tim a plecat. Altădată mă deranja că nu-mi cunoșteam tatăl. Îmi făceam griji pentru el. Îmi închipuiam că ceva oribil îl ținea departe de mine; de exemplu, că era în închisoare, condamnat pe nedrept. Născoceam tot felul de scenarii fanteziste care să-l scuze fiindcă nu știa despre existența mea. La urma urmei, ce fel de bărbat care știe că are un fiu nu și-ar dori să-l cunoască?

Deși ochii lui Josh sunt pironiți asupra camionetei lui Tim, îmi dau seama că e numai ochi și urechi la povestea mea.

— Tatăl meu nu ne-a trimis niciun sfanț pentru pensie alimentară. Nu a făcut absolut niciun efort pentru mine. Nu s-a sinchisit nici măcar să-mi caute numele pe Google; dacă ar fi căutat, m-ar fi găsit cu ușurință. Ce naiba! Chiar *și tu*, la doisprezece ani, m-ai găsit pe Google! Ai dat de mine, deși ești un copil. Or taică-miu e om în toată firea.

Încerc să mă asigur că mă bucur de toată atenția lui Josh.

— Și Tim e om în toată firea. E un bărbat matur, în putere, iar dacă i-ar fi păsat de orice altceva în afară de sine, ar fi făcut un efort să te caute. Știe cum te cheamă, știe în ce oraș locuiești, știe câți ani ai.

Ochii lui Josh încep să se umple de lacrimi.

— Pur și simplu nu pricep cum se face că omul ăsta are un fiu care *își dorește* să facă parte din viața lui, și totuși nu a ridicat un deget ca să-l găsească. Josh, tu ești un privilegiu. Crede-mă că, dacă aș fi știut mai devreme despre tine, aș fi dărâmat munții ca să te găsesc.

Imediat ce termin de vorbit, o lacrimă i se rostogolește pe obraz. Josh își ferește iute chipul. Se uită pe geam, desprinzându-și privirea de mine și de casa lui Tim. Mi se rupe inima când îl văd ștergându-se la ochi.

În plus, mă înfurie la culme că mi-au ascuns cu bună-știință faptul că am un frate. Mama știa că i-aș fi fost un frate bun și tocmai de asta n-a vrut să ne cunoaștem. Știa că dragostea mea pentru Josh ar fi depășit iubirea pe care ea e în stare s-o nutrească. Prin urmare, din egoism, s-a asigurat că rămânem departe unul de celălalt.

Cu toate astea, nu vreau ca supărarea mea îndreptată spre Tim și spre maică-mea să influențeze hotărârea lui Josh. E destul de mare încât să ia o decizie pe cont propriu. Tot ce pot face e să-i ofer sinceritatea mea. Îl voi susține, indiferent de ce va hotărî.

În sfârșit, Josh ridică privirea spre mine. Ochii lui sunt încă plini de lacrimi, de întrebări și de nesiguranță. Se uită la mine de parcă vrea să iau această decizie în numele lui.

Clatin din cap.

— Josh, Sutton și Tim ne-au răpit doisprezece ani în care am fi putut fi împreună. Nu cred că-i pot ierta, dar n-o să mă supăr dacă tu decizi că vrei să-i ierți. Voi fi mereu sincer cu tine. Tu ai voință proprie, iar dacă alegi să-i acorzi tatălui tău șansa de-a te cunoaște, o să-mi trântesc un zâmbet pe față și o să te conduc până la ușa lui. Tot ce ai de făcut e să-mi spui cum vrei să te susțin, și te asigur că o s-o fac.

Josh dă aprobator din cap. Se șterge la ochi cu poalele tricoului. Inspiră adânc și zice:

— Are o camionetă.

Nu pricep încotro bate.

Fratele meu mă lămurește imediat:

— Până acum, am crezut că Tim e foarte sărac și că nu are cum să vină în Boston. M-am gândit până și că are o problemă de sănătate și că nu poate conduce până la Boston; de genul că nu vede bine sau ceva asemănător. Dar are o camionetă, și totuși nici măcar n-a încercat să mă caute.

Nu intervin în raționamentul lui. Vreau doar să fiu de față atunci când Josh îl duce până la capăt.

— Aș zice că nu mă merită, nu-i așa...

O rostește ca pe o declarație, nu ca pe o întrebare.

— Niciunul dintre ei nu te merită, Josh.

Pentru un minut întreg, nu se clintește. Se uită în gol, pe geam. Dar pe urmă se îndreaptă de spate și îmi aruncă o privire fermă.

— Mai ții minte că rămăsesem în urmă cu tema aia despre arborele genealogic?

Josh își potrivește centura de siguranță, apoi adaugă:

— Profesorul nu mi-a zis cât de mare ar trebui să fie arborele ăla. Pur și simplu o să desenez un lăstar. Lăstarii n-au crengi.

Fratele meu bate ușor în panoul de bord și zice:

— Hai să mergem!

Râd din toată inima. M-a luat prin surprindere. Felul în care puștiul ăsta strecoară un strop de umor în cele mai triste clipe mă umple de speranță. Cred că Josh o să se descurce foarte bine fără Tim.

Pornesc motorul și îmi pun centura de siguranță.

— Vasăzică un lăstar? E ca lumea!

Josh zice:

— O să desenez un lăstar cu două crenguțe mici de tot: una pentru tine, una pentru mine. O să ne cultivăm propriul arbore genealogic. Unul care începe cu noi.

Simt că mai am puțin și-o să plâng. Iau ochelarii de soare de pe bord și mi-i pun pe nas.

— Da. Un arbore genealogic nou-nouț, care începe cu noi. Îmi place ideea.

Fratele meu mai mic dă din cap.

— Și noi o să ne pricepem mult mai bine să avem grijă de el, decât părinții noștri de rahat.

— Da, n-o să fie greu deloc.

Sunt nespus de ușurat că a luat decizia asta. E posibil ca în viitor Josh să se răzgândească, însă presimt că, chiar dacă va lua legătura cu tatăl lui, n-o să-l aleagă niciodată în defavoarea mea. Josh îmi amintește mult de mine însumi, iar loialitatea este una dintre trăsăturile noastre de caracter.

Îndată ce mașina începe să înainteze, Josh îmi zice:

— Atlas, pot să-i arăt degetul mijlociu?

Mă uit lung la Tim, la camioneta și la casa lui. Rugămintea lui Josh e infantilă, dar sunt bucuros să-i răspund afirmativ.

— Da, chiar te rog!

Josh se apleacă mult spre geamul din dreptul meu. Cobor geamul și claxonez. Tim se uită în direcția noastră, iar mașina mea demarează pe loc.

Josh îi arată degetul mijlociu și îi strigă:

— Hei, *asswhole*!

După ce trecem de casa lui Tim, fratele meu se lasă să cadă pe scaunul lui, prăpădindu-se de râs.

— Se zice *asshole*, Josh.

Josh repetă cuvântul, pronunțând corect.

— Mulțumesc! Și de-acum încolo să nu mai folosești expresia asta. Ai doisprezece ani, ce Dumnezeu!

Capitolul treizeci și doi
Lily

Ești acasă?

Mesajul e de la Atlas. Îi răspund:

Da, dar sunt pe picior de plecare. De ce?

Pun mâncare pentru bebelușii în geanta de scutece, pe urmă îi aleg un schimb de haine. Fiindcă n-o mai alăptez, azvârl în geantă și niște lapte praf, pe urmă o iau pe Emmy în brațe.

— Ești gata să mergem la Rylee?

Când rostesc numele prietenei sale, Emmy zâmbește.

Azi-dimineață, când m-am dus acasă la Allysa ca s-o iau pe Emerson, am discutat cu ea și cu Marshall despre ce s-a întâmplat în ultimul timp cu Ryle. Allysa mi-a spus că a fost o mișcare isteață să-i arăt avocatului meu SMS-urile de la Ryle. De asemenea, m-a aprobat când i-am anunțat că vreau să port o conversație foarte serioasă cu el. Mă simt agitată, dar mă mai liniștește gândul că ea și Marshall sunt de partea mea.

Cum ajung la ușa de la intrare, cineva bate. Mă uit pe vizor și constat cu bucurie că e Atlas. Dar în secunda următoare inima mea se face cât un purice, pentru că nu îl văd și pe Josh. *Oare a ales să stea cu tatăl lui biologic?*

Deschid repede ușa.

— Ce s-a întâmplat? Unde e Josh?

Zâmbetul încrezător al lui Atlas mă umple de ușurare.

— Josh e bine. E la mine acasă.

Răsuflu apăsat.

— Ah, ce bine! Și-atunci, de ce ai venit?

— Sunt în drum spre restaurant. Am zis să trec pe-aici și să-ți fur o îmbrățișare.

Surâd. Nu mă poate îmbrățișa cum trebuie, pentru că o țin pe Emmy sprijinită pe un șold. În schimb, Atlas mă sărută iute pe tâmplă.

— Mincinosule! Apartamentul meu nici măcar nu e în drumul tău spre restaurant. Unde mai pui că azi e duminică. E închis restaurantul.

— Fleacuri! zice el. Unde te duci?

— La Allysa. În seara asta iau cina cu ei.

Îmi salt geanta pe umăr, dar Atlas mi-o ia.

— Te conduc la mașină.

Emmy întinde mâinile spre el. Amândoi suntem surprinși când fetița se mută de bunăvoie în brațele lui. Își sprijină capul pe pieptul lui. Scena asta mă face să mă opresc în loc. Atlas îmi zâmbește, după care începe să coboare scările. Mă ține de mână tot drumul până la mașina mea.

O iau pe Emmy și o pun în scaunul ei special. În sfârșit, acum ne putem îmbrățișa în voie. Atlas mă trage spre el. Îmbrățișarea lui pare să fie cât o conversație întreagă. Felul în care mă strânge îmi lasă impresia că are nevoie să-i insuflu putere, că vrea să ia cu el o bucățică din mine.

— Unde-ai zis că te duci? îl întreb.

— Chiar sunt în drum spre restaurant. I-am zis lui Sutton că ne vedem acolo. Trebuie să purtăm o discuție serioasă

despre Josh, între patru ochi. Îi place să se dea în spectacol, așa că prefer să nu aibă spectatori.

— Uau! De fapt, și eu o să discut în seara asta cu Ryle, acasă la Allysa. Ți-am mai povestit. Se pare că azi este duminica rezolvării problemelor, nu?

Atlas râde.

— Să sperăm!

Îl sărut și-i urez noroc.

— Și ție la fel, Lily! Ai grijă de tine și sună-mă imediat ce poți!

Mă sărută. Când ne desprindem unul de celălalt, îmi zice:

— Te iubesc, scumpo!

Pleacă spre mașina lui. Declarația lui m-a făcut să mă fâstâcesc. În timp ce urc în mașină, zâmbesc. *Te iubesc, scumpo!* Zâmbetul meu se prelungește și când ies din parcare. Având în vedere ce urmează să fac, mă surprinde că sunt într-o dispoziție așa de bună. Chiar voi lua cina acasă la Allysa și la Marshall, dar Ryle habar n-are că mă duc acolo cu un scop bine definit.

• • •

Marshall îmi deschide ușa.

— Ați gătit lasagna? îl întreb.

Simt încă de-aici mirosul de usturoi și de roșii.

— Da. E mâncarea preferată a Allysei, îmi răspunde, închizând ușa în urma mea, apoi întinde brațele spre Emmy. Hai la unchiul Marshall!

Îndată ce începe să se strâmbe la ea, Emmy izbucnește în râs. Marshall e printre preferații ei, dar, dacă mă gândesc

mai bine, cu greu ai găsi vreun copil care nu-l adoră pe Marshall.

— Allysa e în bucătărie?

— Da.

Dă aprobator don cap și șoptește:

— Și el e tot acolo. Nu i-am zis că vii.

— OK.

Pun pe podea geanta cu lucrurile lui Emmy și mă duc spre bucătărie. Le văd pe Rylee și pe mama Allysei în sufragerie. Îi fac cu mâna, iar ea îmi zâmbește, dar nu mă opresc să stau de vorbă. O caut pe Allysa.

Când intru în bucătărie, Ryle stă aplecat deasupra barului. Vorbește cu Allysa pe un ton relaxat, dar când mă vede, se încordează și își îndreaptă spinarea.

Eu nu reacționez deloc. Nu vreau ca fostul meu soț să creadă că mai are vreun strop de control asupra mea.

Prietena mea mă așteaptă. Mă salută dând din cap, pe urmă închide ușa de la cuptor.

— Ai venit la țanc! îmi zice.

Lasă mănușile de bucătărie pe blat și îmi face semn să mă așez.

— Peste trei sferturi de oră, lasagna o să fie gata.

Allysa ne îndeamnă pe mine și pe Ryle să luăm loc.

— Ce se-ntâmplă aici? întreabă Ryle.

Se uită când la mine, când la sora lui.

— O să stăm de vorbă.

Ryle își dă ochii peste cap. Se așază în fața mea și a Allysei fără tragere de inimă, apoi se sprijină de spătar și își încrucișează brațele la piept. Allysa îmi aruncă o privire, în semn că pot să încep.

N-am idee de ce nu mă simt speriată în clipa asta. Poate că m-a mai liniștit faptul că Atlas a discutat deja cu Ryle. În plus, Allysa și Marshall sunt cu noi aici, lucru care îmi acordă o anumită protecție. La fel și prezența mamei lui Ryle, cu toate că ea habar n-are ce urmează să se petreacă. Dat fiind că fostul meu soț își controlează pornirile de față cu mama lui, sunt recunoscătoare că e și ea cu noi.

Nu mai stau să analizez sursa puterii mele, ci mă grăbesc să profit de ocazie.

— Ieri m-ai întrebat dacă am vorbit cu avocata mea, îi zic lui Ryle. Chiar am discutat cu ea și are câteva sugestii.

Ryle își mușcă buza de jos. Apoi ridică o sprânceană, în semn că mă ascultă cu atenție.

Îi zic:

— Vreau să faci ședințe de terapie pentru controlul furiei.

Imediat, izbucnește în râs. Se ridică de la masă. E gata să dea scaunul deoparte și să pună capăt conversației. În secunda următoare, sora lui îi spune:

— Te rog, stai jos!

Ryle se uită când la mine, când la ea. Încearcă să-și dea seama ce se petrece. Bănuiesc că se simte tras pe sfoară, dar nu am venit aici ca să empatizez cu el. Același lucru e valabil pentru Allysa.

Ryle își iubește sora și o respectă. Prin urmare, în ciuda enervării, se așază iar.

— Cât timp te duci la psihoterapie, vreau s-o vizitezi pe Emerson fie aici, fie într-un loc unde Marshall sau Allysa sunt de față.

Ochii lui fulgeră spre soră-sa. Altădată, privirea asta mi-ar fi stârnit fiori reci, dar acum nu mai are niciun efect asupra mea. Continui:

— În funcție de felul cum vei interacționa cu mine de acum încolo, noi vom decide, în calitate de familie, când ne vom simți în largul nostru să-ți acordăm dreptul de a le vizita pe fete fără supraveghere.

— Pe *fete*? repetă Ryle.

Nu-i vine să creadă.

Se uită la Allysa și ridică tonul.

— Te-a convins că nepoata mea nu e în siguranță cu mine?

Marshall intră în bucătărie.

— Mama ta stă cu fetele, o anunță pe Allysa. Am pierdut ceva?

— Tu ești la curent cu treaba asta? întreabă Ryle.

Marshall îl țintuiește din priviri și se apleacă spre el.

— Mă întrebi dacă sunt la curent cu faptul că săptămâna trecută te-ai înfuriat pe Lily și ai lipit-o de ușă? Vrei să știi dacă sunt la curent cu SMS-urile pe care i le-ai trimis? Sau cu faptul că ai amenințat-o atunci când ți-a zis că discută cu avocata ei?

Ryle se holbează la prietenul lui. Se înroșește la față, dar nu reacționează. Știe prea bine că e strâns cu ușa.

— Mi-ați întins o cursă, ca să mă luați la întrebări? mârâie el, scuturând din cap.

Se simte iritat și un pic trădat. E de înțeles. Însă are de ales: fie cooperează, fie pierde și bruma de relații pe care le mai are.

Ryle îmi aruncă o privire plină de cinism.

— Ce alte pretenții mai ai? mă întreabă.

— Ryle, știi că am fost foarte răbdătoare cu tine. Dar să fii convins că, începând de acum, mă interesează doar binele lui Emerson! Dacă faci ceva ca să ne rănești ori să ne amenințI pe mine ori pe fiica noastră, o să vând tot ce am ca să te pot târî prin tribunale.

— Iar eu o s-o ajut, intervine Allysa. Te iubesc, dar o s-o ajut pe Lily.

Un mușchi din falca lui Ryle zvâcnește. În rest, are o expresie goală. Se uită la Allysa, apoi la Marshall. Tensiunea din cameră e palpabilă, dar, în același timp, simt că mă bucur de sprijinul prietenilor mei. Sunt așa de recunoscătoare că-i am, încât îmi vine să plâng.

Și îmi vine să plâng pentru toate victimele care *nu au* alături astfel de oameni.

Pentru vreo zece secunde, Ryle cântărește situația. Liniștea din jurul nostru e apăsătoare. Am spus tot ce aveam de spus și m-am exprimat cât se poate de clar: nimic din ce-am zis nu este negociabil.

În cele din urmă, Ryle se ridică de la masă. Își pune mâinile în șolduri și se uită în pământ. Apoi trage încet aer în piept și se îndreaptă spre ușa bucătăriei. Înainte de a ieși, ne aruncă o privire peste umăr, dar nu se uită în ochii noștri.

Îmi spune:

— Joia asta sunt liber. Dacă ești de acord s-o aduci atunci pe Emerson aici, o să vin la Allysa la ora zece.

Îndată ce Ryle pleacă, armura mea se destramă și izbucnesc în lacrimi. Allysa îmi cuprinde umerii cu un braț. Dar nu plâng fiindcă sunt supărată, ci pentru că sunt nespus de ușurată. Chiar simt că am făcut un pas foarte important.

O îmbrățișez și-i spun:

— Nu știu ce m-aș face fără voi doi.
Ea își răsfiră degetele prin părul meu și glumește:
— Lily, ai fi super-nefericită.
Izbucnim amândouă în râs.

Capitolul treizeci și trei
Atlas

După ce l-am lăsat pe Josh acasă la mine, am sunat-o pe Sutton și am rugat-o să ne întâlnim la Bib's. Ajung acolo cu mult înainte de ora stabilită. N-am gătit niciodată pentru ea. Sper că, într-un fel, faptul că-i pregătesc de mâncare o s-o îmbuneze. Poate că așa o să se binedispună. M-aș folosi bucuros de orice i-ar înmuia dispoziția belicoasă.

Primesc o notificare. Mă îndepărtez de aragaz și mă uit la ecranul telefonului. I-am zis să mă anunțe când ajunge aici, ca să-i descui ușa. A venit cu cinci minute mai devreme.

Traversez restaurantul întunecat și, în drum spre ușa de la intrare, aprind câteva becuri. Sutton așteaptă și fumează o țigară. Când vede că se deschide ușa, azvârle țigara în stradă și mă urmează înăuntru.

Mă întreabă:

— Josh e aici?

— Nu. Suntem doar noi doi.

Gesticulez spre o masă.

— Ia loc! Vrei să bei ceva?

Mă cântărește din ochi pentru o clipă.

— Vin roșu. Nu contează de care fel.

Se așază într-un separeu, iar eu mă întorc în bucătărie, ca să pun mâncarea pe farfurii. Am gătit creveți cu nucă-de-cocos. Știu că e mâncarea ei preferată. Când aveam nouă ani, am fost de față când maică-mea s-a îndrăgostit de felul ăsta de mâncare.

S-a întâmplat în prima și ultima excursie în care m-a luat cu ea. Am mers până la Cape Cod, adică nu foarte departe de Boston. A fost singura ocazie în care mama și cu mine am făcut ceva distractiv împreună, când avea liber. De obicei, în zilele ei libere Sutton dormea sau bea ca să-și omoare timpul. Prin urmare, firește că am apreciat călătoria aceea.

Pun paharele și farfuriile pe o tavă și le duc la masă. Îi pun vinul și mâncarea în față, apoi mă așez. Îi întind tacâmurile.

Sutton se uită lung la farfurie.

— Tu ai gătit?

— Da. Creveți cu nucă-de-cocos.

Își desface șervetul și întreabă:

— Cu ce ocazie? Ai vrut să-ți ceri scuze fiindcă ai crezut că poți să crești un puști ca el?

Râde ca și cum ar fi spus o glumă, dar liniștea din restaurant îi înăbușă hohotul. Clatină din cap. Duce paharul la buze și soarbe din vin.

Știu că mama l-a avut pe Josh alături doisprezece ani, dar pun pariu că deja îl cunosc mai bine decât ea. Și Josh mă cunoaște mai îndeaproape decât mă cunoaște ea, deși am locuit în aceeași casă șaptesprezece ani.

— Când eram copil, care era mâncarea mea preferată? o întreb.

Sutton se uită la mine în tăcere.

Poate că e o întrebare prea dificilă.

— Bine. Atunci, care era filmul meu preferat?

Liniște.

— Culoarea mea preferată? Muzica mea preferată?

Îi mai pun câteva întrebări, în speranța că va putea da măcar un răspuns.

Dar nu poate. Dă din umeri și pune paharul pe masă.

— Ce fel de cărți îi plac lui Josh? o întreb.

— Asta-i o întrebare-capcană?

Mă sprijin de spătarul scaunului. Deși încerc să nu-mi manifest agitația, simt că trepidez.

— Nu știi absolut nimic despre oamenii pe care i-ai născut.

— Atlas, v-am crescut singură pe amândoi. N-aveam timp să mă gândesc la ce-ți plăcea să citești. Eram prea ocupată încercând să supraviețuiesc, pentru Dumnezeu!

Lasă furculița să-i cadă din mână.

— Nu te-am rugat să vii aici ca să te fac să te simți aiurea, îi zic.

Sorb din apă, urmăresc buza paharului cu vârful unui deget, după care adaug:

— Nici eu, nici Josh n-avem nevoie să auzim scuze de la tine.

Îi arunc o privire pătrunzătoare. Sunt șocat de ceea ce mă pregătesc să spun. Nu asta aveam în plan.

— Vreau să-ți dau ocazia de a fi o mamă mai bună pentru Josh.

— Aș zice că el ar trebui să fie un fiu mai bun.

— Are doisprezece ani. E așa cum trebuie să fie. În plus, relația ta cu el nu e responsabilitatea lui.

Sutton se scarpină pe obraz, apoi mâna ei țâșnește în aer.

— Ce se-ntâmplă aici? De ce am venit? Vrei să-l iau înapoi pe Josh fiindcă nu te descurci cu el?

— În niciun caz! Vreau să-mi cedezi în scris drepturile părintești asupra lui. Dacă nu, o să te dau în judecată. O să ne coste o grămadă de bani, iar niciunul din noi nu vrea să plătească pentru așa ceva. Dar, dacă e nevoie, o să plătesc. O să te târăsc la tribunal, în fața unui judecător care, după o singură privire pe istoricul tău ca părinte, o să te oblige să faci cursuri de *parenting*. Și amândoi știm că așa ceva nu te interesează nici cât negru sub unghie.

Îmi împreunez palmele și le sprijin de masă, apoi mă aplec spre ea.

— Vreau să dețin custodia legală, dar nu îți cer să dispari din viața lui. Nu asta îmi doresc. Ultimul lucru pe care-l vreau e ca băiatul ăsta să crească simțindu-se neiubit de tine, așa cum am crescut eu.

Sutton ascultă încremenită de vorbele mele. Iau furculița și încep să mănânc.

Se holbează la mine cât timp mestec și sorb din apă. Sunt convins că scotocește prin minte după vreo insultă sau vreo amenințare, dar nu găsește nimic.

— În fiecare seară de marți, eu și Josh vom lua masa aici, ca o familie. Ești binevenită să ni te alături. Sunt sigur că Josh ar fi încântat. N-o să-ți cer niciun sfanț. Tot ce vreau să faci e să vii aici o dată pe săptămână și să te arăți interesată de el, chiar dacă trebuie să te prefaci.

Când întinde mâna după paharul cu vin, observ că îi tremură degetele. Mai mult ca sigur, și ea a băgat de seamă. Înainte să atingă paharul, Sutton strânge mâna pumn și o lasă să cadă în poală.

— Dacă ai impresia că sunt o mamă groaznică, înseamnă că nu-ți aduci aminte de excursia noastră la Cape Cod.

— Ba îmi aduc aminte. E amintirea de care mă agăț ca să nu te urăsc cu totul. Dar, în timp ce tu ai impresia că ai făcut ceva minunat oferindu-mi acea unică amintire frumoasă, eu vreau ca Josh să aibă parte de așa ceva în fiecare zi din viața lui.

În timp ce vorbesc, se uită în pământ. Pentru prima oară în viața ei, pare că simte și altă emoție, în afară de furie și iritare.

Poate că și eu mă simt altfel. Azi, în drum spre casă, după ce ne-am dus acasă la Tim, am hotărât să port conversația asta cu ea. Chiar intenționam s-o elimin definitiv din viața noastră. Dar nici măcar monștrii nu pot supraviețui fără să aibă în piept o inimă care bate.

Undeva, în adâncul ei, există o inimă. Poate că nu i s-a spus niciodată că cineva se bucură de faptul că inima asta încă bate.

Îi zic:

— Îți mulțumesc!

Ochii i se ridică brusc spre ai mei. Crede că o pun la încercare.

Clatin din cap. Încă nu știu ce să cred despre cuvintele pe care urmează să le rostesc.

— Ne-ai crescut singură și știu prea bine că nici tatăl meu, nici al lui Josh nu te-au ajutat deloc. Îmi închipui că ți-a fost foarte greu. Poate că te simți singură. Poate că ești deprimată. Deși nu-mi dau seama de ce nu poți considera un dar faptul că ești mamă, iată-te aici! Ai venit, iar faptul că ai făcut efortul ăsta merită mulțumiri.

Își pironește iar ochii în poală. Reacția ei mă ia complet prin surprindere: umerii încep să i se zguduie. Încearcă din

răsputeri să-și rețină lacrimile. Începe să-și facă de lucru cu șervetul. Însă nu e nevoie să-l folosească; nu lasă nici măcar o lacrimă să i se prelingă pe obraz.

Nu știu prin ce încercări a trecut de-a ajuns așa de împietrită pe dinăuntru, atât de înverșunată să nu-și expună vulnerabilitatea. Poate că într-o zi o să-mi povestească. Dar, înainte ca noi doi să ajungem în acel punct, Sutton are de dovedit că e într-adevăr capabilă să fie o mamă bună pentru Josh.

Își îndreaptă spinarea.

— La ce oră o să luați cina marțea?

— La șapte.

Sutton dă din cap și pare că se pregătește să se ridice.

— Dacă vrei să iei mâncarea cu tine, pot să ți-o dau la pachet.

— Da, mi-ar plăcea. Creveții cu cocos au fost mereu mâncarea mea preferată.

— Știu. Îmi aduc aminte de Cape Cod.

Mă duc să-i pun mâncarea la pachet.

• • •

Când ajung acasă, Josh doarme pe canapea. Pe ecranul televizorului rulează un episod din nu știu ce *anime*. Apăs pe butonul *Pause* și pun telecomanda pe măsuța de cafea.

Pentru o vreme, îl privesc cum doarme. După ziua de azi, mă simt cuprins de ușurare. Lucrurile ar fi putut lua o cu totul altă întorsătură. Mă lupt cu epuizarea emoțională. Deodată, am o revelație. Mă uit la fratele meu așa cum Lily se uită la Emerson: plin de mândrie.

Îl învelesc cu o pătură, apoi mă apropii de masa unde zac împrăștiate foile cu tema lui Josh. A făcut toate exercițiile, inclusiv cel cu arborele genealogic.

A desenat un lăstar micuț. Are doar două crengi. Pe una a scris *Josh*, iar pe cealaltă *Atlas*.

Capitolul treizeci și patru
Lily

Azi-dimineață eram așa într-o grabă, încât aproape că nu am văzut biletul. A fost strecurat pe sub ușa de la intrare și a nimerit sub preș.

O sprijineam pe Emmy pe un șold, aveam pe un umăr poșeta și geanta cu lucrurile lui Emmy, iar în mâna liberă țineam un pahar cu cafea. Am reușit să mă aplec și să iau biletul de jos fără să vărs cafeaua. O, da! Sunt o Super-Mamă!

Îndată ce am avut un mic răgaz la muncă, am citit biletul. Când am despăturit hârtia și am văzut că scrisul de mâna e al lui Atlas, m-am cutremurat de ușurare — nu pentru că aș fi crezut că biletul ar fi de la altcineva în afară de Atlas. Suntem împreună de câteva luni, iar el îmi lasă bilete foarte des. Dar de data asta, când am desfăcut biletul, pentru prima oară nu m-am mai temut că există posibilitatea să-mi fi scris Ryle.

Îmi însemnez data în minte, pentru că e un moment important.

În ultima vreme, am căpătat un obicei nou: îmi notez în minte lucruri și împrejurări importante care sunt semne că, în sfârșit, viața mea a intrat pe un făgaș normal. N-o mai fac la fel de des ca la început, însă asta e de bine. Acum Ryle ocupă un loc atât de neînsemnat în viața mea, încât uneori îmi aduc

aminte cum mă temeam că situația avea să rămână complicată veșnic.

Ryle încă face parte din viața lui Emmy, dar i-am cerut să aibă un program mai organizat. Câteodată protestează fiindcă sunt foarte strictă cu privire la vizitele lui, însă n-o să fiu liniștită decât când fiica noastră o să poată spune cu propriile cuvinte cum se poartă Ryle în timpul vizitelor. Sper că ședințele pentru controlul furiei o să-i fie de ajutor. Timpul va demonstra dacă e așa.

Interacțiunile mele cu fostul meu soț mai sunt și tensionate câteodată. Când am divorțat, singura mea dorință era să scap de povara fricii. Acum simt că într-adevăr sunt în punctul unde voiam să ajung.

Mă ascund în debaraua din biroul meu, pentru că vreau să citesc în liniște, fără întreruperi. Au trecut multe luni de când l-am silit pe Atlas să se ascundă aici, și totuși mi se pare că debaraua încă păstrează mirosul lui.

Despăturesc hârtia și urmăresc cu degetul inimioara pe care Atlas a desenat-o în colțul din stânga, de sus. Nici măcar n-am început să citesc, și deja surâd.

Dragă Lily,

Nu știu dacă ți-ai dat seama, dar, în mod oficial, suntem împreună de jumătate de an. Cuplurile sărbătoresc aniversările de jumătate de an? Ți-aș fi trimis flori, dar nu-mi place să pun florarul să muncească peste măsură.

Așa că am decis să-ți dăruiesc biletul ăsta.

Se spune că orice poveste are două versiuni. Am citit câteva povești de-ale tale pe care, deși s-au petrecut așa cum le-ai descris, eu le-am trăit cu totul altfel.

Deși știu că pentru tine a fost destul de important atunci când te-ai dus să-ți faci tatuajul, nu prea ai scris despre asta. Nu cred că-ți dai seama cât de mult a însemnat acel moment pentru mine.

Ai zis că primul nostru sărut a avut loc în patul tău, dar eu nu sunt de aceeași părere. Consider că primul sărut s-a întâmplat într-o luni, în toiul zilei.

Mă îmbolnăvisem, iar tu mă îngrijeai. Îndată ce m-am strecurat în camera ta, pe fereastră, ți-ai dat seama că eram bolnav. Ai acționat imediat, din câte-mi amintesc. Mi-ai dat medicamente, apă și pături și m-ai forțat să dorm în patul tău.

În viața mea nu mi-a fost așa de rău ca atunci. Chiar cred că ai fost martoră la cea mai urâtă zi din viața mea. Și crede-mă că am avut parte de destule zile nasoale. Când stomacul ți-e întors pe dos și te-ai pricopsit cu o intoxicație alimentară, ai senzația că e cel mai neplăcut lucru din lume.

Nu-mi amintesc multe despre noaptea aceea, însă mi-a rămas în minte imaginea mâinilor tale. Erau mereu în apropierea mea, fie verificând dacă am febră, fie ștergându-mi fața de sudoare, fie ținându-mă de umeri noaptea, ori de câte ori trebuia să mă aplec peste marginea patului tău și să vomit.

Da, îmi aduc aminte de mâinile tale. Te dăduseși cu ojă roz-pal. Îmi amintesc până și cum se numea culoarea aia, fiindcă eram amândoi atunci când ți-ai lăcuit unghiile.

Nuanța ojei era Crin-Surpriză. Mi-ai zis că ai ales oja aceea tocmai datorită numelui[1].

Abia dacă eram în stare să-mi țin ochii deschiși, dar când ridicam pleoapele, zăream mâinile tale subțiri, unghiile tale date cu ojă Crin-Surpriză. Degetele tale îmi întindeau o sticlă cu apă, îmi dădeau medicamente, îmi mângâiau bărbia.

Da, Lily, îmi aduc aminte de acele clipe, chiar dacă nu ai scris despre ele.

După ce am zăcut ore bune, îmi aduc aminte că m-am trezit — sau cel puțin am devenit mai conștient de ce era în jurul meu. Capul îmi crăpa de durere, îmi simțeam gura uscată și pleoapele mele păreau să cântărească o tonă, dar te-am simțit.

Ți-am simțit respirația pe obraz. Degetele tale erau pe bărbia mea. Mă mângâiai.

Credeai că dorm, că nu simt cum mă atingi, cum mă privești. Și totuși, în momentele acelea simțeam mai multe ca niciodată.

Exact atunci mi-am dat seama că te iubesc. Nu mi-a convenit deloc că descoperisem un lucru monumental în toiul unei zile așa de nasoale. Oricum, revelația asta m-a izbit în plin și așa de puternic, încât am crezut c-o să plâng pentru prima dată după ani întregi. Nu știam ce să fac cu sentimentul acela.

Dumnezeule! Lily, până atunci trăisem fără să știu cum e să iubești. Nu experimentasem iubirea pe care ar trebui s-o împărtășească un fiu și o mamă, sau un tată și un fiu, sau doi frați. Până să apari tu, nu petrecusem

[1] *Lily*, numele protagonistei, se traduce prin „crin".

mult timp cu cineva care nu-mi era rudă; și cu atât mai puțin cu o fată. Nu petrecusem destul timp alături de o fată încât să ne cunoaștem cu adevărat sau ca legătura dintre noi să devină mai profundă. Nicio altă fată nu se arătase așa de bună, de grijulie și de blândă cu mine.

Nu pretind că atunci a fost momentul în care am înțeles că eram ÎNDRĂGOSTIT de tine. Pur și simplu, pentru prima dată în viața mea, mi-am dat seama că iubeam ceva sau pe cineva. A fost prima oară când inima mea a reacționat într-un mod pozitiv. În trecut, purtarea unor oameni față de mine îmi făcuse inima să se strângă, dar niciodată nu simțisem că inima mea mai are puțin și-mi va ieși din piept.

În timp ce degetele tale îmi adiau pe bărbie, asemenea unor stropi de ploaie, mi-am zis că inima mea o să se umfle până când va exploda.

M-am prefăcut că mă trezesc încet. Mi-am dus un braț la ochi, iar tu ți-ai retras repede mâna. Îmi aduc aminte că mi-am lungit gâtul și m-am uitat pe fereastra ta, ca să verific dacă se luminase de ziuă. Soarele era aproape de răsărit, așa că m-am ridicat încet din pat. M-am prefăcut că nu știu că ești trează. Te-ai ridicat și m-ai întrebat dacă plec. A trebuit să înghit în sec de câteva ori până să-mi regăsesc glasul. Ți-am spus ceva de genul: „Părinții tăi o să se trezească în curând".

Mi-ai zis c-o să chiulești de la școală și c-o să vii să mă iei peste câteva ore. Am dat din cap și n-am mai adăugat nimic. Trebuia să plec mai repede din camera ta, ca să nu spun sau să fac ceva care m-ar fi stânjenit de moarte. Nu aveam încredere că eram capabil să stăpânesc sentimentul

care ardea în mine, care-mi stârnea nevoia aprigă de-a te privi și de a spune: Te iubesc, Lily! *E ciudat că, atunci când trăiești dragostea pentru prima dată, simți imediat nevoia s-o mărturisești celuilalt. Aveam senzația că declarația de dragoste prindea formă chiar în pieptul meu. Cu toate că eram foarte slăbit, în viața mea n-am deschis fereastra ta și nu m-am strecurat afară așa de repede.*

Am închis geamul, apoi mi-am lipit spatele de zidul rece al casei tale și am răsuflat prelung. Respirația mea s-a preschimbat în abur. După ce trăisem cele mai neplăcute opt ore din existența mea, am găsit cumva puterea de a zâmbi.

Toată dimineața aceea m-am gândit la iubire. Chiar și după ce ai venit să mă iei la tine, după ce părinții tăi plecaseră, iar eu am petrecut încă vreo două ore acasă la tine, fiindu-mi rău, tot la iubire mă gândeam. Ori de câte ori unghiile tale lăcuite cu ojă Crin-Surpriză îmi treceau pe dinaintea ochilor, atunci când verificai dacă mai am febră, mă gândeam la iubire. Ori de câte ori intrai în camera ta și-mi potriveai cuverturile sub bărbie, mă gândeam la iubire.

În cele din urmă, aproape de ora prânzului, am început să mă simt puțin mai bine.

În acea zi am știut că se petrecuse ceva important. Pentru prima dată, intuisem cum poate fi viața cu adevărat. Înainte, nu mă prea gândisem la cum ar fi să mă îndrăgostesc, să am o familie la un moment dat; nici măcar nu mă gândisem cum ar fi să am o carieră de succes. Pentru mine, viața fusese de la bun început o povară pe care trebuia s-o îndur, ceva apăsător și tulbure, din

cauza căruia îmi venea greu să mă trezesc și din cauza căreia mă temeam să adorm. Dar asta se explica prin faptul că trăisem optsprezece ani fără să știu cum este să ții atât de mult la un om, încât să-ți dorești ca fața acestuia să fie primul lucru pe care îl vezi dimineața, când te trezești. Mai mult de-atât: acum îmi doream să devin cineva, pentru că erai prima persoană de dragul căreia voiam să fiu un om mai bun.

În aceeași zi, am stat împreună pe canapea și mi-ai zis că vrei să ne uităm împreună la desenul tău animat preferat. A fost prima dată când te-ai cuibărit lângă mine. Stăteai cu spatele lipit de pieptul meu, sub pături, iar eu te cuprinsesem cu un braț. Îmi era greu să mă concentrez la televizor fiindcă vorbele Te iubesc *încă îmi stăruiau în gâtlej, gata să iasă la iveală. Dar nu voiam și nu* puteam *să le rostesc. Nu voiam să crezi că mă pripesc sau că aceste cuvinte nu au greutate pentru mine. De fapt, le simțeam greutatea până în adâncul ființei mele.*

Lily, mă gândesc foarte des la ziua aceea. Nu știu dacă alții simt iubirea așa cum am simțit-o eu atunci: ca și cum un avion se prăbușise, aterizând peste mine. Majoritatea oamenilor au parte de dragoste de la începutul până la sfârșitul vieții. Se nasc înconjurați de dragoste, toată copilăria și-o petrec însoțiți de dragoste și au alături oameni către care se îndreaptă iubirea lor. Prin urmare, habar n-am dacă alții resimt iubirea așa de puternic cum o simțeam eu.

Purtai un tricou care-mi plăcea la nebunie. Îți era prea larg și îți aluneca mereu pe un umăr. Deși ar fi trebuit să mă uit la televizor, nu mă puteam împiedica să

mă zgâiesc la bucățica aceea de piele dezgolită care se întindea de la gâtul tău până la umăr. Și, în timp ce o priveam, am simțit din nou nevoia copleșitoare de a-ți spune Te iubesc. *Cuvintele îmi stăteau pe vârful limbii. M-am aplecat și mi-am lipit buzele de pielea ta, depunând acolo declarația mea de iubire.*

Și a stat acolo șase luni, ascunsă și tăcută, până când mi-am făcut curaj și am rostit-o cu voce tare.

N-am știut că îți amintești sărutul acela și nenumăratele ocazii în care te-am sărutat acolo. Da, ai scris despre asta în jurnalul tău, dar ai trecut repede peste momentul acela, ca să ajungi la ceea ce tu consideri a fi primul nostru sărut. Așa că, până când ți-am văzut tatuajul, nici nu mi-am închipuit că avea vreo însemnătate pentru tine. Nici nu-ți poți imagina cât de mult înseamnă pentru mine faptul că ți-ai tatuat inima noastră chiar acolo unde altădată am îngropat, în secret, cuvintele Te iubesc.

Lily, vreau să-mi promiți ceva. Când te uiți la tatuajul tău, vreau să te gândești doar la cuvintele pe care ți le-am scris aici. Și de fiecare dată când te sărut pe tatuaj, vreau să-ți aduci aminte de ce *te-am sărutat prima dată acolo. Din* iubire. *Am descoperit iubirea, am dăruit-o, am primit-o, m-am îndrăgostit, am trăit în prezența iubirii,* am plecat *de lângă tine din iubire.*

Îți scriu vorbele acestea stând pe podea, în camera lui Josh. În seara asta, datorită lui mi s-a descătușat memoria. Are o intoxicație alimentară. Poate că nu îi este la fel de rău cum îmi era mie în ziua când am înțeles că te

iubesc, dar, în orice caz, se simte nasol. S-a molipsit de la Theo.

Până acum n-am mai îngrijit pe cineva bolnav, așa că n-am deloc medicamente în casă. O să dau o fugă la farmacie. Pe drum, cred c-o să mă opresc la tine și o să-ți strecor pe sub ușă biletul ăsta.

Nu e distractiv să îngrijești un bolnav. Din cauza sunetelor, a mirosului, a lipsei de somn, e neplăcut și pentru cel care are grijă de bolnav. Ori de câte ori îi verific temperatura sau îl oblig să bea apă, îmi amintesc de tine, de cât de bine m-ai îngrijit tu atunci. Încerc să reproduc aceeași grijă acum, când îl îngrijesc pe Josh, dar nu cred că mă pricep la fel de bine ca tine.

Erai foarte tânără — cu doar câțiva ani mai mare decât Josh. Cu toate astea, sunt convins că te simțeai mult mai matură. Și eu mă simțeam la fel. Amândoi trecuserăm prin experiențe pe care niciun copil n-ar trebui să le cunoască. Asta mă face să mă întreb dacă și Josh se simte mai matur decât este în realitate, din cauza a ceea ce-a trebuit să îndure.

Vreau să se simtă tânăr cât mai mult posibil. Vreau să se simtă bine în compania mea și să știe cum e să simți dragostea mult mai devreme decât am cunoscut-o eu. Și sper ca iubirea să se strecoare în el încetul cu încetul, ca să nu-l izbească din senin, așa cum mi s-a întâmplat mie. Vreau să crească alături de iubire, învăluit și înconjurat de ea. Vreau să fie martor *la iubire.*

Îmi doresc să fiu un exemplu pentru el. Vreau ca noi amândoi să fim un exemplu pentru el și pentru Emerson. Tu și eu, Lily.

Au trecut deja șase luni.
Mută-te cu mine!

Cu dragoste,
Atlas

Îndată ce termin de citit, pun biletul deoparte și mă șterg la ochi. Dacă plâng așa de mult când Atlas mă roagă să ne mutăm împreună, atunci nu știu cum voi supraviețui când o să mă ceară de soție.

Ca să nu mai vorbim despre jurămintele de nuntă.

Iau telefonul și îl sun. Vreau să vorbim prin FaceTime. După zece secunde, Atlas răspunde. Văd că stă întins pe canapeaua din sufrageria lui. Deși e epuizat fiindcă l-a vegheat toată noaptea pe Josh, găsește puterea să-mi zâmbească.

— Bună, frumoaso! îmi spune cu o voce somnoroasă.

— Bună!

Îmi sprijin obrazul în pumn, străduindu-mă să-mi stăpânesc zâmbetul enorm care vrea să iasă la iveală.

— Cum se simte Josh?

— Mai bine. Acum doarme. Am stat treaz atât de mult timp, încât mă simt prea agitat ca să dorm.

Își înăbușă un căscat. Pare stors de puteri.

— Atlas, ai nevoie să vin pe la tine ca să te îmbrățișez?

— Vrei să știi dacă am nevoie să vii *acasă*, pentru o îmbrățișare?

Zâmbesc.

— Da. Exact! Vrei să vin *acasă* și să te îmbrățișez?

Atlas dă iute din cap.

— Da, Lily. Vino acasă!

Capitolul treizeci și cinci
Atlas

— Credeam că ești bogat, îmi zice Brad. N-ai putut să angajezi pe cineva ca să facă asta în locul tău?

— Am două restaurante. Nu-s nici pe departe bogat. Și de ce să angajez pe cineva, când vă am pe voi?

— Hei, bine că măcar avem de coborât, nu de urcat, zice Theo.

— Ia aminte la fiul tău, Brad! El știe să vadă partea plină a paharului.

Nu au mai rămas multe de mutat. Dat fiind că la mine acasă am tot ce trebuie, Lily n-a mai avut nevoie să-și aducă aici toate lucrurile, așa că le-a donat unui adăpost pentru victimele violenței conjugale. Până după-amiază, cred că apartamentul ei va fi complet gol.

Brad e singura persoană pe care o cunosc și care are o camionetă, deci el și Theo ne-au ajutat, urcând în camionetă obiectele care n-au încăput în mașina mea și a lui Lily.

Spre norocul lui, Josh are antrenament de baseball, așa că n-a fost nevoit să ne ajute cu mutatul.

Acum câteva luni, m-a luat prin surprindere când mi-a dezvăluit că s-a înscris la selecții pentru echipa de baseball a școlii. A fost admis în echipă și e foarte implicat. Ne-am

asigurat că fie eu, fie Lily suntem prezenți la fiecare meci în care joacă Josh.

I-am trimis maică-mii programul meciurilor lui de baseball, dar deocamdată n-a apărut la niciunul. A venit o singură dată la restaurant, ca să ia parte la cina noastră de familie. Am sperat că-și va dori să se implice mai mult în viața lui Josh, dar nu mă mir să văd că nu e cazul. Probabil că nici Josh nu se miră. Noi doi nu ne concentrăm prea mult asupra chestiunilor care nu merg așa cum ne-am dori. Am ales să ne îndreptăm atenția asupra lucrurilor care funcționează. Și chiar avem motive să fim recunoscători. Cele două mari izbânzi sunt: unu — faptul că am reușit să obțin custodia asupra lui Josh; doi — Lily și Emerson se mută cu noi. E de-a dreptul ciudat felul în care viața se poate suci dintr-odată la o sută optzeci de grade.

Atlas cel de anul trecut n-ar fi știut ce să creadă despre Atlas cel de anul ăsta.

Când ajung în capătul de jos al scării, văd că Lily se pregătește să urce. Zâmbește larg și îmi dă în grabă un sărut, apoi își continuă drumul.

Theo clatină din cap și comentează:

— Tot nu-mi vine să cred c-ai ajuns așa de departe cu ea.

Se ajută de un genunchi ca să salte cutia, apoi deschide ușa ajutându-se de spate. Așteaptă ca eu și Brad să ieșim. Când ajung în garaj, încremenesc.

În parcare, ceva mai departe de camioneta lui Brad, zăresc o mașină care tocmai s-a oprit în parcare. Seamănă cu a lui Ryle.

Mă cuprinde un val de groază. Din ziua când a încercat să se bată cu mine, la restaurant, n-am mai avut de-a face cu el.

Dar asta s-a petrecut cu luni bune în urmă. După cum se uită la mine, e limpede că nu-i convine gândul că eu și Lily suntem împreună.

Nu a venit singur. Un bărbat coboară de pe locul pasagerului. Din câte mi-a povestit Lily despre el, cred că e cumnatul lui Ryle. Am făcut cunoștință cu mama lui Lily, cu Allysa și cu Rylee, dar n-am avut ocazia să-l cunosc pe Marshall.

În timp ce mă apropii de camioneta lui Brad și pun în ea cutia pe care o car, sunt cu ochii pe mașina lui Ryle. Theo și Brad nu au observat că Ryle e aici, așa că intră amândoi în casă netulburați. Marshall o ia pe Emerson din scaunul ei special și închide portiera. Ryle rămâne în mașină. Marshall se apropie de mine și îmi întinde o mână.

— Salut! Tu ești Atlas, corect? Eu sunt Marshall.

Îi strâng mâna.

— Da, eu sunt Atlas. Mă bucur de cunoștință.

Când Emerson dă cu ochii de mine, întinde brațele în direcția mea, iar Marshall e nevoit să o țină bine, ca fetița să nu cadă. Mă apropii și o iau în brațe.

— Bună, Emmy! Te-ai distrat azi?

Marshall mă avertizează:

— Ai grijă! Azi a vomitat pe Ryle de două ori.

— Nu se simte bine?

— Ba da, numai că a stat toată ziua cu noi. Ea și Rylee au mâncat ceva dulce la micul-dejun, pe urmă au luat o gustare, apoi a urmat prânzul și *a doua* gustare, așa că...

Marshall flutură din mână și adaugă:

— Lily și Allysa sunt obișnuite cu vomitatul.

Emerson se întinde și îmi ia ochelarii de soare. Încearcă să și-i potrivească pe nas, dar îi pune strâmb. O ajut să-i așeze cum trebuie. Îmi zâmbește larg. Îi răspund tot cu un zâmbet.

Marshall aruncă o privire spre mașina lui Ryle.

— Scuze că Ryle nu coboară! Pentru el, încă e puțin cam aiurea că ea se mută cu tine.

Marshall nu se referă la Lily. În schimb, se uită la Emerson. Dau aprobator din cap. Chiar înțeleg.

— Nu-i nicio problemă. Îmi închipui că nu-i este ușor.

După ce o ciufulește în joacă pe Emmy, Marshall spune:

— O să plec. Vă las să terminați treaba. Mi-a părut bine să te cunosc.

— Și mie mi-a părut bine să te cunosc.

Am spus-o cu sinceritate. În alte împrejurări, chiar m-aș împrieteni cu un om precum Marshall.

Dă să se îndrepte spre mașina lui Ryle, dar pe urmă se răsucește din nou spre mine.

— Îți mulțumesc! Nevastă-mea ține mult la Lily, așa că... da. Mulțumesc că o faci fericită pe Lily! Merită să fie fericită.

Îndată ce termină de vorbit, ridică brațele în aer, clatină ușor din cap și face un pas înapoi.

— Acum plec, până nu devine prea stânjenitor pentru amândoi.

Se îndepărtează. Îmi pare rău că trebuie să plece așa de repede. Aș fi vrut să-i mulțumesc la rândul meu. Știu cât de mult a însemnat sprijinul lui pentru Lily.

Ryle pornește motorul și iese din parcare.

Mă uit la Emmy, care îmi mozolește ochelarii de soare.

— Vrei s-o saluți pe mami?

Mă apropii de intrarea în clădire, însă mă opresc când observ că Lily stă în prag.

Mă vede. Se răsucește iute cu spatele și se șterge la ochi. Nu prea știu de ce plânge. Încetinesc pasul, ca să-i las timp să-și șteargă lacrimile înainte de a-și întâmpina fiica. După câteva clipe, se răsucește spre noi, cu un zâmbet uriaș. O ia în brațe pe Emmy.

— Te-ai distrat cu tăticul tău? o întreabă, înainte de-a o copleși cu sărutări.

Când ridică ochii spre mine, mă uit cu luare-aminte la ea. Mă întreb de ce a plâns. Lily gesticulează spre parcare, acolo unde era mașina lui Ryle acum câteva minute.

— A fost mare lucru, îmi explică Lily. Știu că Marshall era cu Ryle, dar faptul că s-a înduplecat să o lase pe Emmy cu tine...

Ochii i se umplu iar de lacrimi. Oftează, agasată de propria reacție.

— Mă bucur că bărbații din viața ei sunt capabili măcar *să dea impresia* că se înțeleg, de dragul ei.

Ca să fiu sincer, și eu mă bucur. Îmi pare bine că Lily era la etaj când a apărut Ryle. Da, fostul ei soț a stat deoparte, în mașină, cât timp Marshall a adus-o pe Emmy, dar e un pas pe drumul cel bun. Poate că și eu, și Ryle aveam nevoie de o astfel de interacțiune.

Tocmai am dovedit că putem coopera, chiar dacă încă e dureros pentru el.

Șterg obrazul ud de lacrimi al lui Lily și o sărut.

— Te iubesc!

O călăuzesc spre scară.

— Mai avem de făcut un drum, înainte să te pricopsești cu mine pentru totdeauna.

Lily râde.

— Abia aștept să mă pricopsesc cu tine pentru totdeauna!

Capitolul treizeci și șase
Lily

M-am cuibărit pe canapeaua lui Atlas, epuizată după mutare.

De fapt, e canapeaua *noastră*.

O să-mi ia ceva timp să mă obișnuiesc cu gândul că locuim împreună.

Atlas a muncit la restaurant până noaptea târziu, așa că Theo și Josh m-au ajutat să despachetez restul lucrurilor mele și ale lui Emerson. Eu mă trezesc devreme, Atlas ajunge acasă târziu, dar e minunat că acum ne putem bucura mai mult unul de celălalt, descoperind laturi noi, chiar dacă uneori e pe fugă. Pe deasupra, ne petrecem duminicile împreună.

Azi e vineri. Mâine e sâmbătă, cea mai aglomerată zi din săptămână pentru Atlas. Stau cu Josh și cu Theo, așteptând ca mama să vină la noi cu Emerson. Ne-am uitat împreună la *În căutarea lui Nemo*. Filmul e pe terminate.

Sinceră să fiu, n-am crezut că băieții o să se uite până la capăt, pentru că sunt la vârsta la care preadolescenții vor s-o rupă de tot cu filmele Disney de animație. Dar descopăr că Generația Z e altfel. Cu cât petrec mai mult timp împreună cu Josh și cu Theo, cu atât mai mult mi se pare că nu seamănă cu nicio altă generație de dinaintea lor. Nu sunt așa de vulnerabili la presiunile

din partea anturajului. În plus, susțin exprimarea individualității fiecăruia. Sunt puțin invidioasă.

Când începe să se deruleze genericul de final, Josh se ridică.

— Ți-a plăcut?

Dă din umeri.

— Chiar dacă filmul a început cu asasinarea caviarului, a fost amuzant.

Ia punga goală de popcorn și intră în bucătărie. Theo încă se uită la televizor, clătinând ușor din cap.

Încă mă gândesc la cum a descris Josh începutul filmului...

— Nu înțeleg, zice Theo.

— Ce anume? Comentariul despre caviar?

— Nu. Nu înțeleg de ce ți-a spus Atlas că, în sfârșit, ați ajuns la mal. Asta nici măcar nu e vreo replică din film. Atlas mi-a zis că ți-a spus replica datorită filmului *În căutarea lui Nemo*. Am tot așteptat să aud cuvintele astea.

Va trebui să mă obișnuiesc cu multe acum, când locuiesc cu Atlas, dar, mai mult ca sigur, n-o să mă obișnuiesc niciodată cu faptul că Atlas discută cu puștiul ăsta despre relația noastră.

Brusc, lui Theo îi pică fisa.

— Aha! Deci, chiar și atunci când viața îi lovește, ei înoată în continuare. Vasăzică Atlas a vrut să spună că viața n-o să mai... OK...

Parcă văd cum se mișcă rotițele din mintea lui. Se ridică de pe podea.

— Tot mi se pare o replică răsuflată, mormăie Theo.

Telefonul lui scoate un bâzâit.

— A venit tata. Trebuie să plec.

Josh s-a întors în sufragerie. Îl întreabă pe Theo:

— Nu stai la noi peste noapte?

— Nu pot. Ai mei mă duc la o chestie mâine-dimineață.

— Vreau să merg și eu la chestia aia, zice Josh.

Theo șovăie.

— Mda... Nu știu ce să zic...

— Unde vă duceți? insistă Josh.

Ochii lui Theo fulgeră spre mine, apoi se întorc spre Josh.

— La o paradă, răspunde încet, de parcă ar vrea să-l pună pe prietenul lui în gardă.

Josh nu se dă bătut:

— O paradă? De ce te porți așa de ciudat? Ce fel de paradă? De gay?

Theo pare foarte stânjenit. Am impresia că el și Josh n-au discutat despre treaba asta. Am emoții pentru Theo, dar în ultimele luni am stat prin preajma lui Josh destul de mult ca să-mi dau seama că prețuiește prietenia lui Theo.

Fratele lui Atlas își ia pantofii și începe să se încalțe.

— Și ce vrei să zici? Că n-am voie să merg la un eveniment pentru gay din cauză că-mi plac fetele?

Theo se foiește de pe un picior pe altul.

— Nu-i vorba de asta. Ai voie să mergi, doar că... N-am avut idee că știi că sunt gay.

Josh își dă ochii peste cap.

— Theo, poți afla multe despre un om, în funcție de ce fel de *manga* îi plac. Nu-s cretin.

— Josh! îl apostrofez repede.

— Scuze! Pot să stau la Theo în noaptea asta? mă întreabă, luând o geacă din dulap.

Atitudinea foarte relaxată cu care întâmpină un moment așa de important îmi aduce aminte foarte mult de Atlas.

Josh cel amabil.

Întrebarea lui mă pune în dificultate. Locuiesc aici abia de patru zile. Până acum, Josh nu mi-a cerut voie să facă vreun lucru, iar eu și Atlas nu am discutat despre regulile casei.

Îi răspund:

— Sigur! Dar să-l anunți pe fratele tău unde ești.

Chiar nu cred că pe Atlas o să-l deranjeze. Acum, dat fiind că locuim toți laolaltă, ca o familie, vom avea de pus la punct niște reguli, să stabilim care dintre noi joacă rol de părinte, pentru cine, când și în cel fel. E chiar palpitant! Îmi place să-mi organizez viața împreună cu Atlas.

Mama încă n-a ajuns la noi. După ce pleacă băieții, casa e goală și tăcută pentru prima dată de când m-am mutat aici. Îmi petrec timpul plimbându-mă prin camere, deschizând ușile dulapurilor și familiarizându-mă cu noua mea casă.

E distractiv să pronunț cuvintele *noua mea casă.*

Ies pe verandă și mă așez pe un scaun, cu fața spre curtea din spate. E perfectă pentru o grădină — o chestie de necrezut, având în vedere că această casă e în inima orașului. Ai crede că Atlas a căutat una care să aibă un spațiu ideal pentru o grădină, în eventualitatea în care aș fi reapărut în viața lui. Îmi dau seama că nu din acest motiv a ales-o, dar e amuzant să-mi închipui contrariul.

Sunetul telefonului mă face să tresar. Mă sună Atlas, pe FaceTime.

— Bună!

— Ce faci? mă întreabă.

— Aleg un loc pentru grădina mea. Josh a vrut să stea la Theo peste noapte. L-am lăsat să plece. Sper că nu te superi.

— Sigur că nu. Băieții te-au ajutat vreun pic?

— Normal! Aproape că am terminat de despachetat.

Atlas pare uşurat să-mi audă răspunsul. Îşi trece o palmă peste faţă, ca şi cum vrea să se elibereze de stres. Cred că a avut o zi plină, însă îşi ascunde oboseala sub un zâmbet.

— Unde-i Emerson?

— O s-o aducă mama. Încă n-au ajuns.

Atlas oftează ca şi cum e trist că nu poate s-o vadă.

— Fata asta începe să-mi lipsească, zice Atlas.

O spune încet şi pronunţă iute cuvintele, de parcă se teme să admită că începe să-mi iubească fiica. Dar i-am imortalizat replica în minte şi am pus-o la păstrare, împreună cu celelalte lucruri frumoase pe care mi le-a spus.

— Ajung acasă peste vreo trei ore. O să fii trează?

— Dacă nu sunt, ştii ce ai de făcut.

Atlas surâde în colţul gurii.

— Te iubesc! Ne vedem în curând.

— Şi eu te iubesc.

Îndată ce închei conversaţia, aud glasul dulce al lui Emmy. Mă răsucesc pe călcâie. Mama stă în prag, ţinând-o în braţe. Zâmbeşte. Probabil că a auzit ultima parte din discuţia mea cu Atlas.

Mă duc s-o iau pe Emerson, care se agaţă imediat de mine. Cred c-o să fie o noapte uşoară. Când vrea să se ghemuiască la pieptul meu, e un semn că e gata să adoarmă. Îi fac mamei semn să se aşeze lângă mine.

— E drăguţ pe-aici, îmi spune.

E prima dată când intră în noua mea locuinţă. Aş vrea să-i fac turul casei, dar Emerson deja a început să-şi frece obrazul de pieptul meu, încercând să lupte cu oboseala. Vreau să-i las timp să adoarmă, înainte de a mă ridica.

— E un loc superb pentru o grădină, declară mama. Crezi că a ales anume locul ăsta, sperând c-o să te întorci în viața lui?

— Chiar adineauri mă întrebam același lucru, dar nu vreau să-mi dau cu presupusul.

Tac câteva clipe. Deodată, mă răsucesc spre ea. Tocmai mi-am dat seama de exprimarea ei. *Să mă întorc în viața lui?* Niciodată nu i-am zis mamei că Atlas e un vechi prieten pe care l-am cunoscut când locuiam în Maine. Pur și simplu mi-am închipuit că nu-și aduce aminte de el.

N-am crezut că știe că acest Atlas e cineva din trecutul meu.

Văzând uimirea întipărită pe fața mea, îmi explică:

— Atlas are un nume deosebit, Lily. Îmi aduc aminte de el.

Zâmbesc. Nu pricep de ce nu a pomenit niciodată despre Atlas. Suntem împreună de șase luni, iar mama a stat prin preajma lui de câteva ori.

Însă n-ar trebui să mă mir. Mama a fost dintotdeauna așa: se deschide mai greu în fața celorlalți. O înțeleg. A petrecut mulți ani alături de un bărbat care i-a interzis să se exprime, să-și folosească vocea. Probabil că i-a fost greu să învețe iar cum s-o folosească.

— De ce n-ai zis nimic până acum? o întreb.

— Am vrut să-ți spun, dar n-am vrut să te simți aiurea în prezența lui, mai ales după tot ce i-a făcut tatăl tău.

Își desprinde ochii dintr-ai mei. Se uită spre curtea din spate.

— Nu ți-am zis până acum: am vorbit cu Atlas o dată. Într-o zi, am venit mai devreme de la muncă și v-am găsit dormind pe canapea. Închipuie-ți ce șoc! Credeam că ești inocentă, dar uite că stăteai culcată pe canapeaua mea, lângă un

băiat. Mă pregăteam să țip la tine, dar apoi Atlas s-a trezit. Părea foarte speriat, dar nu din cauza mea. Cred că mai degrabă se temea de posibilitatea de-a te pierde. A plecat în grabă. Am ieșit din casă, în urma lui. Voiam să țip la el, să-l amenințe, să-i zic să nu se întoarcă niciodată la noi acasă. Dar, Lily, apoi a făcut ceva foarte ciudat.

Îmi simt inima cât un purice.

— Ce anume?

— M-a îmbrățișat.

Tonul mamei e ușor amuzat.

Rămân cu gura căscată.

— Te-a *îmbrățișat*? Tu l-ai prins dormind lângă fiică-ta, iar el a făcut așa ceva?

— Da. Iar îmbrățișarea aia mi-a spus multe. Am avut senzația că lui Atlas chiar îi părea rău pentru mine. Am simțit-o în atingerea lui. Parcă mă încuraja sau mă alina. Apoi, pur și simplu, a plecat. N-am mai apucat să țip la el fiindcă erați singuri în casă, fără nimeni prin preajmă. Poate că a fost un truc. Poate c-a vrut să mă manipuleze. Nu știu ce să zic.

Clatin din cap.

— Nu a fost un truc.

Atlas cel amabil. Ca întotdeauna.

— Știam că te vezi cu el pe ascuns mai degrabă fiindcă nu voiai să afle tatăl tău, nu din cauză că te temeai de mine. Prin urmare, nu m-am supărat pe tine. Nu m-am amestecat. Îmi plăcea gândul că aveai pe cineva, Lily.

Mama schițează un gest spre casa din spatele nostru.

— Iar acum, uite! Îl ai pentru totdeauna.

Mica ei poveste m-a emoționat. O strâng mai tare pe Emerson.

— Sunt fericită să știu că în viața ta există un bărbat care știe cum să ofere îmbrățișări așa de elocvente.

— Știe să facă mai mult de-atât! i-o trântesc pe loc.

Mama pufnește, scandalizată.

— Lily, te rog!

Se ridică și clatină ușor din cap, după care mă anunță:

— Mă duc acasă.

Râd de una singură. După ce pleacă, îi trimit un mesaj lui Atlas.

Te iubesc așa de mult, prostuțule!

Capitolul treizeci și șapte
Atlas

— Pe bune că vrei să faci chestia asta? întreabă Theo.

Stau în fața oglinzii și îmi potrivesc cravata. Theo e pe canapea. Încearcă să mă convingă să-i citesc jurămintele pe care le-am compus pentru nuntă.

— Să știi că nu ți le citesc.

— O să te faci de râs, mă previne el.

— Ba nu. Jurămintele mele sunt foarte bune, exact ce trebuie.

— Haide, Atlas! Încerc să te ajut. Pun pariu c-ai încheiat cu ceva precum *Și încă ceva la care m-am gândit mereu, ai vrea să fii peștișorul meu?*

Izbucnesc în râs. De doi ani purtăm aceeași discuție, și încă are destulă inspirație să născocească asemenea versuri.

Îl întreb:

— Când stai întins în pat, noaptea, compui insulte în minte?

— Nu. Îmi vin spontan.

Se aude o bătaie în ușă, apoi cineva o întredeschide și mă anunță:

— Mai sunt cinci minute.

Mă mai privesc o dată în oglindă și mă răsucesc spre Theo.

— Unde-i Josh? Vreau să mă asigur că e pregătit.

— Nu am voie să-ți zic, îmi răspunde Theo.

— Theo, unde e?

— Ultima dată când l-am văzut, era în foișor, cu limba în gura unei fete. În curând, o să te trezești bunic.

— Sunt fratele lui. Aș fi unchi, nu bunic.

Privesc pe geam. Văd că nu e nimeni în foișor.

— Te rog, du-te să-l cauți.

Eu și fratele meu semănăm mult, dar, spre deosebire de mine, e mai încrezător cu fetele decât eram eu la vârsta lui. De curând, a împlinit cincisprezece ani. Deocamdată nu-mi place deloc etapa asta din viața lui. Sunt convins că anul viitor, când va fi destul de mare ca să conducă, o să îmbătrânesc cu zece ani.

Trebuie să-mi distrag atenția de la gândurile astea. Deja sunt agitat. Poate că Theo are dreptate: ar fi bine să recitesc încă o dată jurămintele pe care le-am scris, să mă asigur că nu trebuie modificat ceva.

Scot hârtia din buzunar și o desfac, apoi iau un pix, ca să fiu pregătit.

Dragă Lily,

M-am obișnuit să-ți compun scrisori pe care nu le va citi nimeni în afară de tine. Probabil că asta explică de ce mi-a fost greu să compun jurămintele. Mă cam îngrozea ideea că urmează să ți le citesc cu voce tare, în fața altor persoane.

Dar jurămintele de nuntă nu sunt menite să fie citite între patru ochi. Ele reprezintă o promisiune făcută cu

bună-știință, în fața unor martori — indiferent dacă martorul e Dumnezeu sau dacă asistă prietenii și rudele mirilor.

Pe de altă parte, mă întreb de ce e nevoie ca jurământul să fie făcut în public. M-am gândit că în trecut s-a întâmplat ceva care a creat nevoia ca iubirea să aibă martori.

Să însemne asta că la un moment dat o astfel de promisiune a fost încălcată? Oare s-au sfărâmat inimi?

Dacă stai să te gândești mai bine, e dezamăgitor. Dacă am putea avea încredere că oricine este capabil să-și respecte cuvântul dat, atunci n-ar mai fi nevoie de jurăminte. Oamenii s-ar îndrăgosti și ar rămâne împreună, credincioși unul altuia pentru totdeauna.

Dar nu e așa. Suntem oameni, iar oamenii pot fi de multe ori o sursă de dezamăgire.

Revelația asta mi-a purtat gândurile mai departe, în timp ce îmi compuneam jurămintele. M-am întrebat: dacă se întâmplă atât de des ca oamenii să-i dezamăgească pe cei apropiați lor și dacă e o raritate ca iubirea să dăinuie pentru totdeauna, ce am putea face noi doi ca să ne asigurăm că iubirea noastră va trece testul timpului? Dacă jumătate dintre căsnicii se încheie cu un divorț, înseamnă că jumătate dintre jurămintele care se fac sunt încălcate. Cum să procedăm așa încât să nu devenim unul dintre cuplurile care dau greș?

Lily, din nefericire, nu putem avea această garanție. Tot ce putem face este să sperăm că vorbele pe care ni le spunem astăzi nu vor sfârși, peste câțiva ani, într-un dosar al unui avocat specializat în divorțuri.

Îmi cer scuze! Îmi dau seama că jurămintele mele aruncă asupra căsniciei o lumină nu tocmai pozitivă. O fac să semene cu un ciclu deprimant, care se prelungește în mod fericit doar în jumătate dintre cazuri.

Dar pentru un om ca mine, e o informație chiar încurajatoare.

În jumătate dintre cazuri?

Adică fifty–fifty*?*

Una din două?

Dacă în adolescența mea cineva mi-ar fi spus că am atâtea șanse de a-mi trăi toată viața alături de tine, m-aș fi simțit cel mai norocos om de pe pământ.

Dacă mi-ar fi zis că am cincizeci la sută șanse de a fi iubit de tine, m-aș fi întrebat ce naiba am făcut ca să merit așa un noroc.

Dacă mi s-ar fi zis că ne vom căsători și că voi avea șansa de a-ți oferi luna de miere la care visezi, în Europa, și că există cincizeci la sută șanse ca mariajul nostru să fie unul de succes, aș fi întrebat imediat ce mărime porți la inelar, ca să începem pregătirile încă de pe-atunci.

Poate că e o chestiune de perspectivă când lumea crede că, dacă o poveste de iubire se sfârșește, e ceva negativ. Din punctul meu de vedere, faptul că o poveste de iubire ia sfârșit înseamnă că, la un moment dat, acea iubire a existat. Iar înainte ca tu să apari în viața mea, nu cunoscusem deloc dragostea.

Adolescentul Atlas nu ar fi considerat că e rău să te alegi cu inima frântă. Invidiam pe oricine iubise ceva sau pe cineva îndeajuns de mult încât să treacă prin experiența pierderii acelui lucru sau acelei persoane.

Dar pe urmă ai pășit în calea mea și totul s-a schimbat. Am avut ocazia de a fi primul băiat care s-a îndrăgostit de tine, dar totodată am cunoscut suferința unei inimi frânte odată cu tine. Și apoi, ca prin minune, mi s-a dat șansa de a mă reîndrăgosti de tine.

M-am îndrăgostit de tine de două ori în aceeași viață.

Îți dai seama cât de norocos sunt?

Luând toate astea în considerare, faptul că eu am ajuns în acest punct, faptul că noi *am ajuns în acest punct, în ziua nunții noastre, depășește orice am visat că voi primi în viață. O s-o iau pas cu pas: respirație după respirație, sărut cu sărut, zi cu zi, an cu an. O viață întreagă. Voi primi cu drag orice îmi vei dărui și jur că voi prețui fiecare clipă pe care am norocul de-a o petrece cu tine, de acum înainte, tot așa cum am prețuit fiecare clipă pe care am petrecut-o împreună până acum.*

Dacă suntem optimiști, e posibil să ne petrecem toată viața împreună, fericiți, până când o să ajungem bătrâni, iar mie îmi va lua o zi întreagă doar ca să ajung la buzele tale și să te sărut de noapte bună. Dacă se va întâmpla așa, jur că voi fi nespus de recunoscător pentru dragostea care ne-a purtat prin viață.

Dacă suntem pesimiști, chiar mâine se poate să ne frângem reciproc inima. Știu că nu se va întâmpla, dar, chiar și în caz contrar, jur că voi fi foarte recunoscător până în ziua morții pentru dragostea pe care am trăit-o și care a dus la acea suferință. Dacă mi-e sortit să fac parte dintr-o statistică, nu mi-aș dori să se întâmple alături de altcineva în afară de tine.

Mi-ai zis odată că sunt realist, deci vreau să închei jurămintele ca un realist. Cred că după ziua de azi vom avea în față un drum presărat cu dealuri, cu văi, cu piscuri și canioane. Uneori, vei avea nevoie să te țin de mână când coborâm văile, iar alteori eu voi avea nevoie de tine, să mă călăuzești în urcușul pe munte. Orice-ar fi, de acum înainte, vom trăi totul împreună. Tu și cu mine, Lily. La bine și la rău, săraci sau bogați, sănătoși sau bolnavi, în trecut și în viitor, tu ești persoana mea preferată. Ai fost și vei fi pentru totdeauna persoana mea preferată. Te iubesc! Iubesc tot ceea ce ești și reprezinți.

Atlas

Răsuflu apăsat. Hârtia tremură în mâna mea. Jurămintele sunt întocmai așa cum vreau să fie. Încep să împăturesc hârtia la loc. Josh intră în cameră, împreună cu Darin, Brad, Theo și Marshall.

Marshall ține ușa deschisă.

— Ești gata? Trebuie să mergem.

Încuviințez cu un gest din cap. Sunt mai mult decât pregătit, dar, înainte de a strecura hârtia în buzunar, decid să fac o mică adăugire. Nu modific nimic din ce am scris. În schimb, adaug o frază la sfârșit.

P.S. Și încă ceva la care m-am gândit mereu, ai vrea să fii peștișorul meu?

Mulțumiri

Eram foarte hotărâtă că nu voi scrie niciodată o urmare pentru cartea *Totul se termină cu noi*. Simțeam că s-a încheiat acolo unde trebuia să se încheie și nu doream s-o supun pe Lily la și mai mult stres.

Dar apoi au apărut #BookTok, petiția online, mesajele și înregistrările video de la voi. Așa mi-am dat seama că, de fapt, nu îmi cereați să fac personajele să sufere mai mult decât suferiseră deja. Tot ce doreați era să-i vedeți fericiți pe Lily și pe Atlas. Iar când am început să schițez un plan pentru continuarea romanului, am înțeles repede cât de mult îmi doream și eu să-i văd fericiți. Vă mulțumesc vouă, tuturor celor care ați cerut să citiți continuarea! Fără voi, acest roman nu ar fi existat.

Trebuie să le mulțumesc multor oameni, și nu neapărat pentru existența cărții *Totul începe cu noi*, ci mai degrabă pentru sprijinul lor necontenit de-a lungul anilor, sprijin care m-a încurajat să compun o carte pe care nu crezusem că voi avea curajul să o duc până la capăt. Fără să respect o ordine anume, vreau să transmit un mare MULȚUMESC familiei mele, prietenilor mei, bloggerilor, cititorilor, editorilor și agenților literari. Vă mulțumesc pentru că mă susțineți neîncetat și pentru că, datorită vouă, iubesc în continuare să scriu romane.

Levi Hoover, Cale Hoover, Beckham Hoover și Heath Hoover, sunteți bărbații mei preferați de pe toată planeta. Dacă n-aș fi avut încurajarea și sprijinul vostru, n-aș fi reușit să realizez atât de multe.

Lin Reynolds, Murphy Fennel și Vannoy Fite, voi sunteți fetele mele preferate.

Toată recunoștința mea se îndreaptă către echipa de la Bookworm Box și Book Bonanza!

De asemenea, le mulțumesc agentelor mele, Jane Dystel și Lauren Abramo, precum și echipei agenției Dystel, Goderich & Bourret.

Le sunt recunoscătoare editorului meu, Melanie Iglesias Pérez; agentei mele de presă, Libby McGuire; și întregii echipe de la Editura Atria.

Stephanie Cohen și Erica Ramirez, vă mulțumesc că m-ați ajutat să-mi transform visurile în realitate și pentru că vă gândiți întotdeauna la binele meu. Vă iubesc nespus de mult pe amândouă. De fiecare dată când intru în biroul nostru, simt că mă întorc acasă.

Pamela Carrion și Laurie Darter, vă mulțumesc pentru tot ceea ce faceți și pentru că mă distrați zi de zi.

Mulțumiri se îndreaptă și către echipa de la Simon & Schuster Audio, pentru că au insuflat viață cărților mele.

Îi mulțumesc scriitoarei Susan Stoker deoarece îi susține cu entuziasm pe ceilalți scriitori și pentru că ne transmite săptămânal mesaje de felicitare, ținându-ne la curent cu evenimentele literare.

Le mulțumesc din inimă următoarelor persoane, pentru că mi-au fost mereu alături: Tarryn Fisher, Anna Todd, Lauren Levine, Shanora Williams, Chelle Lagoski Northcutt, Tasara

Vega, Vilma Gonzalez, Anjanette Guerrero, Maria Blalock, Talon Smith, Johanna Castillo, Jenn Benando, Kristin Phillips, Amy Fite, Kim Holden, Caroline Kepnes, Melinda Knight, Karen Lawson, Marion Archer, Kay Miles, Lindsey Domokur și mulți alții.

Vă mulțumesc, CoHorts, BookTok, Weblich, vouă, bloggerilor, librarilor și tuturor celor care se implică trup și suflet în răspândirea și încurajarea dragostei de lectură!

Mai presus de toate, îi mulțumesc fiecărui om care și-a rupt din timpul personal pentru a trimite un mesaj sau un e-mail vreunui autor, pentru a le transmite cât de dragi și de importante sunt anumite cărți pentru el. Voi sunteți unul dintre marile motive pentru care noi, autorii, continuăm să scriem.

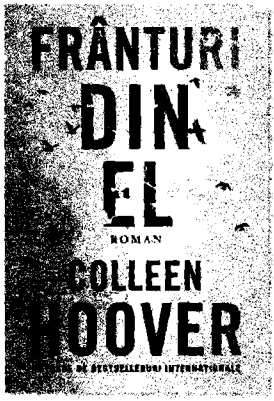

În urma unei greșeli tragice, Kenna Rowan a petrecut cinci ani în închisoare. După ce a fost eliberată, se întoarce în orașul unde a avut loc evenimentul fatidic și speră să-și vadă fiica, acum în vârstă de patru ani. Însă e foarte greu să adune laolaltă cioburile existenței sale frânte. Toți cei din jurul fetiței sunt hotărâți s-o țină la distanță, indiferent cât de mult se străduiește tânăra să dovedească faptul că merită să facă parte din viața ei.

Singura persoană care nu o respinge de tot pe mamă este Ledger Ward, proprietarul unui bar din oraș și, totodată, una dintre puținele verigi care o leagă pe Kenna de fiica ei. Treptat, Ledger devine o parte importantă din viața mamei îndurerate. Dar dacă acest lucru s-ar afla, amândoi ar risca să se trezească într-o postură extrem de dificilă.

În ciuda presiunilor la care sunt supuși din afară, între cei doi se înfiripă o poveste de iubire. Însă, pe măsură ce relația lor evoluează, cresc și riscurile. Dacă vrea să se vindece sufletește și să-și construiască un viitor plin de speranță, Kenna trebuie să găsească o cale de a fi iertată și de a se ierta pe ea însăși.

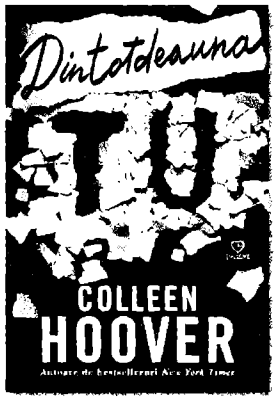

Morgan Grant și fiica ei de șaisprezece ani, Clara, au un lucru în comun: nu doresc să își semene.

Morgan a rămas însărcinată la șaptesprezece ani. De atunci, nu a trăit pentru sine și nu a avut șansa de a afla cine este cu adevărat, dincolo de rolurile de mamă și soție. Prin urmare, e hotărâtă să o împiedice pe Clara să facă aceeași greșeală. Pe de altă parte, Clara nu vrea să calce pe urmele mamei sale, care, în opinia ei, e cel mai previzibil om din lume.

Chris, soțul lui Morgan, pare să fie elementul de echilibru între cele două. Tocmai de aceea, armonia din familia Grant dispare când acesta e implicat într-un tragic accident de mașină, alături de Jenny, sora lui Morgan.

Încercând să supraviețuiască emoțional în mijlocul dezastrului, Morgan își găsește alinarea lângă o persoană cu totul neașteptată, în timp ce Clara caută sprijin în băiatul cu care i s-a interzis să aibă o relație. Fiecare zi scoate la iveală noi secrete dureroase, motive de resentimente și neînțelegeri care adâncesc prăpastia dintre mamă și fiică. Trebuie să găsească repede ceva sau pe cineva care să le reunească, înainte să fie prea târziu.

„Un roman excelent, în care trădările, secretele și relațiile schimbătoare din sânul unei familii vă vor acapara. [...] Aici, proza lui Hoover e la cel mai înalt nivel." — ***Publishers Weekly***

„Emoțiile sunt intense, conversațiile — profunde, iar relațiile evoluează și se destramă cu o iuțeală amețitoare." — ***Kirkus Reviews***

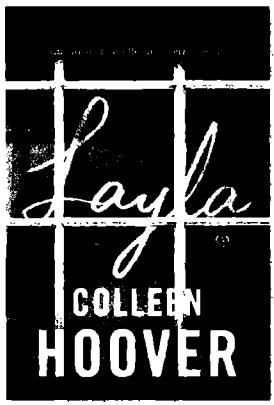

Iubirea poate să te bântuie sau să te vindece.

Când Leeds o cunoaște pe Layla, e convins că-și va petrece tot restul vieții alături de ea. Dar apoi, în urma unui atac neașteptat, Layla se luptă să supraviețuiască. După șaptămâni petrecute în spital, fata își revine fizic, dar cicatricile emoționale și psihice au schimbat-o pe tânăra de care Leeds s-a îndrăgostit. Vrând să-și salveze relația, Leeds o duce la pensiunea unde s-au cunoscut. Însă, odată ajunși acolo, purtarea fetei se schimbă în mod inexplicabil. Iar aceasta e abia prima dintr-un șir de întâmplări neobișnuite.

Leeds se simte înstrăinat de Layla și, în curând, își găsește consolarea lângă Willow — un alt oaspete al pensiunii —, de care începe să se simtă legat. Pe măsură ce curiozitatea lui față de Willow crește, hotărârea lui Leeds de-a o ajuta să găsească răspunsuri îl plasează în conflict direct cu sănătatea lui Layla. În curând, tânărul își dă seama că trebuie să facă o alegere, deoarece nu le poate ajuta pe amândouă. Dar, dacă face alegerea greșită, s-ar putea ca toți să aibă de suferit.